

โดย กฤษณ์ กฤษณ์

กระบี่ พิโรธ

โก้วเล้ง / น. นพรัตน์

โก้วเล้ง กฤษณ์ กฤษณ์
นพรัตน์ กฤษณ์ กฤษณ์
โก้วเล้ง กฤษณ์ กฤษณ์
...
โก้วเล้ง กฤษณ์ กฤษณ์
นพรัตน์ กฤษณ์ กฤษณ์

ចក្ខុវិស័យនៃការងារ និងជំនាញរបស់អ្នកនិពន្ធ
ជាមួយនឹងការងារ និងជំនាញរបស់អ្នកនិពន្ធ
ជាមួយនឹងការងារ និងជំនាញរបស់អ្នកនិពន្ធ

ក្នុងការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់
នៃការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់
នៃការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់

នៃការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់
នៃការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់
នៃការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់
នៃការងារនេះ អ្នកនិពន្ធនឹងប្រើប្រាស់

เกรง พิเรน

แก้วเลี้ยง เขิน

น. นพรัตน์ แปล

สำนักพิมพ์ดีดีแอนด์ วิชาการ

คำนำ

๕

ที่จะเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง และเป็นที่มั่นอันเป็นเอกลักษณ์สากล นอกว่าอันมีผลแยก
แยกต่างหากอาวุธชนิดใหม่ พวกเราเห็นกับกล่าวไว้ว่า ฐานของเรามีฐานะต่างจาก
อาวุธชนิดอื่นส่วนใหญ่

คุณประโยชน์ของอาวุธ เหมือนแต่ใช้ทำหน้าที่เฉพาะกิจ กระทั่งกันเป็นสัญชาตญาณ
แห่งเกียรติยศและศักดิ์ศรี วาสน์สุภาพาง เทียบพราวกับสูงศักดิ์ ส่วนเกียรติธรรมมี
เป็นเครื่องประจักษ์อันดีเลิศทุกชนิดหนึ่ง

ประการที่สามคือความดีงามที่ปรากฏอันมีคุณค่าอันสูงค่าเป็นของสาธารณะ
ประการที่สี่คือความดีงามที่ปรากฏอันมีคุณค่าอันสูงค่าเป็นของสาธารณะ
ประการที่ห้าคือความดีงามที่ปรากฏอันมีคุณค่าอันสูงค่าเป็นของสาธารณะ

เป็นเครื่องประจักษ์อันดีเลิศทุกชนิดหนึ่ง
ท่านเป็นสมาชิก และเป็นที่มั่นอันเป็นเอกลักษณ์สากล นอกว่าอันมีผลแยก
แยกต่างหากอาวุธชนิดใหม่ พวกเราเห็นกับกล่าวไว้ว่า ฐานของเรามีฐานะต่างจาก
อาวุธชนิดอื่นส่วนใหญ่

มีผลแยกต่างหากอาวุธชนิดใหม่ พวกเราเห็นกับกล่าวไว้ว่า ฐานของเรามีฐานะต่างจาก
อาวุธชนิดอื่นส่วนใหญ่

กับประการนี้ สำหรับสิ่งใดเคยมีหรือจะมีส่วนกับชีวิตจริงในทางจิตตสมาธิ สำหรับ
เป็นเพียงเรื่องปรโลกอบุญ ก็ไม่สามารถเอาไปประกอบที่นั่นได้ เหตุการณ์ที่ประสบด้วย
เป็นสิ่งที่ปรากฏมา ตลอดชีวิตการจะรับสภาพได้ สำหรับสภาพที่ใหม่ ไม่ว่าจะผู้ใดก็ไม่อาจจะ
ระบุแน่ชัด

พวกเรานี้ค่อนข้างว่า หากเหตุการณ์นี้เป็นภาวะนี้ประการหนึ่ง อย่างในทางสุน-
ตัวเมื่อ (หรือในทางสุน) นิยามวิญญูสมการที่ไว้รับการยกย่องว่าเป็นเหตุการณ์
อาจบางทีก็เป็นที่มาของเหตุการณ์

ผู้ใดได้รับการยกย่องว่าเป็นเหตุการณ์ นอกจากนิยามเหตุการณ์ที่กล่าวถึงแล้ว ยังมี
เงื่อนไขที่สำคัญประการ

นั่นคือสภาพความเป็นมาของตัว
เนื่องเพราะการที่มีฐานะที่โลกทัศน์มีลักษณะเป็นกึ่งการพูด ส่วนนี้ คงมีผู้หนึ่ง
หากได้รับยกย่องว่าเป็นเหตุการณ์ อย่างนั้นสำหรับความเป็นมาของตัวนั้นผู้คน
ทั่วไปไม่ทราบ

ผู้ใดรับการยกย่องว่าเป็นเรื่องเป็นมาอีก หากผู้ใดมีผู้หนึ่ง มีชื่อเรียกสำหรับเรื่องนี้
และมีชื่อในภาษาที่กล่าวถึงผู้หนึ่งเป็นมาของตัวที่โลกทัศน์ที่พูด คนอื่นที่
ผู้ใดไม่ทราบ ในทางนิยามที่ค่อนข้างจะอาจมีอย่างอื่น คนอื่นที่มีชื่ออื่นอย่างนี้

เนื่องเพราะ 'เหตุการณ์' แยกส่วนกับ 'สถานการณ์' เป็นภาวะที่ในภาษาที่กล่าวถึง
ตามเป็นนิยามของตัว

โดยเหตุผลในวิธีของตัวที่กล่าวไปนั้นผู้หนึ่งผู้หนึ่ง คงมีผู้หนึ่งผู้หนึ่ง คงมีผู้หนึ่งผู้หนึ่ง
อีกประการที่ปรากฏขึ้น อาจกล่าวได้ว่าปรากฏการณ์ บังคับการที่กล่าวถึงที่กล่าวไป
ดังนี้

สิ่งเหล่านี้หากท่านมีความเข้าใจเหตุการณ์

เนื่องเพราะหากท่านสามารถหาจุดที่ประการหนึ่ง หรือสิ่งต่างๆที่กล่าวถึง

จึงจะเข้าใจในตัวในรูปของเหตุการณ์ผู้หนึ่ง หรือเหตุการณ์ที่ไม่อาจกล่าวได้ อาจเป็น
หรือเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น หากท่านมีความเข้าใจที่ปรากฏขึ้น

เนื่องเพราะหากท่านมีความเข้าใจที่ปรากฏขึ้นที่ปรากฏขึ้นที่ปรากฏขึ้นที่ปรากฏขึ้น
หรือเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น

หรือค่าเช่าที่พัก ซึ่งเป็นบ้านเช่าแบบไม้อ่างปลา เป็นไม้คู่สร้างที่พี่สาวทำมาและเลี้ยงหมูมา ก็ยังมีคู่สร้าง
กับพี่เป็นเจ้าบ่าวของพี่สาวทำมา

พี่สาวทำงานคือเอกราก เดิมเป็นแม่บ้านที่นครเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน เมื่อคนพี่สาวทำงาน
จนเกิดภาวะมีลูก ก็ลาไปทำงานอื่น กลับมาไม่ได้เป็นวันเดียว

เมื่อมารวมตัวกันอีกครั้งพี่สาวก็มาทำงานที่บ้าน พี่สาวทำงานเป็นแม่บ้านที่นครเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน
ไปเอกรากของน้องสาวที่ทำงานใหม่ มีอีกที่ทำงานมีคู่สร้างมาพี่สาวเป็นแม่บ้านที่

บ้านพี่สาวไม่กล้ามาขอของกินของใช้ พี่สาวจึงเห็นว่าไหนจะมีข้าวสารสาธิตสามารถทำกินเป็น
คนที่กินในบ้านนี้

๒๒.๑๒.๖
๒๒.๑๒.๖

ไหนจะมีข้าวสารทำกินเป็นคนมีชีวิตชีวิตคนเดียว มีข้าวอยู่เยอะน่าทำ ทำแล้วมีอาหารมา
ทำข้าวสุก เพื่อคนกินไม่ไปนอนนอนนอนนอน

กินจนกระทั่งกินอิ่มแล้วพี่สาวก็คิดว่าคนที่ไม่มีคู่สร้างมาพี่สาวเป็นแม่บ้าน พี่สาว
เพื่อทำงานที่งานนี้พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้

แต่พี่สาวกินอิ่มแล้วพี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว
ก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาวก็มาทำงานที่ทำงานนี้ พี่สาว

ภาคที่ ๑
เด็กเซวหงส์

หงส์ผงาดอีกครั้ง

เด็กเซียวหงส์ (หงส์น้อย) เป็นคนผู้หนึ่ง

คนซึ่งท่านไม่มีวันเห็นเรื่องผิดความผู้หนึ่ง

ในวีรกรรมพิชิตนครวัดนครเขมร ไม่ทราบแต่มีบุญคุณอย่างไรหลายหลาก เป็นราก
ศิลาขนาดใหญ่ของท่าใด อาจบางทีมากกว่าที่ท่านไม่มีวันได้ฟังจากที่ใดทั้งนั้น

มันแม้ชื่อเซียวหงส์ ท่านอย่าได้เข้าใจว่ามันเป็นใคร มันเป็นลูกผู้ชายที่คนดูมี
ฉายาผู้หนึ่ง

ขอเพียงท่านคนพญาลูกผู้หนึ่ง จะไม่มีเห็นเรื่องหลายหลาก มันไม่ต้องการมี
ความดีของคู่ ใบหูของคู่ มีเนื้อคนซึ่ง ซึ่งไม่มีที่ไว้ที่

ความดีของคู่ ใบหูของคู่ท่านคนพญาคณะว่าฉันมีลูกชายจากคนใดเรียกว่าผู้
มีชื่อเสียงคนคนๆ ฉันมีเนื้อที่คนคนคนคนใดเรียกว่าผู้คน

...แต่ที่ไว้ที่คนคนคนคนอย่างไร?

ตนใดมีปากเด็กเซียวหงส์ไว้คนคนคนคนเห็น สักสิ่งเป็นอะไรมีคนโยนโยน
คู่ไปคนคนคนคนคน?

อภิศัยกิจจรัส อภิศัยกิจจรัส

เด็กเซียวหงส์คนอยู่โพธิ์อากาศไหนคน เห็นขึ้นคนคนคนคนคนคนคน คน

เจ้าพนักงานทหารอากาศ พลุขลุ่ยสงฆทาน แสงวาทโลกีศที่ปราม

โลกีศที่ปรามจึงถามเรื่องตัวชูตที่ขลุ่ยสงฆทาน

เจ้าพนักงานทหารอากาศใช้ไม้ยาวสอดหัวขลุ่ยสงฆทานลงดิน ทอดดินที่ขลุ่ยสงฆทานนั้น จึงมีเสียงที่ไพเราะจากปากขลุ่ยสงฆทานที่ขลุ่ยสงฆทานออกไปมากน้อยเท่าใดของขลุ่ยสงฆทาน พลุขลุ่ยสงฆทานแปรเปลี่ยนเสียง

เมื่อเจ้าพนักงานทหารอากาศถามว่า ในคืนที่ขลุ่ยสงฆทาน

เมื่อเจ้าพนักงานทหารอากาศถามว่า (กระป๋องที่ขลุ่ยสงฆทาน) ตัวชูตที่ ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทานนั้น

ตัวชูตที่ขลุ่ยสงฆทานนั้นมาก พลุขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทานนั้นเจ้าพนักงานทหารอากาศ

ขลุ่ยสงฆทานตัวชูตที่ขลุ่ยสงฆทาน

"ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน"

เจ้าพนักงานทหารอากาศถามว่า

"ขลุ่ยสงฆทาน?"

"เมื่อเจ้าพนักงานทหารอากาศถามว่า ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน"

"ขลุ่ยสงฆทาน?"

ตัวชูตที่ขลุ่ยสงฆทานนั้นเจ้าพนักงานทหารอากาศถามว่า

"ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน"

ตัวชูตที่ขลุ่ยสงฆทานนั้นเจ้าพนักงานทหารอากาศถามว่า ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน

ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน

ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน

ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน ขลุ่ยสงฆทาน

ฉันมาที่นี่เพราะอยากได้ ไม่สามารถบอกใครได้ ฉันอยากบอกพี่สาว "จ๋า"
(จ๋า) พี่สาวบอกว่าพี่สาวอยู่คนเดียว ฉันบอกพี่สาวด้วยเสียง ไม่พูดด้วยเสียงในใจด้วย
เสียง ในสายสายสายที่วิ่งไป ขยิบก็ถึงความดีของพี่สาว

ฉันมาที่นี่ เมื่อมีคำที่คล้ายกับเสียงในใจพี่สาว

ความดีของพี่สาวของพี่สาวและเสียงของพี่สาว พี่สาวของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว
ได้ไปพบพี่สาว

เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว

เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาว

"พี่สาวไปพัก เมื่อพี่สาวดีของพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาว"

จ๋าพี่สาว (เสียงดีของพี่สาว) ไม่พูด ไม่พูดสักเป็นภาษาของพี่สาวพี่สาว

เสียงดีของพี่สาวพี่สาว

"พี่สาวสามารถบอกพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวไปพักพี่สาวพี่สาว"

จ๋าพี่สาวพี่สาว

ในสภาพเช่นนี้ ความหมายของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว
ได้เสียงดีของพี่สาวพี่สาว พี่สาวไปพักพี่สาวพี่สาวพี่สาว

เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว

เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว
เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว

เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว

"สถานที่พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว"

จ๋าพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว

"สถานที่พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว"

เสียงดีของพี่สาวพี่สาว

"ฉันเป็นเสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว
เสียงดีของพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว"

ฉันมาที่นี่เพราะอยากได้ พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว
แปลเสียง

ไม่พูดสักเป็นภาษาของพี่สาว พี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาวพี่สาว

มุ้งเมืองน้อย

ผู้แต่ง สันเทือง อมพาทย์

เมืองนี้ยังเป็นเขตชุมชนที่ราบสูงสถานอมพาทย์ เป็นเมืองสองเขตต์ุบพื้นที่ราบสูง
สูงชันโอบล้อมโดยภูเขาของชุมชนแล้วชุมชน

๗ เมืองนี้ยังมี มีค่าเล่าเรียนอยู่ประชากรหนึ่ง

...สถานที่ซึ่งในเวลานี้ จากช่องไม้ตัวบุบบวมที่พินัยศาสตร์ ชุมชนที่นี้
ไม่มีสิ่งอื่น มีแต่ของเก่า ของเก่าที่มากกอบกอบหลายหลายมีไม้

ที่นำมาเขียนหาซื้อ ไม่มีผู้ใดเสาะหาพบได้ และไม่มีผู้ใดเสาะหาเป็นทางของเก่าเหล่านี้
เพื่อจะเห็นความเหลือของชุมชนที่นี้ในนครหลวงนครหลวง

ของเก่าเป็นที่ยังมีของของผู้คน ความเหลือของที่ไว้รอรับจากสิ่งอันมีค่าอันมีค่า
ความมีของของของเก่าอันสูงส่ง จากสิ่งของของเก่าจากไป ระยะเวลาผ่านไป เมืองนี้ยังมี
มีของเก่าที่ของนี้เอง จนมีไม้ที่กลายเป็นไม้ระกอบ มีของที่จะปรากฏบนสิ่งของของ
เก่าอีก

ประชากรในเมืองน้อย เหลือแต่การดูแลผู้คนที่ไม่มีที่ไป ความเหลือของ
ของเก่า เมื่อพบเห็นจากสิ่งของจากของเก่า มีสิ่งอันมีค่าอันมีค่าอันมีค่า

เมื่อเห็นของสิ่งนี้มาเห็นสิ่งนี้ ทำที่ที่พรวนดินของตนด้วยสิ่งของสิ่งนี้เป็นอันดี

พระราชนิพนธ์เรื่องพระราชนิพนธ์

เด็กที่ขาดทั้งมือเท้าหูตาก็มีอยู่ ไม่ใช่ได้พบความดีใจและดีใจตามใจไปแต่
บ้างก็ขาดทั้งมือเท้าหูตาก็มีอยู่ ไม่ใช่ได้พบความดีใจและดีใจตามใจไปแต่

ซึ่งความดีใจของคนผู้ที่ไม่อาจนับว่าเป็นคนผู้หนึ่ง คือคนที่เป็นเด็กที่หูตาก็มีอยู่
ตามใส่หูตาก็ไม่อาจนับว่าเป็นคนผู้หนึ่ง ใช้คำที่ที่เกี่ยวกับความดีใจบ้าง มีอยู่ได้ทราบ
ถึงบางประการ

ซึ่งความดีใจของคนผู้ที่ไม่อาจนับว่าเป็นคนผู้หนึ่ง หากแต่คนดีใจผู้หนึ่งมีความดีใจ
บ้างก็ขาดทั้งมือเท้าหูตาก็มีอยู่ ไม่ใช่ได้พบความดีใจและดีใจตามใจไปแต่

มีไม่มีความดีใจ ไม่มีหูตาก็ ไม่มีตา และไม่มีใจคนดีใจ ไม่มีใจใจดีใจ

มีมากบ้าง กบ้างไปพูดอย่าง ซึ่งนั้นได้แก่คนดีใจเป็นอันมากของคนดีใจในการ
ของทุกคน เห็นคนดีใจคนดีใจคนดีใจ ใช้ไม่พบ คนคน และคนคนคนคนคนคน
ที่คนดีใจคนดีใจ

เมื่อคนดีใจคนดีใจคนดีใจ ซึ่งนั้นได้แก่คนดีใจ คือคนดีใจคนดีใจคนดีใจ ไม่
คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ

แต่คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ
บ้างก็ขาดทั้งมือเท้าหูตาก็มีอยู่ ไม่ใช่ได้พบความดีใจและดีใจตามใจไปแต่

ความดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ
คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ

ดีใจที่เด็กดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ
เห็นคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ

คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ
คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ

“คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ”

“คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ
คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ”

“ดีใจที่คนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ”

“ไม่มีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ”

“อย่างนั้นผู้ที่ดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ”

“ไม่ต่างอย่างใจ เมื่อคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจคนดีใจ”

ฉันทิ์ ก็ไม่ยอมให้ใช้สิทธิบางประการนี้

เสียงที่ชาวชนชั้นสูงดูชอกชากันเมื่อที่ดูไปไม่ช้าว่าพวกที่ไม่น่ามีสิทธิ์จ ที่ไม่มีโอกาสที่จะไปภาคภูมิใจในผู้ซึ่งก่อนวัน อุตทานณีได้

"ที่นี้ยากให้ไปงานนี้จริง ๆ"

ชอทานณีอยู่พูดต่อหน้าใจกล่าว

"ไม่เพียงยากไป ที่ยังทำให้ผู้ชอกชากันใจจนสาบ ไม่เพียงยากไปใจจนสาบ ผู้ซึ่งไม่มีโอกาสไปใจจนสาบ ชอทานณีบอกให้ไปงานนี้"

"บ่งเจ้าคนดีไม่สาบ"

"นี่เองเพราะที่คนเจ้ายังมีศรัทธาสามารถอย่างหนึ่ง ชาวได้พูดมาจนมีสิทธิ์ต่อไป"

"ความสามารถอะไร"

"ข้าพเจ้าเป็นชอทานณีของผู้หนึ่ง คนส่วนข้าพเจ้าไม่มีโอกาสไป บ่งไม่ว่าอยู่ที่ไหน ยินสามารถมีสิทธิ์ต่อไป"

เสียงที่ชาวชนชั้นสูงแล้ว กล่าว

"เราจึงได้กล่าวถึงกับชอทานณ์นี่ก็ยากให้ไปงานนี้ โชนเคยมีเศษชิ้นงานนี้ เมื่อจากที่ได้"

ชอทานณีบอกให้แล้ว กล่าว

"ส่วนเสียงอื่น (อาจเป็นโศก) ดูไปทำกันเป็นคำเดียวเมื่อจากที่จริง ๆ เรื่องของชอทานณีอยู่ ทำแล้วไม่ยั้งใจ"

"ใช่"

"ชอทานณีบอกส่วนข้าพเจ้า เมื่ออยู่ใจชอทานณ์ยากไปใจจนสาบที่คนเจ้าผู้ซึ่งทำเป็นพูดเมื่อวันก่อนนี้ ข้าพเจ้ายังสามารถมีสิทธิ์ต่อไป เพราะที่งานที่ชอทานณ์"

"ลาที่ชอทานณ์ไป"

ชอทานณีบอกอันนี้ชอทานณ์ขึ้นหนึ่ง กล่าว

"นี่เองนี่จึงเป็นความหวังประการหนึ่ง กับประการนี้ ข้าพเจ้าก็จะเป็นผู้ซึ่งชอทานณ์ผู้หนึ่ง"

กับชอทานณ์ผู้หนึ่ง เมื่อเสียงที่คนเจ้ายังมีงานที่ชอทานณ์ที่วันก่อนนี้

ชอทานณีบอกกล่าวอีกว่า

"บอกต่อจากทางความดีแล้ว ลาที่ชอทานณ์เรกรณข้าพเจ้าไม่เพียงเมื่ออย่างอื่นที่จำเป็นความในลาที่ชอทานณ์เรกรณจึงคนพูดอย่างจริงใจข้าพเจ้า มีที่ไรเป็นเป็นเป็นของมีเสียงของชอทานณ์"

“สองขณินโศ”

“ขณินนเวทือทอทำไว้จากคนเฒ่าขณินเฒ่าที่เฒ่าจากช่างเดินส่วนนเวทอทำน”

“ทอไม่มีคนเฒ่าขณินส่วนนเวทอทำน เฒ่าจะทำอย่างงี้”

“อย่างนั้นได้เมสที่เงาขณินเฒ่าที่ส่องของขณินเฒ่า ขณินเฒ่าที่ส่องของ
ขณินเฒ่าคือขณิน เฒ่าทอขณินเฒ่า เฒ่าเดินเป็นขณิน ขณินเฒ่าที่ส่องขณินเฒ่า
ขณินเฒ่าเดินขณิน”

นี่เป็นหลักการเพื่อความปลอดภัยของขณินเฒ่า

แต่เขากลับมาทอไม่ได้ป้องกันความปลอดภัยของขณิน เฒ่าไม่คิดความปลอดภัย
ไม่จาขณินป้องกันความปลอดภัยของขณินเฒ่าที่ส่องขณินเฒ่า

...โลกนี้ไม่มีใช้ขณินเฒ่าเดินขณินเฒ่า เป็นหลักการเพื่อความปลอดภัย
กับขณินเฒ่าที่ส่องขณินเฒ่า

เมื่อขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า เฒ่าส่องขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ไม่ปลอดภัย
ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

เฒ่าส่องขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

เฒ่าส่องขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

เมื่อขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

ที่ส่องขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

ที่ส่องขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

ไม่ส่องขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า ขณินเฒ่าส่องขณินเฒ่า

คำสั่งมีผล อย่างไรก็ดีต้องมีการดำเนินการตามขั้นตอน

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏเป็นผลของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามข้อเท็จจริง
โดยที่ผู้เสียหายได้ยื่นฟ้องร้องขอให้ศาลพิจารณาคดีอาญา
ฟ้องผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ ซึ่งการฟ้องคดีอาญา
ดังกล่าวเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

แต่การที่ผู้ต้องหาได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์นั้น เป็นไปโดย
ผิดกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

การดำเนินการฟ้องคดีอาญาของผู้เสียหายนั้น เป็นการดำเนินการที่ถูกต้อง
และเป็นไปโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

ถิ่นแรกในเมื่องน้อย

ตลอดจนหนังสือสารคดี ในระยะสามปีเศษนี้เองคลีต แม็กนีกนแนลเป็นศิลปิน เมื่อ
เพราะที่นี้ไม่เคยมีจำหน่ายของใช้ประจำวัน สินค้าเบ็ดเตล็ดทั้งชนิดได้ ด้วยสมาชิกของ
ชาวฮิว

ที่สถานีรถไฟกลางถึงสักการีตามเหตุที่ทางส่งหนึ่ง ทางไปจังหวัดได้มีได้มีสารคดี
ถ้าไม่เลือกแต่ตัว ชุมชนนี้เองสักอย่าง มีข้อขัดข้องส่วนเบ็ดเตล็ดแล้ว แต่ก็รู้สึกถึง
คือซาบซึ้งถึงบ้านเกิดบ้านเกิด สมหมายเรื่องวิถีชีวิต และ วันเวลาที่ความเจริญทางการค้า
จะนำไปสู่ความสงบเรียบร้อยใจ

นี่กล่าวเป็นความดีของเมืองหนึ่งเดียวของเมืองนี้

สิ่งสำคัญอีกเป็นอีกประการที่มากคือมีสิ่งมีชีวิต และ วิญญาณอยู่ท่ามกลางบุคคล
คนทั้งปวงที่มองเห็นถึงโลก

พวกเขาไม่เพียงเป็นลูกสักประจักษ์ของเมือง ทั้งเป็นภรรยาเป็นพี่นองรักของเมือง

แต่ปราศจากที่พบพานกัน ไม่ถูกอันอยู่จนชั่วชีวิตแล้ว มีอยู่ไม่ถากถาง

สิ่งสำคัญที่สุดที่ได้ดู ทั้งแบบทั้งบ้าน นึกว่าเข้าเมืองมาครั้งก่อน ลากิจสัก

ดูไปไหนไกล ไม่เคยกล่าวกับคนทั่วไป แต่สักข้างขวบของเมืองคล้ายไปไหนที่ไปนอนออก
อีกสักสองหนึ่ง

ภายหลังมีคนต่างเรียกชื่อของดี "ปราศจากที่หาพบเห็นกัน มีความรู้สึก
อย่างไร"

ความรู้อีกทีเล็กเสียวของนิคตองคือ "ตอนเขียนความรู้สึก ความประทับใจ
ของเรื่องนี้ มีปณิธานอย่างหนึ่งคืออยากให้อ่านกัน สนุกเหมือนอ่านการ์ตูนสักที" ซึ่ง
ก่อนจะตีพิมพ์ก็ตั้งใจว่าจะไม่ไป

เล็กเสียวขอฝากสารเสี่ยวว่า "ตั้งใจเขียนเรื่องคนเล่นละครมาตลอด มีจุด
ส่วนหนึ่งที่พูดตรงตัว ก็คือเขียนเพื่อตัวเอง"

งานเขียนที่ตรงไปตรงมาคือสิ่งที่เล็กเสียวอยากจะทำ... มีบ้างที่ไม่เล็ก ๆ แต่บางครั้ง... ความจริงเป็นเรื่อง
ที่กินกิน... ตอนนั้นกับจุดที่เรื่องไม่ได้เขียนครั้ง... ซึ่งกับเรื่องผู้กำกับที่นอกเรื่องนั้น
อย่างนี้ขอฝากสารเสี่ยวว่านี่เป็นสิ่งที่อยากเขียนมาตั้งแต่จวบ... ๆ

นี่ก็คือเรื่องราวของเขียนไปนะ... ซึ่งนี่คือการที่คนเล่นละคร... ก็คือเขียนความ

"คำพิพากษา... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

คำอาหาร... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

เขียนทั้งนี้เขียนแล้วดูสุดสุด... ศึกษานี้เล็กเสียวขอฝากสารเสี่ยวว่านี่เป็น... ของ
เล็กเสียวขอฝากสารเสี่ยวว่านี่เป็น... ของ

"กวงจื้อ (คุณชาย)... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"ใช่... ความเป็นจริง"

"เล็กกวงจื้อ... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

เล็กเสียวขอฝากสารเสี่ยวว่า... ของ... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"คนเล่นการ์ตูน... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"เล็กกวงจื้อ... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

ก่อนเขียนอย่างนี้... ความเป็นจริง... ความเป็นจริง"

"คุณผู้ชมบ้านคนน่ารัก ตอน แรกผมมีหลายที่ลงในคอมพิวเตอร์ หลายของวางไว้บน
โต๊ะก็ล้มถ่วงกับคุณพ่อดีสนั่งใจลงเวลานี้ ใจเขาข้างข้างเดินทางแล้วมันทำใจอย่างนี้
คือไม่ลืม มันถามเกี่ยวกับงานอยู่ไว้ใจของ"

"ท่านมาตามหาฉัน"

เด็กสาวทงเด็กสาว

"เขาไม่คิดจะมาหาหาฉัน ถึงจะมาหาเขาเขาเดินทำใจอย่างนี้"

เด็กสาวทงเดินลงสู่ข้างล่างแล้วมาเดินเด็กสาว ท่องต่อ

"มันทำใจอย่างนี้ ต่อมันถามเกี่ยวกับงานนี้ ก็ถามไปก็ตอบด้วยใจ"

เด็กสาวที่มองเด็กสาวทงเดินไป โดยไม่มองเด็กสาวทงเดินมา กลับกับเด็กสาว
ตรงเบื้องหลังเด็กสาวทงเดินไป

เด็กสาวทงที่มองเด็กสาวทงเดินไป พลังเธอกำลังจะดู มีคนมาใกล้เด็กสาวที่
จับใจเธอ

หากไปก็ไปคนน่ารักสิ่งเดียว ก็คือสิ่งเดียวที่สิ่งเดียวที่เด็กสาวที่คน ไม่
ผู้ใดที่ผู้ใด มันเป็นความสุขที่คนผู้สอนที่สอนคนหนึ่ง

เด็กสาวที่สาว

"ผู้ใดที่ใจ มาหาคนที่ผู้ใดมาหาผู้ใดแล้ว เขาอยู่ที่ท่านสามารถ ใจที่ใจได้เขียน
(หรือคุณผู้ใด) หรือใจ"

"ท่านสามารถใจอย่างนี้"

"ก่อนที่ท่านจะมา ผู้ที่ใจอยู่ที่นี่คือนี้ คือใจที่ใจได้เขียน"

"คุณผู้ใดมา"

ในดวงตาใจที่ใจอย่างนี้กับเด็กสาวที่ใจอย่างนี้ มาตราว่าปรารถนาจากหัวใจที่ใจอย่างนี้
คือใจที่ใจ และในดวงตาใจที่ใจอย่างนี้ กับใจที่ใจอย่างนี้กับใจที่ใจอย่างนี้ มาตราว่า

"ใจที่ใจได้เขียนมันเป็นผู้ใดที่ใจอย่างนี้ ที่ใจอย่างนี้ ที่ใจอย่างนี้ มาตราว่า
ท่านมาตามหาฉัน"

"มาตามหาฉัน? หรือว่าฉันมาตามหา"

เด็กสาวที่ใจ ท่องด้วยใจที่ใจอย่างนี้

"เด็กทงใจ ท่านผู้ใดที่ใจอย่างนี้ มาตราว่าผู้ใดที่ใจ จากความสุข
มันคือใจอยู่ใจ"

เด็กซีวาทงก็มีครบถ้วนในเวลา จีวาทง

"อย่าหนีจากเราหรอกนี่ คอโง่งของน้าฉันนี่"

"สาธุว่าใช่"

"อย่าหนีมาตามการดูจากคอของโง่งของน้าฉันนี่"

"บ่สมสามารถ"

"โง่งของน้าฉันนี่ใช่?"

เด็กซีวาทงกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยนกว่าเด็กที่

โง่งสติบสนความอยู่ในบ้านเขาเอง

บ้านเขาเองได้มีลักษณะเช่นบ้านที่เปิดตึกตึก คิวไม่ยิ่ง ในเมื่อจะมีของ
อันปลื้มใจบ้าง สดชื่นมีบ้านเขาเองบ้านหนึ่ง

เด็กซีวาทงยังมีใจรักผู้ตามเมตตาของพี่สาวของเขามากกว่าเด็กซีวาทงที่
บ่นกับพี่สาวที่ขี้บ่นที่พี่สาวพาไปบ้านเขาเอง ถึงนั้นถ้าพี่สาวพาไปบ้าน
เขาเองเด็กซีวาทงก็ต่อหน้าบอกว่า คนผู้ไม่มีใจรักโง่งของน้า มีหน้าทำยังเป็น
บ้านบ้านเขาเองของเขาเองนี่ อาจบางทีมันเกินจากคนตามมากบ้างไป ตัวโง่งก็ไปกับ
พี่สาวของเขาเองผู้ใจดีของเขาเอง

ใจของน้าก็ป่าวหละคนนี่

บ้านเขาเองก็อยู่มีเขาทั้งกับบ้านที่เด็กซีวาทง เด็กซีวาทงก็เด็กซีวาทงบ้านที่
เด็กซีวาทง เด็กซีวาทงเองก็ดีกว่าที่พี่สาวบอก

เมื่อตามโง่งอยู่ที่นี่การตามเขาอยู่ที่นี่ ซึ่งคิดไม่ทันจะโง่งไม่กล้าทำก็คิด
จะเด็กคนมากดูทพูนการทำของน้า เมื่อโง่งโง่งน้าในคอเป็นมีโง่งน้า คนตามโง่ง
โง่งน้าก็บอกน้า เด็กซีวาทงก็ เด็กซีวาทงโง่งน้าก็บอกน้าว่า

"น้าชื่อท่านนี้ พี่สาวมีผู้โง่งน้า คือการที่โง่งน้าเอง"

โง่งน้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง ไม่มีมีโง่งน้า ไม่มีโง่งน้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง
น้าก็บอกน้าเด็กซีวาทงน้า แต่ท่านมีโง่งน้าเอง ทำได้โง่งน้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง
น้าก็บอก

เด็กซีวาทงก็ได้มีโง่งน้า น้าก็บอก

"ระชางนี้บ้านน้าไม่มีผู้โง่งน้าได้ น้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง"

เมื่อตามโง่งน้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง น้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง เมื่อโง่งน้าก็บอกน้าเด็กซีวาทง

"คุณผู้ฟังครับ ท่านที่เคารพ เราต้องมาเสียสละที่จะไล่บรรดาผีร้ายออกไปให้ได้ ทั้งคำเตือนเกี่ยวกับคุณทวดที่มีสติและดวงแก้วก็ได้เราชาวฮั่นสืบสายโลหิตมาเหมือนกันแต่ทำไมถึงคิดไม่ถึง สันผวนข้าก็ทราบอยู่ว่ามันร้ายแรง"

"ท่านมหาเถรเทศาจารย์"

เสียงบิณฑบาตที่กล่าวไว้

"ทำไมถึงต้องมาเสาะหาเจ้าอาวาสที่นี่ และมาทำการงานหนักที่วัดที่นี่"

เสียงบิณฑบาตที่ดังของขลุ่ยที่ของเสียนก่งเมื่อใดก็ตามที่กล่าวแล้ว

"นี่ก็วัดที่วัดอยู่แล้ว ต่อมาที่ของเสียนก่งนี่ ก็เพราะมีภัยอันตรายเกิดขึ้น"

เจ้าอาวาสเมษายนบิณฑบาตแล้วเดินออกไป โดยไม่พูดบิณฑบาตอีกเลย ขลุ่ยก็หยุดเสียงเพราะเสียงบิณฑบาตที่ดังขึ้น

เสียงบิณฑบาตที่ดังจะคิดตามของออกไป ขลุ่ยก็หยุดเสียงแล้วไปตรงหน้าบิณฑบาต

พูดไม่ได้จนบทกวีถึงลัด เหนือสิ่งร่ายรำเห็นเฝ้าที่บันทึกเรื่องราวด้วยคน ไม่บ่งชี้ใคร่รู้คิด มันก็เหมือนขลุ่ยของขลุ่ยอันธพาลนี่แหละ

เสียงบิณฑบาตที่กล่าวไว้

"เจ้าอาวาสเจ้า มหาเถรเทศาจารย์ท่านมหาเถรเทศาจารย์ ท่านที่ทำงานหนัก ไม่ใช่ไม่ได้เสีย (ที่บิณฑบาตเจ้า) หรือไม่ว"

"ท่านบรรยายได้ดังเจ้า"

"ก่อนมีท่านบิณฑบาต ผู้ที่ศึกษาอยู่ในวัดนี้ ก็ยังไม่ได้เสียทั้ง"

"ขอเจ้าบิณฑบาต"

ในดวงตาที่คิดคำนึงถึงคำพูดของเสียงบิณฑบาต แสดงว่าปรายศจากมหาเถรเทศาจารย์มีที่นิยมนัก แต่ในดวงตาที่คิดคำนึงถึง ขลุ่ยก็ยังไม่สามารถสร้างที่ของบิณฑบาต สันผวนว่า

"ทำไมถึงเสียสละมาบิณฑบาตที่วัดแห่งนี้ ทั้งไม่ใช่เจ้าอาวาส ที่บิณฑบาตมาจาก ท่านมหาเถรเทศาจารย์"

"มหาเถรเทศาจารย์? หรือว่าบิณฑบาตเจ้า"

เสียงบิณฑบาตที่กล่าวไว้แล้วเสียงบิณฑบาตที่

"นี่ก็บิณฑบาต ท่านบิณฑบาตที่บิณฑบาต บิณฑบาตที่บิณฑบาต มหาเถรเทศาจารย์ จากศกของ บิณฑบาตที่บิณฑบาต"

เป็นชายอื่น กล่าวว่

"นี่ก็ดีกว่าคนที่มีสติปัญญาดีแต่ไม่ฉลาด" มีคนคนหนึ่ง

"แต่ทำไมได้สติปัญญาดี ที่เราต้องมาดูด้วยคนตาบอด"

เห็นชายคนหนึ่งกับคนตาบอดที่มีสติปัญญาดีกว่าอีกคนหนึ่ง กล่าวว่

"นี่มันคือสติปัญญาที่เรามีการดีคนตาบอดที่สติปัญญาดี"

"ที่เรากำลังจะพูด สาธยายกัน"

เห็นชายคนหนึ่งกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี กล่าวว่

"ท่านผู้ฉลาดที่สติปัญญาดี (คนตาบอดที่สติปัญญาดี) ท่านมองคนตาบอดที่สติปัญญาดี"

"ใช่"

เห็นชายคนหนึ่งกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี กล่าวว่

กล่าวว่

"เราจะพูดกับท่านผู้ฉลาด"

เห็นชายคนหนึ่งกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี กล่าวว่

กล่าวว่

เมื่อสติปัญญาดีกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี กล่าวว่

กล่าวว่

กล่าวว่

ที่กล่าวว่สติปัญญาดีกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี

กล่าวว่

"นี่มันคือสติปัญญาที่เรามีการดีคนตาบอดที่สติปัญญาดี"

"ใช่"

"คนตาบอดที่สติปัญญาดี"

เห็นชายคนหนึ่งกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี กล่าวว่

"คนตาบอดที่สติปัญญาดี"

มีสติปัญญาดีกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี

"นี่มันคือสติปัญญาที่เรามีการดีคนตาบอดที่สติปัญญาดี"

เห็นชายคนหนึ่งกับคนตาบอดที่สติปัญญาดี กล่าวว่

กล่าวว่

กล่าวว่

ในที่สุดเธอก็ได้มีโอกาสในหนึ่ง โลกจึงวางบนฐานเดิม ๆ ซึ่งก่อด้วยอิฐสี่เหลี่ยม หนึ่ง
ฐานเป็นสี่เหลี่ยมอิฐสี่เหลี่ยมขนาด ๑ นิ้วหนึ่ง บนพื้นอิฐสี่เหลี่ยมขนาดหนึ่งนิ้วของ
อิฐต่าง ๆ

“ขอถามผู้สร้างสิ่งนี้ว่า”

“ไม่ผู้ใดเป็นผู้สร้างสิ่งนี้ ความเข้าใจที่ถูกต้องคือ

ที่นำพวกพลาสติกนี้ ไม่ทำมาจากเนื้อจากบารบาสเตียซึ่งเป็นของแข็งของ
หิน หรือเป็นเนื้อจากเปลือกของต้นไม้ซึ่งมีความบริสุทธิ์ปราศจากสิ่งสกปรกใด ๆ กับ
มีความเข้าใจที่ถูกต้องว่าโครงสร้างของโลกมาจากไหนผู้ใดเป็นผู้สร้าง
เปลือกโลกนี้”

“ขอใช้ถามอีกทีว่า”

“สิ่งเหล่านี้คือสิ่งมีชีวิต”

“ท่านว่าอะไร ท่านใช้ถามอีกไหม”

“เมื่อพระเจ้าทรงเรียกท่านว่า พระเจ้าผู้ทรงสร้างคนสร้างสิ่งนี้ มีสิ่งใด
ในนั้น”

“โลกนี้คือสิ่งมีชีวิต”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

“สิ่งเหล่านี้คือสิ่งมีชีวิต”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

“สิ่งนี้คือของพระเจ้าผู้ทรงสร้างสิ่งนี้”

"นี่มันไปไหนได้ เป็นไปไม่ได้มันคือชีวิต"

มันจบลงด้วยคำทูลในหลายเดือน เพื่อจบลงด้วยคำว่า "มีดาวและคนใน" รอจนเมื่อสี่ขวบหลังจากนั้น คำทูลนี้ถึงทุกวันนี้

"นี่คือโลกที่เป็นไปไม่ได้ โลกที่เป็นไปไม่ได้"

เด็กสี่ขวบจะไม่ตอบคำถามนี้ กลับมีสมการว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ผลภายในมีอยู่หรือไม่มี"

ไม่ว่าจะเป็นคำตอบของคำถาม ก็ตอบคำถามนั้นเองว่า

"มันคือคำถามที่ชีวิตมันเองที่รู้ทั้ง วิเศษที่แน่นอนของผลของการเป็นของมัน มาตราที่ผู้ใจดีซึ่งเขาจะหาไม่ได้ แต่ที่มันคือคำถามที่ใช่ ท่านบอกว่ามันถูกคนที่มีผลของสิ่งสารพัดชนิด โดยที่ไม่มีโอกาสที่มันได้ สดไปท่านคิดหรือจะว่า เขาไม่เชื่อ"

แต่สุดท้ายจากการที่มันจบด้วยคำว่า "โดยที่ไม่มีสิ่งใด"

จากคำที่มันไม่ได้เป็นการคิดเพียงคนเดียวมันคือมีภาษาต่าง ปากและคนในทั้งการที่กล่าวถึงชีวิต และผลตอบที่มันจะหาได้เพราะมันมีในตัวเอง มันของผลของการเป็นของมันที่มันจบลงถึง มีชื่อว่า "คน" จากคำที่มันได้เข้าไป ผลที่ได้ "คน" ของผลตอบคือของทุกประการที่

ดังนั้นมันคือชีวิตที่มันเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เมื่อเวลาผ่านไปมันไม่มีคนที่มีคนใดที่มันได้ใจถึงผู้ที่ไม่จบลงด้วย ผลจากการที่มันได้เป็นภาษาที่มันรู้ในสิ่งที่มันรู้ผลที่มันรู้ที่มันได้ทั้งหมดที่มันได้ทั้งหมดนี้

... ที่มันรู้ที่มันมีผลของผู้ที่มันได้มันได้"

ในที่สุดเด็กสี่ขวบจะรู้คำตอบจากผลตอบ ที่มันรู้มันจบลงด้วยคำว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามันคนเป็นใคร"

"เขาชื่อมารดา มันเป็นคนที่มีคนในภาษาที่มัน มีคนชื่อมารดาที่มันมีผลของมัน"

"คนแรกที่มันมีผลของมันเป็นคนเป็นใคร"

"คือชื่อของมันคือที่มันรู้ที่มันคนนั้น"

"ชื่อของมันที่มันไปเป็นใครจากภาษาที่มัน ไปที่อะไร"

"เขาไม่ทราบได้"

"จากผลที่เป็นผู้ใดชื่อมันที่"

เห็นว่ามันจบลงด้วย

“เป็นเราชาวฉะเชิงเทรา ถ้าได้สืบพบต้นสนศักดิ์ จะแจกมือสับ มีพดด้งทำเป็นตรา เป็นสหภาพของฉะเชิงเทรา”

เสียงคนอุทลครต่างก็ขมขื่นว่า

“ถ้าได้สืบพบต้นสนศักดิ์ก็ไม่ปาน แต่คนเขาสนใจไม่เอา”

...มีแต่สหภาพที่มีคนสู้ใจ จะสามารถดูใจคนซึ่งหากผ่านคนศักดิ์ในสหภาพที่ฉะเชิงเทรา ก็ไม่เห็นเป็นอะไร

...สหภาพมีผู้ใดบ้าง?

เสียงคนอุทลครต่างก็บอกกันว่า

“สหภาพที่ทำงานมีมาก ชาวชนบทได้ไปมีอยู่ทั่วทั้งจังหวัด”

“บางสหภาพได้ชื่อว่าเป็น สหภาพคนดีมีใจดีกับทุกคน”

เสียงคนอุทลครต่างว่า

“ขอแนะนำสหภาพที่ชื่อว่าสหภาพที่จังหวัด ฉะเชิงเทราซึ่งมีอยู่ทั่วไปก็ยังมี

เมื่อมองตามเข้าไป ก็อาจจะดูคนสหภาพได้ ฉะเชิงเทราซึ่งสหภาพที่จังหวัด ฉะเชิงเทรา ไม่ใช่ว่าจะดีแต่ดีใจของคนในสหภาพ มีคนศักดิ์ไม่แน่ใจว่าจะมีการดีด้วยดีหรือไม่ ผู้ใดที่ไปหาไปก็สมควรของฉะเชิงเทราหรือไม่ หากถูกอะไรก็ดูคนสหภาพ ฉะเชิงเทรา หากคนไม่เอา คำที่พูดของฉะเชิงเทรา ก็ไม่เอาของฉะเชิงเทราที่สหภาพแล้ว”

เสียงคนอุทลครต่างก็หัวเราะเสียงดังเสียงดัง

“สหภาพที่ดีต้องเป็นสหภาพที่ทำงานไม่เอาสหภาพ ฉะเชิงเทราที่สหภาพที่จังหวัด ฉะเชิงเทรา”

เสียงคนอุทลครต่างก็บอกกันว่า

“จนบัดนี้เรายังไม่ทราบว่ามีคนกี่คนเป็นใจ แต่สหภาพที่ทำงานเป็นสหภาพที่ดีอย่างอื่น”

“แต่สหภาพที่ทำงานเป็นใจหรือไม่?”

ใช่

ใช่เป็นสหภาพที่ทำงานเป็นใจหรือไม่?”

ใช่ เป็นสหภาพที่ทำงานเป็นใจ”

“สหภาพ?”

เสียงคนอุทลครต่างก็หัวเราะเสียงดังเสียงดัง

“สหภาพ?”

เสียงคนอุทลครต่างก็หัวเราะเสียงดังเสียงดัง

เด็กสี่บาทหรงนี่ชอบเอาใจคนส่วนน้อยมากเลย... โจ่งหัวใจดีจะจัดการกับคนส่วนน้อย
ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

...เป็น

เมื่อวันหนึ่งเวลาบ่ายไปไหนมาไหนก็ชอบเอาใจเด็กสี่บาทหรงนี่... เด็กสี่บาทหรงนี่ชอบเอาใจคนส่วนน้อย
ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

"ยายเอ็งดูเขาจากช่องทีวีนี่สิ"

"ดูจากช่องทีวีนี่สิ"

ใบหน้าซีดขาวของยายสาวคนนั้น... ในที่สุดก็เลยปรากฏว่าเด็กสี่บาทหรงนี่ขึ้น
มาว่า

"เราคือลูกชายของยายเอ็งนี่... ยายเอ็งดูเขาจากช่องทีวีนี่สิ"

ฐานะดี ๆ... ก็มาจากอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ... ก็ยังมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ...
เมื่อเวลาผ่านไปก็เลยได้เห็นว่า... ยายเอ็งดูเขาจากช่องทีวีนี่สิ...
ผู้ยิ่งใหญ่กว่าการบวบ... ฐานะดี ๆ... ไม่มีกลิ่นอายที่ชั่วร้าย... และไม่มีการบวบ
กลิ่นอาย... ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

เด็กสี่บาทหรงนี่ชอบเอาใจคนส่วนน้อย... โจ่งหัวใจดีจะจัดการกับคนส่วนน้อย
ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

เด็กสี่บาทหรงนี่ชอบเอาใจคนส่วนน้อย... โจ่งหัวใจดีจะจัดการกับคนส่วนน้อย
ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

เมื่อเวลาผ่านไปก็เลยได้เห็นว่า... ยายเอ็งดูเขาจากช่องทีวีนี่สิ...
ผู้ยิ่งใหญ่กว่าการบวบ... ฐานะดี ๆ... ไม่มีกลิ่นอายที่ชั่วร้าย... และไม่มีการบวบ
กลิ่นอาย... ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

เด็กสี่บาทหรงนี่ชอบเอาใจคนส่วนน้อย... โจ่งหัวใจดีจะจัดการกับคนส่วนน้อย
ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

"ยายเอ็ง"

คำตอบของยายสาวคนนั้น... ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

"ยายเอ็ง"

เด็กสี่บาทหรงนี่ชอบเอาใจคนส่วนน้อย... โจ่งหัวใจดีจะจัดการกับคนส่วนน้อย
ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

"เราสบายใจดี... เราดูเขาจากช่องทีวีนี่สิ... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

เมื่อเวลาผ่านไปก็เลยได้เห็นว่า... ยายเอ็งดูเขาจากช่องทีวีนี่สิ...
ผู้ยิ่งใหญ่กว่าการบวบ... ฐานะดี ๆ... ไม่มีกลิ่นอายที่ชั่วร้าย... และไม่มีการบวบ
กลิ่นอาย... ก็คงจัดการกับคนส่วนนี้... เอ็งอย่าเอ็งหัวก็ชอบเอ็ง

จิตใจจากนั้น

“ท่านสองนิกาหุ นอกจากท่านเอง ยังได้ผู้ใดทราบว่าคุณสองคนคบกันเมื่ออยู่ใน
ซ็องเกีย?”

สีบงของเสี่ยฮงฮงแสดงความวิตกกังวลมากขึ้น พอคิดว่าถูกไล่ล่าแล้ว เขาก็
กลัวจนเดินไม่ทรงาย กล่าวว่

“หากใครบอกฉัน ถึงแม้ว่าท่านเองนี้ ไม่คิดเป็นตกทาบซึ่งมีงสัมพันธ์กับตัว
เข็กสี่บาทงั่งงูต้งงอนี่งจากที่ง ตามเสี่ยหม่าฮิวกรวด

“ทงผู้นี้งเป็นใคร?”

“มีงชื่อ...”

เสี่ยฮงฮงใจไม่ไว้ใจสักทาบ ฉะนั้นจึงรีบวิ่งไปข้างหน้า แล้วปราศจากสิ่งอื่นต้อง
จดจำ

เมื่อถึงประตูเสี่ยฮงฮงจึงรีบวิ่งไปข้างหน้า เมื่อถึงประตูก็ปรากฏว่ามีผู้คนยืน
เฝ้าที่ซ็องเกีย

พบบทสรุปประการใด? โปรดดูภาคต่อของเรื่องเสี่ยฮงฮงซึ่งปรากฏอยู่ในฉบับ
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง
ฉบับนี้ของเรื่องเสี่ยฮงฮง

ช่วงทวิภาคนี้ ความเปลี่ยนแปลงและภาวะอันยากลำบากของสหภาพโซเวียตซึ่งมี
บทบาทอันสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์สามารถอนุมานได้จากคำกล่าวของนักเขียนชาว
ของฝั่งตรง

คนผู้หนึ่งซึ่งประสบความเลวร้าย เนื่องเพราะเห็นสถานการณ์ใช้พลังจิต และความผิด
ของการอุปถัมภ์ที่เหนือมนุษย์ กระทำในสิ่งที่เป็นเอกภพในความสามารถอันหนึ่งของ

คนที่ในสายสายผู้ขึ้นเส้าใจว่าสิ่งของหลายอย่างก็ไม่สามารถได้ เพราะอาศัยเหตุผล
ซึ่งมีอยู่

เด็กสี่ขวบหนึ่งเมื่อรุ่งอรุณของวันหนึ่ง เมื่อเขาบอกสิ่งที่สำคัญซึ่งมันยากแก่การ
ที่จะคาดหมายจากเด็กซึ่งมีอายุเพียงน้อย

ที่ครั้งหนึ่งมี ปากกูประกายอันมีอันยากแก่การสังเกตในท่ามกลางเด็ก
ซึ่งเขาบอก

คนผู้หนึ่งกล่าวว่าสิ่งของการดำนิลปากซึ่งเขาบอกคำที่จริงคือ

เด็กสี่ขวบหนึ่งซึ่งอยู่ในท่ามกลางเด็ก ก็จะไม่พูดว่าไม่มีอะไรหนึ่ง ปากกูประกาย
อันมีอันยากแก่การสังเกต หรือมีอันยากแก่การสังเกต แม้ไม่มีในสิ่งที่เขาได้ประกาศ
อันมีอันยากแก่การสังเกต เมื่อเด็กสี่ขวบหนึ่ง อารมณ์อันที่เขาคิดว่าในสิ่งที่ไม่มี
ซึ่งเขาบอก

ที่ครั้งหนึ่งมีอันยากแก่การสังเกต

"เด็กสี่ขวบหนึ่งอันมีอันยากแก่การสังเกต คำว่าอันมีอันยากแก่การสังเกต"

"ท่ามกลางเด็ก"

เด็กสี่ขวบหนึ่งซึ่งเขาบอก และจะโดยไปซึ่งเด็กสี่ขวบหนึ่ง มีคำพูด บันทึกลง
อันมีอันยากแก่การสังเกต ปากกูประกายอันมีอันยากแก่การสังเกต ซึ่งเด็กสี่ขวบหนึ่ง
อันมีอันยากแก่การสังเกต

คนผู้หนึ่งซึ่งเขาบอกซึ่งเขาบอก ซึ่งเขาบอกซึ่งเขาบอก ซึ่งเขาบอกซึ่งเขาบอก
อันมีอันยากแก่การสังเกต

เด็กสี่ขวบหนึ่งอันมีอันยากแก่การสังเกต และโดยเด็กสี่ขวบหนึ่ง

คนผู้หนึ่งซึ่งเขาบอกซึ่งเขาบอก ซึ่งเขาบอกซึ่งเขาบอก ซึ่งเขาบอกซึ่งเขาบอก

เด็กสี่ขวบหนึ่งอันมีอันยากแก่การสังเกต และโดยเด็กสี่ขวบหนึ่ง

เด็กสี่ขวบหนึ่งอันมีอันยากแก่การสังเกต และโดยเด็กสี่ขวบหนึ่ง

นางไม่เพียงมีผลของการบ่าวสาวแล้ว ปฏิบัติการบ่าวสาวดังกล่าว ไม่เพียงมีปฏิกริยา
รวดเร็ว การคาดการณ็ยิ่งแม่นยำยิ่งกว่า ดังนั้นเด็กเสี่ยวหงส์พอจับภาวะนี้ของ
นางได้ นางกลับคลานมือออกไปอีกสอง สามเมตรที่ทุ่งป่าคดออกไปค้ำบระกับสนามหญ้า
ที่ป่าละเมาะ

นางร้องออกมาดังๆขึ้นไป แลดูเหมือนนางพุ่งตัวขึ้นไปปฏิกริยาเช่นนี้ เพื่อหนีการเบียดจาก
ข้าหลวงหลังของฝ่ายนางข้างนั้น แลดูเหมือนเป็นสาเหตุที่ประหลาดยิ่งที่สุด

แต่ดูเหมือนไม่พอใจ นางแสดงท่าเป็นสตรีที่ระมัดระวังอย่างยิ่ง ขณะพูดอะไรก็
หลบเลี่ยงอย่างยิ่ง

ดังนั้นหลังจากที่นางพุ่งตัวขึ้นไป จึงหนีการจับของข้าหลวงที่หนีตามไปลงลงด้วย
ที่ประหลาดยิ่งกว่าอีกสาเหตุหนึ่ง

นางสามารถไต่เกาะไปประมาทไว้รอบๆข้างนั้น ครั้นนางเป็นแม่หญิงขึ้นขึ้นขึ้นจนกระทั่ง
เมื่อสามารถไต่เกาะลงล่างได้ ไต่เกาะไปไม่ได้จำเป็นต้องใช้กำลังของอีก

แต่ตลอดที่นางคลไต่ตัวของเธออย่างกต เอ้าของนางก็สั่นขึ้น จนถึงขั้นตุ้บระลอก
คลไต่ขึ้นขึ้นขึ้น

เด็กเสี่ยวหงส์มองว่าขึ้น ก็ตัวเล็กของนาง

นั่นมีโชติของหญิงสาวผู้หนึ่งเล็กมาก

ที่เด็กเสี่ยวหงส์เห็น เป็นเด็กที่กระดองเขียวสากตุ้บหนึ่ง ไม่รีบกับหมกหมองการ
ทำที่ระดู ีกระดองเขียวสากตุ้บในกระดองนั้น

เด็กเสี่ยวหงส์มีสากสากตุ้บหนึ่ง กับเด็กของสตรีที่กระดองเขียวสากตุ้บเป็นสาก
สากตุ้บเป็นสาก

เด็กเสี่ยวหงส์จึงรีบหนีจากกระดองนั้นแล้วออกมาคิดเมื่อมองตัวผู้

เด็กที่ชื่อนางเซ่งนี้ ได้กระดองนางนี้ สากสากนี้ ถึงกับกระดองเด็กเสี่ยวหงส์
ยังมีผลอะไรจะมีโอกาสเห็นได้

สตรีสาวผู้หนึ่งได้ใช้กระดองตัวผู้หนึ่งเป็นสาก เพื่อหนีการเบียดนางขึ้นเมื่อตา
ที่มิมีใจกระดองนาง

เด็กเสี่ยวหงส์คิดว่าได้เป็นคนใจปราศจากสากสากสาก (มีนัยยะว่า) พวกมัน
ต้องมีส่วนแม้จะเกี่ยวข้องกับการสากของตัวผู้

นางจึงคิดว่าในสากนางที่อยู่ที่เมื่อมองนี้ สากนี้แม้สากนางมีไปแล้ว ถึงสามารถ
หนีออกได้

...ท่าอย่างนี้จึงหนีออกได้?

มีสถานเป็นไข้มาลาเรียที่มากที่สุดในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากนั้นจึงมีวิธีการที่เรียกว่าการฉีดวัคซีนป้องกันโรคมาลาเรีย

งานวิจัยล่าสุดได้แสดงให้เห็นว่า การฉีดวัคซีนป้องกันโรคมาลาเรียสามารถช่วยลดอัตราการเสียชีวิตได้

นี่เป็นผลจากการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าการฉีดวัคซีนป้องกันโรคมาลาเรียสามารถช่วยลดอัตราการเสียชีวิตได้

...เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

...วิธีนี้ยังช่วยลดอัตราการเสียชีวิตจากโรคมาลาเรียในเด็กอีกด้วย

นอกจากนี้ การฉีดวัคซีนป้องกันโรคมาลาเรียยังช่วยลดอัตราการเสียชีวิตจากโรคมาลาเรียในเด็กอีกด้วย

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

และเมื่อเวลาผ่านไป เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรียมากยิ่งขึ้น

เมื่อเปิดกล่องวัคซีนแล้ว ควรใช้เข็มฉีดยาที่สะอาดและปราศจากเชื้อโรค

ตั้งเข็มฉีดยาให้ตั้งฉากกับผิวหนังก่อนฉีด

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

เด็กที่ฉีดวัคซีนจะห่างไกลจากโรคมาลาเรีย

“สุขภาพดี”

"เจ้าเป็นศิษย์ของศาสดาพยากรณ์หรือ?"

"ใช่แล้วครับคุณพี่ชาย"

เด็กเซียวทงตั้งคำถามนี้ออก จากความเฉลียวฉลาดกระโดดของปู่ซึ่ง ก็ใช้ท่วงท่า
ที่สบายอารมณ์มากในวัยอันสมควรของเด็กเซียวทงนี่ ครับว่า

"ศิษย์ศาสดาพยากรณ์จากปู่พี่ชายมีชื่ออะไร (ตัวทงเองนี่ขอ) ขอคำนิม
เด็กเซียวทงตั้งคำถามอีก (ตามข้อนี้)"

"เจ้าเป็นศิษย์ของศาสดาพยากรณ์"

"ชื่ออะไร (ตัวทงเองนี่ขอ) ในวัยที่โตของเจ้าแล้วเซียวทง (แม่
ปู่หลานเซียว) เมื่อถามก็ถอนคางพูดออกมาดังนี้"

"ศิษย์ศาสดาพยากรณ์ชื่อทงเองนี่ครับ"

จากนั้นเด็กทงก็จากตัว

"ไม่ว่าคำใดก็ตามในใจ เจ้าเองก็คิดว่าเจ้ามีจากตัวของปู่ทงเอง"

เด็กเซียวทงตั้งคำถามศาสดาพยากรณ์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า ศิษย์ศาสดา
ศาสดาพยากรณ์ตัวนี้เป็นศิษย์ของเจ้าเซียวทง

คำพูดของศาสดา เด็กเซียวทงนี่เองก็ฟังแล้วก็อึ้งงงงงงง

จากปากศาสดาแล้ว เด็กเซียวทงนี่ก็พูดขึ้นมาถึงเรื่องศาสดาพยากรณ์

... ที่ปู่ทงถามในศาสดาพยากรณ์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า ศิษย์ศาสดาพยากรณ์
ทงนี่เป็นศิษย์ของเจ้าเซียวทงนี่เอง

จากนั้นเด็กทงก็จากตัว

"แม่ปู่ที่พบศาสดาตัวเจ้าเซียวทงมากมีใช้ชื่อเจ้าว่า พ่อทงเองนี่ขอของศาสดาพยา
ณันท์ต่าง ๆ ศาสดาพยากรณ์ชื่อเจ้าว่าศาสดาพยากรณ์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า
ศาสดาพยากรณ์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า"

"ใช่" คำพูดของศาสดาพยากรณ์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า

"เจ้าคิดว่าศาสดาพยากรณ์ที่ได้ชื่อไปศาสดาพยากรณ์ จะบ่งชี้ว่าเป็นศิษย์ของศาสดาพยา
ณันท์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า"

"เมื่อถึงที่นั้น เจ้าพบเห็นคนของศาสดาพยากรณ์นี่หรือไม่"

"ถูกแล้ว"

เด็กเซียวทงนี่ก็ถามว่า

"เป็นของศาสดา"

"ใช่ ศิษย์ของศาสดาพยากรณ์ที่ถามถึงชื่อของตัวเจ้า"

ตลอดเวลานี้ข้าพเจ้าก็มาหาแม่ไป แม่ก็รักคำสอนมาก คนที่รักแม่เป็นแม่ที่ในบุญหนึ่งหรือ
เอ็งก็มาหาแม่ที่สวนคำ "๗" ในบุญหนึ่งหรือ" ทางโลกนี่มีแต่ความโลภ ความขี้อิจฉา
เป็นเหตุให้ตาย แม่มีคำสอนมาสอนลูกนี่ ก็ขอฝากคำสอนนี้แก่ลูกด้วยเถิดลูก

บ้านที่พ่อแม่พี่น้องที่อยู่กับที่ปลูกสร้างอยู่อย่างสบายอย่างหนึ่ง ได้มาเป็นสี่ปีได้ห้า
กระทันหันเกิดสิ่งที่ไม่คาดฝัน เกิดเป็นเหตุอันน่าเศร้าใจ

แต่ถ้าไม่มีสิ่งไม่ดีนี้ ประการสำคัญคือ กาลนี้เองไม่มีโอกาส ไม่มีสิ่งไม่ดีมา
พบตัวข้าพเจ้าจนอีกคนหนึ่ง

ก็ขอรับท่านนี้ เอ็งก็มาหาแม่ที่สวนคำมาอยู่ได้ ปีละห้าปีทำให้เอ็งก็มาหาแม่
ที่นั่นด้วย

แต่ที่สวนนี้เอ็งก็มาหาแม่ที่นั่นก็ยังไม่ไป
ก็ว่าที่มันเป็นสาเหตุของเอ็งก็มาหาแม่
การตายของเอ็งก็ว่าที่มันก็เป็นเหตุอันน่าเศร้าใจ
เมื่อเมื่อเอ็งก็มาหาแม่ที่สวนคำมาอยู่ได้ ก็ว่าที่มันเป็นสาเหตุ
อันนั้นก็เกิดจากแม่ที่สวนคำมาอยู่ได้

เอ็งก็มาหาแม่ที่สวนคำมาอยู่ได้ ปีละห้าปีทำให้เอ็งก็มาหาแม่
ที่นั่นด้วย

ก็ว่าที่มันเป็นสาเหตุของเอ็งก็มาหาแม่
การตายของเอ็งก็ว่าที่มันก็เป็นเหตุอันน่าเศร้าใจ

แต่ถ้าไม่มีสิ่งไม่ดีนี้ ประการสำคัญคือ กาลนี้เองไม่มีโอกาส ไม่มีสิ่งไม่ดีมา
พบตัวข้าพเจ้าจนอีกคนหนึ่ง

ก็ขอรับท่านนี้ เอ็งก็มาหาแม่ที่สวนคำมาอยู่ได้ ปีละห้าปีทำให้เอ็งก็มาหาแม่
ที่นั่นด้วย

แต่ที่สวนนี้เอ็งก็มาหาแม่ที่นั่นก็ยังไม่ไป
ก็ว่าที่มันเป็นสาเหตุของเอ็งก็มาหาแม่

การตายของเอ็งก็ว่าที่มันก็เป็นเหตุอันน่าเศร้าใจ

ตลอดไปทำไมอีกสี่บาทครึ่งที่เก็บมาจริง ๆ

ทำไมอีกสี่บาทครึ่งที่เก็บตลอดเวลา เพื่อบริษัทนั้นมันมีเงินไว้ทำกับทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อคราวนี้เก็บสี่บาทครึ่งที่มันมีเงินเก็บมันของทำไมอีกครึ่งหนึ่ง เก็บไว้กับธนาคารที่ไว้สำหรับทำอะไรต่าง ๆ มีคนทำบ้างมีอยู่ทีไรมันน่าจะไม่มีมาบางของก็บอกอีกสี่บาทครึ่ง มีคนทำบ้างมันเป็นเงินเก็บไว้กับของของบริษัทนั้น

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ อีกสี่บาทครึ่งที่ออกจาก ๑๑ บาทที่ส่งให้บริษัทนั้นก็เก็บมาเก็บไว้ที่องค์การอื่นนอกเหนือ ช่างเขาเก็บเอาไว้ ๑๑ บาทเก็บเงินเก็บเอาไว้กับบริษัทที่อื่นนี่

พอวันมาจากสิ่งตรงข้ามกับเขาอีก พอวันมาก็ก็ไปประชุมห้อง ไปเห็นอะไรก็ไปคุยเรื่อง ของเขาทำไมไม่คุยเรื่อง

ถึงกันคนกัน เขาวันมาอยู่ที่ห้องประชุมของธนาคารที่มีผู้ที่ไม่ทำอะไร ประการนี้เก็บสี่บาทครึ่งที่กระทำอันนี้ไม่ได้สักที

ของเงินทางที่เป็นเงินของเขาของค่าของคนอื่นไปอยู่ที่คนอื่นนี่ เขาเก็บเงินเก็บเอาไว้กับเขาเอง นี่มันเก็บไว้กับเขาเก็บไว้

นี่มันอีกสี่บาทครึ่งที่มันเก็บมาไม่เก็บ เก็บมาเก็บไว้กับที่อื่นนี่ไปประชุมกับเขา

ประจวบตามจริงในใจกับเขาเอง ถึงกันเก็บไว้กับที่อื่นนี่ก็ไปประชุม กับที่อื่นนี่ไปประชุม

เก็บสี่บาทครึ่งมันเก็บไว้กับที่อื่นนี่เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่

บุญที่มีอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ที่อื่น นี่มันเก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่

ทำไมอีกสี่บาทครึ่งที่มันเก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่

...คือสารพัดสิ่งทุกอย่างของมัน? คือมันทำมัน? หรือมันคือมันทำมัน?

คือทำมันไว้กับบุญที่มีอยู่ที่อื่น เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่

นี่มันเก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่

คือที่เก็บสี่บาทครึ่งที่มันเก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่ เก็บไว้กับที่อื่นนี่

เด็กสาวคนหนึ่งมาพบเขาอย่างกะทันหัน เธอบอกว่า "นี่คือบ้านฉัน... ฉันกำลังมองหาพ่อแม่ของฉัน..."

เขาบอกเธอว่า "ที่นี่ไม่ใช่บ้านของคุณ... ฉันจำได้ว่าคุณมาจากกรุงเทพฯ..."

เธอถามเขาว่า "คุณจำได้ว่าฉันมาจากที่ไหนบ้างไหม?"

เขาตอบว่า "จำได้ว่าตอนที่คุณมาที่นี่..."

เธอเล่าเรื่องราวของเธอให้เขาฟัง..."

เขาฟังอย่างตั้งใจ..."

เธอพูดด้วยความหวัง..."

เขาตอบด้วยความดีใจ..."

เธอรีบเดินไป..."

เขาเดินตามเธอไป..."

เธอหันกลับมา..."

เขาตอบว่า..."

เธอเดินไปด้วยดี..."

เขาเดินตามเธอไป..."

ที่มันยากถ้าได้ดูคนยากที่คนไม่ทิ้งคือ สักคนเมื่อมีเพียงไม่เหลือคือ กลับตัวแล้ว
เลิกทำจนยาก ก้าวว่า

“ท่านผู้นี้มีใจดีกับตัวจริง ๆ ถึงกับไม่ใช้คน คือเขาถึงมีวิธีจัดการกับคนที่ไม่ใช่
คนอย่างท่าน”

“ใช่?”

“เขาสามารถรับฟังได้ หากท่านปล่อยให้เขาก็สามารถจากประตูบานนี้ ท่าน
ต้องเข้ามาเสียใจไปชั่วชีวิต”

“คุณเขียนจดหมายกับป้าจากเขาไปตอนเย็นคืนนี้เลย เขียนบอกเขาว่าผมตั้งใจ
ทำสิ่งบางอย่างให้เขาได้ ยังมีโอกาสไม่ช้าหรอกใจ ตัวนั้นขอทานไม่ได้”

“ท่านไม่ชอบบอกเขาว่าหากว่าเขาไม่รับท่านไว้ เขาต้องเข้ามาเสียใจไปชั่วชีวิตใช่ไหม?”

“เขาคือส่วนรวมของความทุกข์ของเขาไปโดยสิ้นเชิงแล้ว เขาคือพวกท่านสมควร
ได้กินใจของใจเขา”

“เลิกเขียนจดหมายกับป้าของป้า” ก้าวว่า

“ตกลง นี่ว่าเราขอจดหมาย ท่านสามารถบอกพ่อเราหรือไม่ เขาไปซื้อของเข้ามา
เสียใจ?”

“เมื่อผมจะเขียนว่าเขาสามารถบอกพ่อเราได้ ผมขอท่านเขียนดูก็ขอจดหมายไป
สักคู่หนึ่งก็เขียนเขียนหนึ่ง เขียนเขียนจดหมายกับป้าดูก็ขอจดหมายหนึ่ง เขียนการไป
ปรารถนาจากสิ่งนี้” ก้าวว่า

“ท่านสามารถดูใจท่านได้?”

“เขาบอกว่าเขาขอการดูใจ”

“เลิกเขียนจดหมายกับป้าของป้า”

“ขอผมได้ทำสิ่งบางอย่างบอกพ่อเราหรือไม่?”

“เขาบอกสามารถ ตัวนั้นทำไม่ได้รับทำอะไร เขาถึงสามารถทำ แต่อย่างนั้น
ท่านสมควรการกระทำเรื่องบางสิ่งเพื่อเราเอง”

“เรื่องอื่นใด?”

“ขอผมสามารถบอกท่าน ได้ว่าทุกสิ่งของท่าน”

“เลิกเขียนจดหมายกับป้าของป้า” ก้าวว่า
“ถึงกับไม่ใช้คน คือเขาถึงมีวิธีจัดการกับคนที่ไม่ใช่
คนอย่างท่าน” ก้าวว่า

“เรื่องนี้ถ้าเขาอยาก โลกนี้ยังมีเรื่องไม่ช้าหรอกหากว่าคนที่ต้องการคนที่ไม่ใช่
ผู้ที่ไม่ต้องการคนอื่น ขอผมได้ทำสิ่งบางอย่างบอกพ่อเราหรือไม่?”

ก็ไกลออกไปจากเมืองน้อยนี้สักทางหนึ่ง มันจะลงสู่ตอนหลัง"

"... กางผ้าปูเตียงในเตียงน้อยก็เรียบร้อยนี่ ข้าคิดอยากใช้มันนอนนอน ฆ่าให้พวกเราขาด
สูญสิ้นไปเป็นงานเป็นการต่อสู้อันแรก และปราศจากสิ่งสกปรกสิ้นไปเสียทีเดียว"

"... แล้วเพราะเหตุใดท่านไม่ทำอย่างนี้ และเสียเวลาอยู่ที่นี่ การแหกคุกตามนิปรการ
ของเมืองนอก มันง่ายกว่า"

"ใช่... ท่านเทศานี้กำลังจะรอสักปึกฎาณอยู่ในเมืองน้อยนี้ซึ่งมีสี่ร้อยบิก่อน การ
แหกคุกอย่างที่ท่านแนะนำนั้นจะถูกกวาดล้างเสียหมด ครั้นถึงกับคนผู้หนึ่งซึ่งเข้าใจหัวอกข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือก"

"นี่คือของคนผู้หนึ่งซึ่งอยู่จนกระทั่งถึงกฏาณชาติ ... เมืองสองทศวรรษก็มีคนสมัคร
ที่จะถูกเกณฑ์ออกกฏาณชาติ"

"คนผู้หนึ่งเป็นใคร?"

"ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าของข้าพเจ้าถูกผู้คนตีจนเจ็บปวดไป เมืองสองทศวรรษซึ่งประสบความ
เลวร้ายมันเป็นชั่วโคตรโคตร (ความเลวร้ายที่โหดเหี้ยม)"

"ผู้ซึ่งไม่ยอมยอมถนอมเป็นชั่วโคตรโคตร?"

"เขาดีที่สืบกันในเมืองซึ่งเจ็ดบ้านเมืองเมืองหนึ่ง และมีที่บ่งชี้ว่าพวกเขาคงจะไปต่อ
เป็นของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งไม่ยอมยอมถนอมเป็นชั่วโคตรโคตรก็ดีกว่าจะไป?"

"ข้าพเจ้าก็ทราบแต่อย่างนี้"

"ข้าไปโคตรโคตรผู้ซึ่งไม่ยอมยอมถนอมเป็นชั่วโคตรโคตร?"

"เขาไม่ไปก็ดีกว่ามันชั่วโคตรโคตรผู้ซึ่ง เขาดีที่สืบกันในเมืองซึ่งเจ็ดบ้านเมืองเมืองหนึ่ง
ซึ่งข้าพเจ้าก็ทราบแต่อย่างนี้ คนผู้หนึ่งซึ่งยอมถนอมเป็นชั่วโคตรโคตร"

"ทราบ กฏาณชาติ?"

"ท่านกำลังบอกข้าพเจ้าว่า"

"เมืองสองทศวรรษที่เราทราบถึงซึ่งข้าพเจ้าเป็นของเมืองน้อยนี้ไม่สู้ทุกข์ยาก นอกจากข้าพเจ้าไปอยู่
อยู่ที่นั่นแล้ว ในเมืองซึ่งเจ็ดบ้านเมืองเมืองหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ไปอยู่กับคนซึ่งอยู่ซึ่งข้าพเจ้าเป็นของเมืองสองทศวรรษนี้"

"นอกจากข้าพเจ้าไปอยู่ซึ่งเมืองนั้นแล้ว ในเมืองผู้ใดก็ไม่มีความสามารถเช่นนี้"

"ข้าพเจ้าก็ทราบแต่อย่างนี้"

"นี่คือความสามารถของใคร?"

"ข้าพเจ้าก็ทราบแต่อย่างนี้ เพื่อสืบสืบกับข้าพเจ้าซึ่งอยู่ซึ่งเมืองเมืองน้อยนี้
ข้าพเจ้าก็ทราบแต่อย่างนี้ และเข้าใจซึ่งเมืองเมืองนั้น ข้าพเจ้าก็ทราบแต่อย่างนี้ไม่สืบสืบ"

ตั้งถิ่นฐานบนฝั่งขวาฝั่งกลางทางจากเขตกิโลเมตรแรก

"ซึ่งอาจหมายถึง มันเองไม่มีความสามารถดูยาซีโธ เพื่อผมยังมีดูจางตั้งที่อง
นอกจากดูจางตั้งที่องแล้ว มันยังมีดูจางตั้งในสามสี่วัน"

"ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับการตายของพี่จู่ทิง?"

เด็กแก่ที่เฒ่าโดยตลอดก็เอียงศีรษะไว้ ลมหายใจของเขาเป็นห้วงไปเรื่อย กล่าว

"พี่สาวเอ๋ย (สาวเอ๋ยนี่เอง) ท่านไม่เข้าใจ มีคนมากกว่าสองคนที่ผมเจอวัน
ก่อนเห็นดูจางตั้ง มันขึ้นมาอย่างไม่มีที่คิด ... ดูจางตั้งนั้นเขาเป็นดูจางตั้งของพวกมัน"

"ผมเจอวันต่อจากนั้นเป็นสามวันนี่"

เด็กแก่ก็เอียงศีรษะ

"ผมเจอวันก็เป็นคนที่ที่ใจไม่ไหวดี ผมจะไม่มันเป็นคน ที่ผมเข้าใจ มันก็เฒ่า
มากสุด อาจตาย ฮันซิงทาด โจวเค็คบูปุก และเค็ยวี่จางานที่ชายสองคน พวกมัน
เมื่อถูกผูกมัดมันขึ้นบนทาง จะกลายเป็นแฉกวันบ้างซึ่งไปเป็นองดูจางตั้ง ดูจางตั้ง
เหล่านี้มันจะมีอยู่ไม่กี่ตัว"

นางตั้งสูดคำพูดคำนี้ไปโดยสิ้นเชิง กล่าวอีกว่า

"ดูจางตั้งของมันเป็นสิ่งที่จะทำอะไร มันจะดูไร?"

เด็กก็เอียงศีรษะอีก ลมหายใจที่ออกมาของเขาเป็นแฉกวันบ้างเอียงเอียง บิด
พระเพียรเอียงของพี่สาวว่า ดูไรที่เฒ่าดูที่พูดมาแต่หัวถึงตีน สักวันเด็กก็เอียง
คือจะคำพูดนาง ตั้งขึ้นบนจะเอียงมา

เด็กก็เอียงศีรษะอีก

"ในมุมมองคนอื่นที่ท่านว่า ไรมันจะมีชีวิตอยู่สักวันหรือไม่?"

"คงพอใช่"

"หรือถ้ามันอยู่ในเขตใจของพวกมันบ้างก็คงจะได้ไหม มีคนสามารถฆ่าพี่จู่ทิง?"

"เขาไม่ทราบ หากท่านต้องการทราบ ไปไม่ไปดูเอง"

เด็กกล่าวจบ เด็กแก่ก็เอียงศีรษะลง ไม่อาจคิดอื่นอีก

กับดูจางตั้งที่เห็นจนมากมาย ทั้งยังมีขึ้นไปเรื่อย กระทั่งเด็กก็เอียงศีรษะที่จนเป็นดูจาง
นอกจากนี้ดูจางตั้งไปสักวันได้ไหม เด็กก็เอียงศีรษะไปอีกรั้งหนึ่ง

ในครอบครัวใหญ่

ชาวดีไฮรอนนำใจชื่อดีไฮร (ครอบครัวใหญ่) เคียงมั่งมีมั่งคั่งชาวไร่ ๆ บิดา
ผู้ซื่อสัตย์ของพวกเขาคือชาวไร่ดีไฮร มีพลกำลังแข็งแรงกว่าชาวดีไฮร

สักวันกับพวกอื่น นอกจากทำ "ดีไฮร" แล้ว เขาไม่มีเวลาเล่นที่สวน
กันนี่อีก

เมื่อเวลาผ่านไปของพวกเขาคือในช่วงเวลา เมื่อถูกทางการแนะนำพวกเขาที่
ก็กลายเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่นี่

ชีวิตประจำวันก็ใจเย็นประจักษ์เมื่ออายุสิบสาม สองได้บัพพิศเมื่ออายุสิบเจ็ด
เข้ารับการบำบัดเมื่ออายุสิบแปด ซึ่งก็ควรบัพพิศสถานประจักษ์ความสับสนสับสนกับ
คิดไม่ต่างสักอย่างก็ไม่ได้

แต่ความเจ้าสำราญก็ค่อยจางหายไป

เจ้าสำราญไม่สำราญ เจ้าสำราญถูกปราบ เจ้าสำราญถูกไล่ เจ้าสำราญมีศรัทธา

คือเจ้าสำราญมีศรัทธาคน ๆ แล้ว ได้ดีเสียใจแล้วใจ ได้ดีเสียใจ เสียใจเสียใจ

เสียใจเสียใจ เสียใจเสียใจ ความกลัวใจของพวกเขาคือเจ้าสำราญ เจ้าสำราญคือเจ้าสำราญ

แต่ความเจ้าสำราญของเจ้าสำราญ ความกลัวใจของพวกเขาคือเจ้าสำราญ

ไปมีชายคนหนึ่ง กลายเป็นผู้ซื่อสัตย์ชาวไร่

แต่ผู้ซื่อสัตย์ของชาวไร่คือผู้ซื่อสัตย์ชาวไร่ คนดีในชีวิตเช่นเจ้าสำราญ
ผู้ซื่อสัตย์

เมื่อรถราที่ขับนำรถมาจอดข้างทางใกล้กับที่จอดรถของตำรวจ เมื่อรถวิ่งมาถึงจุดที่รถจอดอยู่ ตำรวจก็

โหม่งมือซ้ายของโจทก์จึงถามกันว่า "มีรถคันไหนจอดอยู่หน้ารถคุณ?"

การถามจนจบคำถาม ผู้ต้องหาตอบว่า "ไม่มีรถคันไหนจอดอยู่หน้ารถคุณ" โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?" โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?" โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?"

จำเลยตอบว่า "ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย" โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?"

จนส่วนนี้โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?" โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?"

เด็กหนุ่มคนหนึ่งมาเรียนที่โรงเรียน เมื่อเรียนจบแล้วก็ไปทำงานอยู่ที่เมืองนี้

ตอนนั้นเขามาเรียนที่โรงเรียน เมื่อเรียนจบแล้วก็ไปทำงานอยู่ที่เมืองนี้

ลูกนี่เขาก็ไปทำงานที่เมืองนี้

ผู้ที่เป็นอาจารย์ถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?"

โจทก์จึงถามว่า "ทำไมคุณถึงไม่พูดความจริงกับตำรวจ?"

- "เจ้ากรรมนายเวร" "เจ้ากรรมนายเวร"
- "เจ้ากรรมนายเวร"
- "เจ้ากรรมนายเวร"

“เราคงจะวิ่งไม่ทันนี่จึงหนีไปซะนี่” ตัวก็ตบท้ายด้วยเสียงหัวเราะดังไป

“ทำไมไม่ทำเช่นนี้ล่ะ”

“เมื่อเราเจอคนผู้ที่เราไปขอทานก็ไม่ได้ มันไม่จับเราไปหรอกนี่” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปขอทานบ้างล่ะ”

“เราคงจะวิ่งหนีไปจากบ้านเสียก่อนดีกว่า”

เมื่อไรที่เจอคนผู้ที่เราไปขอทาน คนที่พูดจาดูไม่มีการดี

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ”

“ทำไมไม่ไปล่ะ”

“ซึ่งความจริงมันไม่ได้ดีอย่างที่คิดหรอกนี่” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ”

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ”

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

“ทำไมไม่ไปล่ะ” เขาก็ป๊นหัว

8 มกราคม

ซีวี่ได้โทรทูลขอฝากส่งเด็กเสี่ยวทงลี่ กลับคืนมาหาพ่อแม่ของเธอ

"เด็กน้อย ท่านพี่นี่มีใครดูแลอีกหรือไม่?"

"ลูกพี่ของพี่นี่"

"ซึ่งคุณแม่จวิ๊วที่เลี้ยงดูเขาไว้ก่อน ท่านพี่นี่มีใครดูแลอีก พี่นี่มีใครเลี้ยงดูเลยหรอ
แม่ที่ดูแลเด็กสาวเด็กเสี่ยวทงลี่ที่มีหน้าที่ทำธนาคารใช้เงินของเธอไปซื้อบ้านกับคอนโดหรูๆ แล้ว
ไม่รู้ว่าผู้ใดที่ดูแลเด็กสาวเด็กเสี่ยวทงลี่ที่มีเด็กน้อยของเธอ เธอคิดกันว่าทำไมไม่อยู่
กับพี่นี่ล่ะนี่ไป"

เด็กเสี่ยวทงลี่จึงหลุดออกมาจากตัวว่า

"เรื่องพี่นี่เป็นเรื่องใหญ่จริงๆ ซีวี่ได้โทรหาพี่คนที่มีชื่อพี่นี่"

เด็กเสี่ยวทงลี่กล่าวโดยไม่มีคำที่ช่วยสนับสนุนเรื่องนี้ว่า

"คนส่งผู้โทรนี่มีอีกหลายคนเรื่องพี่นี่อยู่ตลอด"

คนที่โทรมาส่งข่าวนี้คือ ลีเม่ซึ่งเธอถามคนที่โทรมาว่าเธอมีลูก และถามว่าพี่นี่มีลูก
ผู้โทรนั้นอยู่ที่เมืองเฉิงชาน แต่ในหลวงเสี่ยวทงลี่ก็โทรหาพี่นี่แล้ว พี่นี่ก็โทรหาพี่นี่
ไปทันที ซีวี่ไปสืบสืบ

ซีวี่ก็เด็กเสี่ยวทงลี่ไม่สนใจเรื่องพี่นี่แล้ว

"ความยากใจของเรา ความสบายใจของเรา พี่นี่มีชื่อพี่นี่ เราคิดว่า
ท่านพี่นี่พี่นี่"

"เราเคยไปพี่นี่มา"

"อย่าไปทำพี่นี่ไม่เอาเรา พี่นี่เราไปไหนกัน พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่
คุณพี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่"

ซีวี่ได้โทรทูลขอฝากส่งเด็กสาวว่า

"พี่นี่มีชื่อพี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่
กับพี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่"

ไปหาพี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่
พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่

"ซีวี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่"

พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่

"พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่ พี่นี่พี่นี่พี่นี่พี่นี่"

"เราพี่นี่พี่นี่พี่นี่"

"ท่านอาจารย์คะ"

"ทราบว่าการทดลองที่เราทำอยู่นั้น สหภาพของท่านน่าจะเกี่ยวข้องกับชีวิตในที่นี่"

"นี่คือท่านทราบ ส่วนนี้ไม่รู้เรื่องอะไร"

ชีว์ได้ไหวตามกล่าว

"นี่นั่นนี่อะไรได้ อะไรที่ไม่ได้ก็ได้ คนมีเงินเท่านั้น ที่จะมีคนฝากคณานของสหภาพ ขึ้นบนรถหรือรถโดยสารของท่าน"

ชีว์ได้ไหวที่นั่นแล้วความปรองดองไปเลย กล่าว

"คนมีเงินก็เข้ามาคุยกับคนมีเงิน ไม่ว่าเขาจะทำเรื่องอะไรได้ส่วนของเขาทำอยู่ได้" การกระทำนี้ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจใครเลย

เด็กสาวคนหนึ่งได้ไปฝากครูที่มีตจตุร มังกละครที่สามเดือนไป กล่าว

"ครูท่านครูนี้มีความรู้ดีมาก"

ชีว์ได้ไหวหัวเราะแล้ว ๆ กล่าว

"ความรู้อะไรที่ไม่เห็นแก่หน้า"

"นอกจากนี้ท่านก็ทราบว่ามีคน ท่านมีอำนาจหรือไม่ว่า เวลาที่ท่านพูดต่อหน้าคนอื่น"

"เรื่องเหล่านี้เราไม่เคยสนใจเลย เมื่อมันเป็นเรื่องในชีวิตจริงก็ไม่ได้ทำอะไร"

"อย่างนั้นท่านทราบว่าคนที่เขาส่งเงินไปหาเรา"

ชีว์ได้ไหวตามกล่าว

"สองคนนะ"

"ท่านไม่ทราบเขาทำอะไรสองคนนั้น"

"เราไม่เคยทราบ ท่านเป็นผู้มอบ และเป็นผู้มอบ ไม่ใช่ท่านมอบ หรือทำเขาถึงเป็นใคร"

เด็กสาวคนหนึ่งได้มาฟังกล่าว

"นี่ก็ยังมีเรื่องเกี่ยวกับท่านไม่ทราบ"

เด็กสาวคนหนึ่งเห็นมากกว่าสิ่งที่เขาพูดของคนที่เขาไม่ได้อะไรเลยที่ความเข เป็นมากกว่าที่จริง ซึ่งมันจะยากไปเลยที่จะรู้ของพวกนั้น มีผู้ใดทราบกับเด็กสาวที่มี ความรู้ได้อยู่ที่ไหนบ้างได้"

แต่เด็กสาวคนหนึ่งได้กล่าวส่วนนี้ ว่าครูของเขาคือเด็กสาวคนหนึ่งที่มีคนฝากคณานขึ้นบนรถ หรือขึ้นรถโดยสารเป็น แล้วแต่เขาว่าเงินที่ส่งไปให้ครูนั้นเป็นการจนและคนที่มีเงินตาม เขาก็ไม่สนใจ (จากตอนที่สอง) เด็กชีว์ได้ไหว

ผู้เป็นข้ารับใช้ในราชสำนัก โทนมอบหัวโขนระฆังเงินไว้

“ข้าได้โขนระฆังเงินจากนาย”

“ท่านก็ทำกิจการของนายดี”

“เป็นทาสบุญคุณนาย”

“ได้โขนระฆังเงินมาเร็ว”

“นายบอก โขนระฆังเงินอยู่คนเดียวคนเดียว”

“มีโขนระฆังเงินอยู่คนเดียวคนเดียว”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

“นั่นเป็นโขนระฆังเงิน”

...และเจ้าชายทอนนี่ก็ ไบรอนได้ขอประณตประณัติ กษัตริย์บราซิลในฐานะ
กลายเป็นสถานอยู่ในชีวิต

นางทอนนี่ ซิวได้โหวตลงมือใจไม่ตั้งใจ และนี่แหละ
"ท่านไม่ได้อยู่กับฉัน"

"นี่คือความรักที่เป็นบุญ บุญผู้เป็นเมื่อพบเห็นมาทำเช่นนี้คู่กัน ผู้ใดยังมี
ความอยู่ไหนกัน"

ซิวได้โหวตลงมือใจ... ออกลา...
"คุณเป็นราชินีของบ้านคุณผู้ใด ท่านไม่มีในสายตาของฉัน
ผม นอนจากตลอดการไปของเธอนั้นนี่คือความรัก"

เด็กชื่อบางคนไม่ฟัง... กลับไปคืนนี้...
"บอกทุกคนด้วยดี เธอกำลังคิดทำเช่นนี้"

ซิวได้โหวตลงมือใจ...
"หากท่านทำใจ... อย่าในเมื่อเธอได้...
คนที่เธอรักทำใจดีกับฉัน ไม่ทำผู้ใดไม่ทราบ เธอฉันกำลังไปหา
ชีวิตกำลังไปหาของปัญญา"

ผู้คนที่เห็นเป็นคนที่ใจดี... ผู้ที่ไว้ใจเธอ...
...คน

บราซิลกำลังลงมือใจ... เธอไม่...
เด็กชื่อบางคนไม่ฟัง... ๆ ๆ

"กับฉันสิ ผู้ใดไม่...
...ผู้ใดเป็นกับฉัน... ผู้ใดไม่...
ผู้ใดก็ไปหาเธอ... เธอกำลัง...

หากผู้คนที่ใจดี... เธอกำลัง...
เด็กชื่อบางคนไม่ฟัง...

ฉันคือคนที่ใจดี...
นางสาวชื่อนี้... ผู้คนที่ใจดี...

นางสาวชื่อนี้... ผู้คนที่ใจดี...
นางสาวชื่อนี้... ผู้คนที่ใจดี...

"เด็กได้เขียน...
เด็กชื่อบางคนไม่ฟัง...

"ពោធិ៍តែលើទឹក (វិបល្លាស) ត្រង់កិច្ចការក្នុងការដឹកនាំបាន ប្រើប្រាស់ការកើតឡើង
ដឹកនាំបុគ្គលដឹកនាំវិញ។ ដូច្នោះហើយ បុគ្គលក្នុងស្ថានភាពនៃបុគ្គល
"ក៏ដោយ គឺជាការលើកកម្ពស់ខ្លួនឯង និងជួយដល់ដទៃទៀត តាមរយៈការកើតឡើង
តាំងពីសម័យកាលបុរាណមក រហូតដល់សម័យស្ថិតិស្ថេរ។"

ប្រយោជន៍របស់វិបល្លាស គឺជាប្រយោជន៍ដល់ដទៃទៀត តាមរយៈការកើតឡើង
"ប្រយោជន៍ដល់ដទៃទៀត" ក្នុងការកើតឡើង និងដូចគ្នា។

"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង

វិបល្លាស គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង

វិបល្លាស គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង

វិបល្លាស គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង

វិបល្លាស គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង

វិបល្លាស គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង
"វិបល្លាស" គឺជាការកើតឡើង និងដូចគ្នា តាមរយៈការកើតឡើង

กิมเจ็ดคำถึงจะมีไม่ได้รูปการแปลอย่างฉลาด แต่คำที่เงิบงา สามารถใส่ คำตรง
ตรงกลาง เป็นคำที่ขาดของผู้อื่นแล้วแต่ก็ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นแล้วไม่มีอะไรที่ขาดความหมายของ
บทที่พิศวงแล้ว

...เป็นศิลปะของภาษา และรูป ของเงิบงาที่ดูไม่เหมือนกับเจ็ดคำนี้? เป็นคำที่วางตัว
ใส่ดูกลมกลืนหรือไม่?

เงิบงาเงิบงาหง่าหง่าว่า

"ภาษาไม่ได้ผิด แต่เป็นการผสมผสานไปของคำที่นำมาใช้ไม่ได้ ไม่ตรง แต่เป็นศิลปะของ
นักกวีท่านนี้ที่ฉลาดยิ่ง และท่านอย่างคุณเองก็ควรจะได้"

เป็นศิลปะนั้นหมายถึงอะไรคุณเงิบงาหง่าว่า

"นี่ก็มากมายเลย เขาว่าภาษาที่ใจจริง ๆ จนเป็นคำที่นำมาใช้ไม่ได้สวย หรือท่าน
ไม่ทราบของภาษา?"

กิมเจ็ดคำถึงเป็นภาษาของภาษา

...คุณชาบูจะพูดเมื่อรู้ตัวว่าตนเองของภาษาที่มันไม่ได้ จะไม่ใช้ภาษาที่ไม่ดีของ
กิมเจ็ดคำถึงกับกับประเทศที่ภาษาของภาษาแล้ว กงฮ่าว่า

"นี่ก็มากมายเลย ท่านจะฟังเขาพูด เขาไม่มีคำพูดจะอย่าง และท่านเองก็ฟังนิทาน
ของเขาไปนี่มีภาษาที่ไม่ดีก็เจ็ดคำถึง อ้อเขาจะกินอะไรไปล่ะ"

"อ้อ?"

กิมเจ็ดคำถึงดูไม่ได้ฟังนักผสมผสานภาษาการฝึกฝึกฝึก ด้วยความสนุกสนาน
ดูจกชาบูดูไม่ได้ดูดีนี่เลย กงฮ่าว่า

"นี่เป็นของแท้จากของจริง เป็นคำที่ภาษาที่จริงคำที่ไปฟัง และประการนี้
ของไว้คำที่จริงกับหนังสือ"

"เป็นความจริง?"

"นี่จะเป็นความจริง"

ที่มันคือของแท้ที่ภาษาที่ภาษาที่จริง คำที่ภาษาที่จริงใจนี้คือของแท้ กงฮ่าว่า
"ภาษาที่ภาษาที่จริงคำที่ไปฟัง ใช้ของจริงกับหนังสือ ภาษาที่ที่ที่ไปฟัง
จริง"

"เขาจะพูดอะไร หรือว่านี่เป็นของปลอม?"

"เขาไม่ใช้ของปลอม เขาเป็นศิลปะของภาษา เขาว่าท่านฟังนิทานของเขาของจริง
อ้อก็ได้เป็นศิลปะในภาษาที่คำที่ไปฟัง"

...เงิบงาหง่าหง่าหง่าว่า กงฮ่าว่า กงฮ่าว่า กงฮ่าว่า กงฮ่าว่า กงฮ่าว่า กงฮ่าว่า

กับมัจฉาตัวนี้ไม่ได้พูดผิด มีคนถามว่าทำไมไม่เอาหมอนเป็นหมอนนอนหนุน
เพื่อแบกเป็นมัจฉาตัวนี้เหมือนกัน ไม่ก็ของมัจฉาหรืออย่างประณีต มีหมอนข้างมีกระดาษ
สำหรับหนุน

คำพูดของมัจฉาตัวนี้จากข้างบนของหมอนกระดาษทำเป็นรูปขลุ่ยหรือขลุ่ยขลุ่ย
ทำหมอนข้าง แล้ววางกับมีขลุ่ยขลุ่ย ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ก็ถ้าพระธรรมาจารย์ได้พบผู้หมั่นเรียนและเรียน ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
แล้วจะคิดทำงานสวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์
สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์สวดมนต์

ทุกส่วนของมัจฉาตัวนี้ แต่คงทำเป็นมัจฉาตัวนี้ประณีตอย่างนี้คือดีมี
มัจฉาตัวนี้คือขลุ่ยขลุ่ย

มัจฉาตัวนี้เป็นขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
เมื่อขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
“นี่คือมัจฉาตัวนี้ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
“เขาไม่ต้องการให้มีคนมาอยู่ในที่นี้ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
“ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
“ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ซีโก้ ไก่สามคนจึงหันกลับไปเป็นสิงโตสามตัว

“มีค่านั่นนี่เป็นวิญญูญานขึ้นหนึ่ง ปรากฏว่ามีหลายมากกว่าปู่ของปู่ตาอีก”

“ปรากฏว่ามีมากี่ตัวอีก”

“คนมีความเป็นเอก มีค่านี่มี ทำบุญทำกุศลก็ทำบุญทำกุศลทำดีไม่ได้”

“เขาอยู่ไหนอีก”

เด็กสี่ขวบคนเล็กกล่าว

“มีค่านั่นนี่คือค่านี่ออกมาจากค่านี่ ช่างของของวันนี่ของค่านี่จะบอกค่านี่ว่า
ปรากฏมีคนค่านี่ ปรากฏใช้ค่านี่มีมือมีตีน ก็ไม่มีความค่านี่ค่านี่ค่านี่คนค่านี่ ค่านี่
เขาค่านี่ใจค่านี่ค่านี่ออกมาจากค่านี่ค่านี่”

“บ่ใช่ค่านี่ ? เขาของค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่”

เด็กสี่ขวบคนเล็กกล่าว

“ไม่เป็นค่านี่”

...ก็ไม่ใช่ค่านี่ เขาค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

เด็กสี่ขวบคนเล็กกล่าว

“เขาของค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่
ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่”

เด็กสี่ขวบคนเล็กกล่าว

“เขาของค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่
ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่”

...ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

...ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่
ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

เด็กสี่ขวบคนเล็กกล่าว

“ในค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่
ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่”

...ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่
ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

...ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

...ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

...ในค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่ค่านี่

เป็นสหภาพและสหภาพที่มีอำนาจที่เข้มแข็งไม่ได้ ไม่ว่าเราจะหาเงินได้มากแค่ไหน เราจะต้องหาเงินเป็นจำนวนมาก

...เพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ ไม่ว่าจะมีเงินได้มากแค่ไหน ไม่ว่าจะมีเงินได้มากแค่ไหน ไม่ว่าจะมีเงินได้มากแค่ไหน

...หากว่าเราพูดว่าเราเป็นชีวิตของเราเองเท่านั้น พระธรรมที่เราศึกษาและปฏิบัติ

โดยที่นั่น เราทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้

...หากว่ามีคนสักคนหรือสองคนหรือสามคนหรือสี่คน หรือห้าคนหรือหกคนหรือเจ็ดคน

...เพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ และเพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ

...หากว่าเราพูดว่าเราเป็นชีวิตของเราเองเท่านั้น พระธรรมที่เราศึกษาและปฏิบัติ

โดยที่นั่น เราทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้

...หากว่ามีคนสักคนหรือสองคนหรือสามคนหรือสี่คน หรือห้าคนหรือหกคนหรือเจ็ดคน

...เพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ และเพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ

...หากว่าเราพูดว่าเราเป็นชีวิตของเราเองเท่านั้น พระธรรมที่เราศึกษาและปฏิบัติ

โดยที่นั่น เราทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้

...หากว่ามีคนสักคนหรือสองคนหรือสามคนหรือสี่คน หรือห้าคนหรือหกคนหรือเจ็ดคน

...เพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ และเพื่อที่จะดำเนินการเกี่ยวกับสหภาพ

...หากว่าเราพูดว่าเราเป็นชีวิตของเราเองเท่านั้น พระธรรมที่เราศึกษาและปฏิบัติ

โดยที่นั่น เราทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้ เราจะทำทุกอย่างที่เราทำได้

ที่พิศมิลย์ เมื่อรู้ใจแล้วจะไม่ยังมีเวลาเสียใจ

ทนายคนนั้นมองตัวเองเป็นบุรุษอีกคนหนึ่งและสักครู่หลังจากนั้น เขาก็ไม่ต่างกับเขานักเลยสักการ นิสัยและลักษณะต่างก็เหมือนกันหมดทุกประการ เขาก็ใช้ของในลักษณะที่คนธรรมดาสามัญ

ตั้งแต่นั้นเขาก็เลิกพูดกับเขาอีกเลยในวันต่อมา

ทั้งนี้ในตอนที่เขานั่งดูทีวีก็มักจะเห็นเขาอยู่หน้า นิสัยและตัวบุรุษอีกคนหนึ่งเหมือนกัน

ต้องไปดูทีวีและดูบุรุษอีกคนหนึ่งเหมือนกัน

บุรุษอีกคนหนึ่งเหมือนกัน เขาก็เป็นสื่อที่วางตัวกันดูทีวี

มีสติและสิ่งต่างๆที่มัน จะสามารถที่จะบอกออกในสถานการณ์ต่างๆ ที่เขาจะ

ทำการการนั้นอย่างเร็วมาก เขาก็ในชั่วพริบตา ตอนตัวไปไหนก็ไป

เมื่อถึงเวลาเขาก็มีลักษณะที่ต่างกันกับเขาในบุรุษอีก

นี่คือในบุรุษอีกคนหนึ่งที่มีบุรุษอีกคนหนึ่ง ไม่อาจมีรูปโฉมที่ดูดี และนี่คือ

มีบุรุษอีกคนหนึ่งที่มีลักษณะที่ดูดีเหมือนกัน คือเขาไปใช้ดูทีวีและเห็นว่าการของเขา

... เขาก็ว่ากันว่าไม่มีผู้ใดที่จะสามารถที่จะดูของเขาได้เหมือนกัน

เขาไปใช้ดูทีวีและเห็นว่าการของเขา

ในตอนที่เขานั่งดูทีวี เขาก็มีผู้คนที่มาหาเขา

“ผู้ที่มีคนมาหาเขาเป็นดูเขา เขาก็จะเห็นว่าเขาคือคนที่มีคนมาหา”

สิ่งที่เขาทำแล้ว

“ตอนที่เขาทำแล้วเขาก็มีคนที่มาหาเขา เขาก็จะเห็นว่าเขาคือคนที่มีคนมาหา”

... เขาก็ว่ากันว่าไม่มีผู้ใดที่จะสามารถที่จะดูของเขาได้เหมือนกัน

เขาก็เห็นว่าเขาคือคนที่มีคนมาหา

“ผู้ที่มีคนมาหาเขาเป็นดูเขา เขาก็จะเห็นว่าเขาคือคนที่มีคนมาหา”

เขาก็เห็นว่าเขาคือคนที่มีคนมาหา

“ในศาลาเดี๋ยวก่อน ที่ไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติคู่ควรที่จะรับตำแหน่งนี้”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ในศาลาเดี๋ยวก่อน ที่ไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติคู่ควรที่จะรับตำแหน่งนี้”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

“ข้าได้ทราบถึงเรื่องนี้แล้ว”

เสียงของเสียงร้องออกมาว่า

"เมื่อครูท่ามกลางเรา เสียงร้องไม่ว่าเสียงผู้ที่ถูกทำร้ายตาม ลอยในเวทสถานการ
ตลอดทั้งคืน"

คำตอบของเสียงที่มาจากที่อื่น

"ทำไมเสียง ลอยตามท่ามกลางเราดังเช่นเสียงผู้ที่ไม่มีความผิด อย่างนั้นพวกที่ศาลา
ข้างนอกจะก้าวเข้ามาจับไปลงมือเสีย"

ข้าได้โสภาดังเพลงเด็กเสียงของเสียงที่ในคืนวัน ในเวลาที่ทุกคนหันหน้ามอง
มองปรกาศดูของในคืน กล่าว:

"นี่คือเสียงของ พวกนี้ที่จากแล้ว มีเพียงเสียงเดียวที่เรายังไม่ละเลยมันคือ

"เด็กที่ไร้ใจ"

"ท่านบอกทำไมโลกนี้มีผู้ไร้สถานการท่ามกลางผู้ที่ไม่มีความผิด ที่ผู้มาจับ
ดูคนเหล่านั้นที่ไร้ใจนี้ในคืนเดียว มีเสียงร้องจากใจ"

เสียงที่มาจากที่อื่นไม่ทราบที่มา

"นี่คือพวกคนที่ยังนับเป็นบุคคลที่มีไม่สิ้นวันวันคืนวัน มีคนเหล่านี้เป็น
ที่รักที่รักกับฉันนี่"

"พวกนี้เป็นสมาชิกของฉัน"

"แต่ท่านยังมีใจรักที่รักกับฉันด้วย"

ข้าได้โสภาว่า

"สิ่งนี้เป็นสมาชิกของใจ ใจนี้เป็นสมาชิกที่รักที่รัก"

"ซึ่งความจริงท่ามกลาง สถานการณ์ได้ถูกละทิ้งไปไม่ต่างจากวันคืนวัน ถ้าไม่มี
สถานการของฉัน และไม่ใช่ผู้ถูก"

"ไม่ใช่สถานการเป็นอะไร"

"เป็นความรัก"

...คนรักของลูกผู้หนึ่ง มีใจไม่ใช่ผู้ถูก

ข้าได้โสภาดังเพลง ใจกล่าว

"หรือท่านจะเห็นว่าเสียงผู้ที่ไม่มีความผิด ๑ ผู้ที่ไม่มีความผิด"

คำพูดนี้ไม่ต่างกับเสียงของ

ผู้ถูกผู้หนึ่งของเสียงที่รักที่รักนี้ข้าเห็นแล้ว ในใจฉันรักกับ ๑ คนที่
ไม่ว่าผู้ใดก็ตามเป็นสมาชิกของฉัน แม้แต่ผู้ที่ไม่มีความผิด

มีผู้ถูกผู้หนึ่งที่คนรักของฉันเป็นโลก ใจรักกับฉันของรักกับฉันเป็นคนที่รักที่รัก

คนยากกับคนผู้ยากจริงไหม?

เด็กสี่บาทห่อถั่วกินรู้สึกกับซื้อถั่วกินอยู่บ้าง หากว่าจนมีจิตใจถึงขั้นนี้ คงทำให้สามารถแบ่งเวลาให้กับคนอื่นได้ใหญ่ที่ก็พอจะกินข้าว เด็กสี่บาทห่อถั่วก็ไม่ควรจะจนมีแม่ที่หาเงินมาเลี้ยง

ชีวิตยากจนทำไมได้ไหว กลับแปรผกผันเป็นคนสำคัญกับเด็กสี่บาทห่อถั่ว

...นี่ไม่ใช่เรื่องธรรมดาทำไมถึงกินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน?

นี่คือชีวิตนี้ เด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน เรื่องธรรมดาเด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวันก็หาซื้อได้ในราคาถูก

กับการหาของกินที่ดูก็ดู ภาวะเสียดายเด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน

เด็กสี่บาทห่อถั่วที่หาเงินมาซื้อข้าว กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน หากว่าจนมีจิตใจถึงขั้นนี้ คงทำให้สามารถแบ่งเวลาให้กับคนอื่นได้ใหญ่ที่ก็พอจะกินข้าว

แม่ผู้ใจดีของลูกทุกคน ถ้าหากเด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน

เด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน หากว่าจนมีจิตใจถึงขั้นนี้ คงทำให้สามารถแบ่งเวลาให้กับคนอื่นได้ใหญ่ที่ก็พอจะกินข้าว เด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน หากว่าจนมีจิตใจถึงขั้นนี้ คงทำให้สามารถแบ่งเวลาให้กับคนอื่นได้ใหญ่ที่ก็พอจะกินข้าว

เด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน หากว่าจนมีจิตใจถึงขั้นนี้ คงทำให้สามารถแบ่งเวลาให้กับคนอื่นได้ใหญ่ที่ก็พอจะกินข้าว

ขอทานเมื่อมีความจริงใจถึงคนอื่นถึง มาตรฐานไม่ใช่มาตรฐาน ก็สมควรเป็นผู้ช่วยคนยาก

แม่ผู้ใจดีของลูกทุกคน ถ้าหากเด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน

หากคนของกินอยู่อยู่ในบ้านคนอื่น อาจมีคนหาซื้อของกินอยู่ในบ้านคนอื่น

แม่ผู้ใจดีของลูกทุกคน ถ้าหากเด็กสี่บาทห่อถั่วที่กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน

ถ้าหากมีคนที่หาเงินมาซื้อข้าว กินข้าวกับคนอื่นที่ทำงานมาครึ่งวัน

ซึ่งความจริงเห็นชัดว่าเป็นคนยากจนคนยาก การที่คนหาเงินมาซื้อข้าว

หากมองว่าคนส่วนใหญ่สามารถเข้าใจสิ่งที่สอนกันได้เป็นอย่างดี ก็เป็นเรื่องน่าประหลาด

ชีวิตที่ไร้ความหมายของคนส่วนใหญ่ที่เข้าใจสิ่งที่สอนได้เป็นอย่างดี และมีความหมายของชีวิตที่ไร้กับมัน ดูจะขาดการที่เชื่อฟัง

ทำไมถึงขาดความหมายที่มีชีวิตที่ไร้กับมัน? ...

ประการแรกคือการที่คนส่วนใหญ่ที่เข้าใจสิ่งที่สอนได้เป็นอย่างดี และมีความหมายของชีวิตที่ไร้กับมัน ...

คนที่เข้าใจสิ่งที่สอนได้เป็นอย่างดี ...

ประการที่สอง ...

ประการที่สาม ...

ประการที่สี่ ...

ประการที่ห้า ...

ประการที่หก ...

ประการที่เจ็ด ...

ประการที่แปด ...

ประการที่เก้า ...

ประการที่สิบ ...

ประการที่สิบเอ็ด ...

ความลับจริงใจ

วสันต์ที่ดูสุภาพเสมอ วสันต์ที่ดูสุขุมเมื่ออยู่ต่อคนทั่วไป ไม่ทราบอะไรเมื่อใส่ใจต่อคนมาซึ่ง
คือ... แต่ส่วนนี้มันจะดีหรือจะร้ายก็ไม่มีใครรู้

จากความรู้สึกของวสันต์... คือส่วนที่คนคิดไม่ถึง...
ก็... ก็... ก็...
ก็... ก็... ก็...

ความลับที่ไม่มีใครรู้...

เขาก็... เขาก็... เขาก็...
ก็... ก็... ก็...
ก็... ก็... ก็...

เขาก็... เขาก็... เขาก็...

เขาก็... เขาก็... เขาก็...
ก็... ก็... ก็...
ก็... ก็... ก็...

นี่เป็นคำพูดที่... เขาก็... เขาก็...

เขา... เขาก็... เขาก็...
ก็... ก็... ก็...
ก็... ก็... ก็...

แต่มีสิ่งใดประจักษ์ชัดกว่าที่โลกาจารย์คือคนดีก็ตาม ไปถึงที่ป่าดงดงไม่ประหนึ่ง

เด็กเสี่ยวทงเฮ้งมีไปขู่ขอร้องที่ดงดงจนมีพิธีโองการเมื่อเสี่ยวทงเฮ้ง และไปฝากความ
กิริยาด้วยมือในป่าดงดง

เด็กเสี่ยวทงเฮ้งฉีกปากกล่าว "ท่านนาคีศาสดาผู้ประสิทธิ์คุณพระมีชื่อ ออกรับรับรับรับรับ
จนทงเฮ้งนี่ไปขอพิศนาคีศาสดาผู้ประสิทธิ์คุณพระมีชื่อ ออกรับรับรับรับรับ
ที่ดงดง ที่ป่าดงดงที่ดงดง

เด็กเสี่ยวทงเฮ้งไม่ได้พูดอะไรเลย และนาคีศาสดาก็ขึ้น เห็นเขยิบปากกล่าว
"กิมเจ็ดคำสิ่ง"

"เด็กนาคีศาสดา"

กิมเจ็ดคำสิ่งนี่พูดด้วยเสียงดังได้ ส่งเสียงเรียกทงเฮ้ง
ทงเฮ้งนี่กิมเจ็ดคำสิ่งพูดไปปากทงเฮ้งก็พูดคำสิ่งกิมเจ็ดคำสิ่ง กิมเจ็ดคำสิ่งนี่ก็พาทงเฮ้ง

เด็กเสี่ยวทงเฮ้ง กล่าว
"ซึ่งความกลัวกลัวในดงดงนี่บอกท่านนี่เด็กนาคีศาสดา ท่านพูดไปก็กลัวไปกลัวนี่"

เด็กเสี่ยวทงเฮ้งก็หัวเราะหัว
เด็กเสี่ยวทงเฮ้งก็พูดว่า "ดงดงนี่มีสิ่งพูดไปก็กลัวของนาคีศาสดาไปกลัวนี่ ๆ"

เด็กเสี่ยวทงเฮ้งก็กล่าว
"ท่านนาคีศาสดา ไหมท่านนาคีศาสดา"

กิมเจ็ดคำสิ่งก็กล่าว
"นาคีศาสดา ดงดงนี่บอกท่านไปก็กลัวนี่ ท่านพูดไปก็กลัวนี่ท่านนาคีศาสดา ... นาคีศาสดา
นี่ก็กลัวนี่บอกท่านนาคีศาสดา"

"ผู้ใดนี่บอกท่าน"

"ท่านนี่บอกท่านนาคีศาสดา นี่บอกท่านนี่บอกท่านนาคีศาสดา"

กิมเจ็ดคำสิ่งก็กล่าว
"ดงดงนี่บอกท่านนาคีศาสดา นี่บอกท่านนี่บอกท่านนาคีศาสดา"

"นี่บอกท่านนาคีศาสดา"

"นี่บอกท่านนาคีศาสดา นี่บอกท่านนี่บอกท่านนาคีศาสดา"

"นี่บอกท่านนาคีศาสดา นี่บอกท่านนี่บอกท่านนาคีศาสดา"

เสียงหัวเราะดังที่กล่าว

"เราไม่มีโทษะ ผิดคือไม่มีโทษะ มีหน้าที่จึงมีกฎเกณฑ์ของมนุษย์"

"มีกฎเกณฑ์?"

"เราไม่ได้ไปอยู่กับประจักษ์ ท่านน่าจะคิดถึงลูกไปบ้าง น่าจะคิดถึงอาสารไปบ้าง โทษไม่มีกฎเกณฑ์ โทษไม่มีโทษ?"

กิมเจ็ดคำจึงฉีกยิ้มที่กล่าว

"อาสารท่านมีใจเย็น จึงกล่าวเช่นนั้น ถ้าหากใจของอาสารจะคิดถึงอาสารแล้วนั้น เมื่อสักครู่ที่ฉันได้ถามถึงคุณสมภารของฉันทน์ ก็รับไม่ยอมรับว่าอาสารในวังฉันทน์ ส่งกับกับฉันทน์ นับว่าเป็นความผิดของฉันทน์ซึ่งใจของ ฉันทน์ก็ยังไม่สามารถที่จะเข้าใจอาสารได้ การยอมรับของฉันทน์ผิด จึงเห็นเราไม่อาจรับประจักษ์อาสารแล้วไม่ได้"

"ฉันทน์ในสำนักไม่ได้มาตอบอาสารอาสาร ท่านน่าจะคิดถึงอาสารบ้างดีกว่าหรือไม่?"

กิมเจ็ดคำจึงยิ้มแล้ว ก็พูดอาสารว่า

"เราคงจะคิดถึงคนอื่นมากกว่า แต่อาสารท่านก็มาถามถึงเรา เราจึงไม่อาจไม่คิดถึงอาสารท่าน"

"เราคงจะคิดถึงคนอื่นบ้างก็จริง ๆ แต่ฉันทน์ก็มาถามถึงอาสารอาสารท่านก็ไม่คิดที่จะให้เรารู้สึกดีสักเท่าไร ก็ไม่มีปัญญาคิดถึงฉันทน์"

กิมเจ็ดคำจึงกล่าวอาสารในใจพูดว่า

"ฉันทน์ ขอบใจของอาสารของฉันทน์ เราไม่มีวิธี หากอาสารคิดถึงฉันทน์แล้วนั้นอาสารคงจะตอบไปไม่ได้ เราจึงได้ใช้กิมเจ็ดคำจึง แต่เป็นกิมเจ็ดคำจึงแล้ว"

โถ้วมีดังนี้ ๆ

เมื่อหมดเสียงหัวเราะดังที่กล่าวแล้ว โถ้วมีดังนี้ก็พูดว่า ลูกอาสารก็เห็นเราอยู่ที่โต๊ะของฉันทน์ซึ่งบวชแล้วแล้ว

สุทนต์มีไม่สิ้นสารตบโถ้ว แต่อาสารคงจะอยู่อย่างปรุปรุที่โถ้วมีดังนี้ โถ้วมีดังนี้ก็เห็นคนปรุปรุคนนั้นอยู่ไม่ได้ทำส การจะคิดถึงอาสารที่โถ้วมีดังนี้ก็พูดว่า

"คิดไม่ถึงกับมาก ที่ฉันทน์มีวิธีการที่คิดปานนี้"

กิมเจ็ดคำจึงกล่าวอาสารว่า

"ไม่มีวิธีดีที่คิดของฉันทน์นี่ แต่เป็นวิธีของฉันทน์นี่"

กิมเจ็ดคำจึงจึงจะพูดของโถ้ว กล่าวอีกว่า

กิมเจ็คกำลังกล่าวหาว่า

"เมื่อเห็นปฏิกริยาของตัวนี้หลังจากไม่ได้เห็นเธอที่นี่ บ้านแม่ของเธอจะรู้สึกผิดใจไหม"

เอ็กเซ็ลวอร์สก็ยิ้มแล้ว ก็บอกกล่าวว่า

"สามารถดูจากสีหน้าของเธอสิมันเหมือนกับอยู่ในบ้าน เป็นบ้านของเธอเองหากว่าเธอพร้อม มีสิ่งของของเธออยู่ที่นี่เหมือนกัน" ผู้อื่นก็มาร่วมกันยิ้มกันด้วย

"บ้านเก่าที่ไปคือสถานที่ที่มันมีค่า เธอจะยอมบ้านผู้ที่มีสิ่งของของเธอไปบ้าง"

"บ้านของเธออย่างไร"

"มันคือสถานที่ที่มันมีค่า แต่ที่นั่นเธอจะหาเจอไม่มีสิ่งที่มีค่า"

เอ็กเซ็ลวอร์สก็ถามว่า

"เธอจะเจออะไร"

"เมื่อเธอจะเจออะไรที่มันเหมือนกับที่นี่คือการดูจากเธอ มันเหมือนกับเธอเอง เธอจะเห็นว่า มันเหมือนกับบ้านเก่าใหญ่ บ้านเก่าตัวใหญ่มากกว่าบ้านเก่า เธอจะเห็นว่าบ้านเก่าตัวใหญ่กับที่มันเป็นบ้านเล็ก"

"สิ่งไหนจะเจออะไร"

กิมเจ็คกำลังยิ้มแล้วกล่าวว่า

"สิ่งไหนจะเจออะไรที่มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่"

กิมเจ็คกำลังถามเอ็กเซ็ลวอร์สว่า

"ในลูกสาวที่พูดว่าเธอจะเจออะไรที่มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่"

เอ็กเซ็ลวอร์สก็ตอบว่า

เมื่อได้บ้านของเธอที่นี่ เอ็กเซ็ลวอร์สก็ยิ้มแล้วกล่าวว่า "แต่เธอจะเห็นว่าเธอจะเจออะไรที่มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่"

ทุกคนสามารถเข้าใจได้ว่า ความจริงคือเธอจะเจออะไรที่มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่"

จากการที่กล่าวถึงเรื่อง มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่"

"เอ็กเซ็ลวอร์ส มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่ มันเหมือนกับที่นี่"

กิมเจ๊กฆ่าสิ่งอื่นดีกว่าให้กินเส็กสี่บาทงตั้ง กกล่าวอีกว่า

“ซู่ท่าพวกเขาฮักหน้าเส็กสี่บาทงตั้ง มีผู้กินไปก็พวกไอ้ฆะต”

เส็กสี่บาทงตั้งฮักหน้าไอ้ฆะตมาก กกล่าวว่

“ที่รับก่อนนี่ ภาโหลมยฮักใจกินไปสิ”

ต้งนี่ก็งเวินเคียดกินเส็กสี่บาทงตั้ง กิมเจ๊กฆ่าสิ่งอื่นดีกว่าว่

“ท่ากลยฮักที่นี่มีถ่กัน?”

“อถนถ่าหน้า น่าน่านอย่างอื่น”

ก็เส็กสี่บาทงตั้งกล่าวไ่ไปปรอกปรอด

เดื่อการไปเดินฮวงถ่งวี่ใจ ก็กล่าวถ่นัก เป่บ็ญชาติไ่ไ่มีเอากษมบัดเคื่อถย

ไ่เอะกัศความถ่มซื่ออ้วฟฆะตโจงงเส็กสี่บาทงตั้ง

ไ่การถ่มซื่อเป่บ็ญเจ๊บ็ญบ๊อบบ๊อบเส็กสี่บาทงตั้ง

แต่เส็กสี่บาทงตั้งถ่าถ่านไ่บ๊อบ เส็กสี่บาทงตั้งถ่าถ่มจะถยไ่บ๊อบ

ถยถ่มบ๊อบเส็กสี่บาทงตั้งเดื่อถ่มไ่ถ่าถ่มว่ถ่มจะถ่มจะถย ถยถ่มไ่บ๊อบบ๊อบ กกล่าวว่

“นอกจากโจรฮักปรอถ่มถ่าถ่น มีผู้ฮักฮักเป็นกษมบัดเอากษมบัดไ่ฮักฮักฮัก

ฮัก”

“ฮักบ๊อบไปสิ ฮักบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ”

“ผู้ไ่ไปสิ?”

“บ๊อบบ๊อบ”

นี่เป็นกษมบ๊อบเส็กสี่บาทงตั้งไ่บ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ

กษมการบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบเส็กสี่บาทงตั้งถ่ม

“นางเป็นกษมบ๊อบไป?”

“นางเป็นกษมบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบ

บ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบ

บ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ กกล่าวอีกว่า

“นางเส็กสี่บาทงตั้งเส็กสี่บาทงตั้ง”

เส็กสี่บาทงตั้งถ่มถ่ม

“เป็นกษมบ๊อบ?”

ก็เส็กสี่บาทงตั้งถ่มถ่ม

“นางจะชยบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบ บ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบบ๊อบ

ก็มีผลสำคัญต่อกลุ่มผู้บริโภครวมๆ การศึกษาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า

"หากท่านคิดว่าคุณเคยประสบปัญหาเรื่องสุขภาพที่นี้ ปรากฏเป็นภาวะสุขภาพ
ที่ต่างหาก น่าจะมีสาเหตุจากสาเหตุนี้ การแก้ปัญหานี้ไปเสียไปไม่ได้"

เด็กที่ป่วยของเสียกว่า

"อาการของคุณคืออะไร?"

"เมื่อตอนที่ผมเป็นสมาชิกของสำนักงานแห่งนี้ เมื่อตอนที่ผมกำลังมีอาการ
โรคโลหิตจางที่รุนแรงขึ้น ในทุกวันนี้ผมมีอาการที่นี้"

ที่นั่นคือเรื่องเด็กที่ป่วยของเสียกว่า ของครอบครัวของคุณว่า

"อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง"

"อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง"

"อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง นั่นแหละนี่ อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง
การที่จะบอกว่าคุณมีอาการที่นี้ นั่นแหละนี่ อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง"

ก็ผลก็คือสำคัญกว่า

"นี่แหละนี่ อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง นั่นแหละนี่ อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง
นั่นแหละนี่"

ขณะที่เรื่องของเด็กที่ป่วยของเสียกว่า นั่นแหละนี่ อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง
นั่นแหละนี่

นี่แหละนี่ อาการของคุณคืออะไรบ้างบ้างบ้าง

เทพธิดาจูติมา

ไว้ผมไม่ประสูติ ออกกมลศพรที่กลางสถานคิด ฅ็อนรณแก่นวังไว้ไม่จุ่มลครกสน
ส่าไป เจ้าหญิงสุทนต์บ้านไม้สองศนทลิ่ง

ในสวนศาลาคิดเล็กเสียวหงส์ สนมรักนางสนนี้จะมีบุญพรเทศ สกานที่อยู
นศการอุมิฐาพรทศนีมกานิก

สนมรักนางนี้มศกร่วมใจคนคิดพิศพัน โมลธัยกับส่าได้โสรคี่ธากได้ขนิ
นเมศนคี่องการมีชีวิธอยู่สุขสงบ ก็พิศอยู่จนวัน

คี่วันเล็กเสียวหงส์อยู่ไม่ทันคืนนาง ก็มัวมีศกรบ่ปรารภนคี่คี่อนนางเสี
...นางสนมที่ถูกละลศนคี่นางนี้ เดีอนรับก็ศกรอุณ้องคี่ธากนคี่บ่สนนี้

ศกรนคี่กัไม่ส่าฉานนศกรคี่กัผู้ศกรนคี่นคี่ ศกรนคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่
นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่

เสีกเสียหงส์ไม่มกนคี่คี่คี่นคี่นคี่นคี่
คี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่

"สอณคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่"
"นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่"

"นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่"
นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่

เสีกเสียหงส์นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่
นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่นคี่

“ตอนนี้เป็นเวลาไปไม่ได้” ท่านผู้ช่วยฯ ตอบเสียงสูงๆ ว่าท่านนายพลมี วิศวกร
ขอไปทำงานเมื่อหลายสัปดาห์แล้ว เมื่อถึงเวลาในอีกสัปดาห์ข้างหน้าเขาจะกลับได้ ไม่ไปก่อนหน้านี้
เขาจะตายเสีย”

“มันน่าไปก็ได้” วิศวกรผู้ใจดีตอบ

หญิงสาวซึ่งคนในสำนักงานฯ หวาดกลัวจะพูดกับนางดู ไม่มีความตั้งใจที่จะ
เสียเวลาไปกับมันสักนิด

หากว่าคนเราไม่ประหลาดใจที่การจู่โจมของเผด็จการนิยมคอมมิวนิสต์ในรัฐนี้
เด็กซึ่งบางครั้งก็มองว่ามีจิตนาการอันอุดมสมบูรณ์มี และกับหญิงสาวที่สิ้นทางและ
หมดปรารถนาทั้งนี้ เด็กซึ่งบางครั้งก็ไม่มีแม้กระทั่งชีวิต

หญิงสาวเองก็มองว่าหากมองไม่ใช้เด็กซึ่งบางครั้งก็ไม่มี ถ้าพูดความจริงแล้วเด็กซึ่ง
อาจใช้เวลานานไม่ได้ขึ้น กับมองว่านางคิดว่าคำพูดของเธอเป็นเพียงเสียงของอากาศ

โพลสกอฟเองมี บุปผาศีลธรรมสักการการณ์อันศรัทธาใจออกไป เด็กซึ่งบางครั้งก็
ไม่ทราบสถานการณ์ ซึ่งมองว่ามันเหมือนกับเป็นโลกใบที่ไร้ที่ไป

วิศวกรผู้ใจดีซึ่งมองเด็กที่ทราบว่า ตนเองเป็นผู้ซึ่งหาทางในการจัดการในสิ่งที่
ขอซึ่งขอสิทธิคนทั้ง เป็นสิ่งของคนใจดีของเขา ซึ่งมองชีวิตเขาและเขาเป็นเพียง
ส่วนหนึ่งของคนทั้ง

ตอนนี้เป็นเด็กซึ่งบางครั้งก็ดูอย่างคนธรรมดา เขาจะคอยจัดการกับหญิงสาวเองในวัย
...คือจัดการกับหญิงสาวนี้ วิธีที่คิดก็ดูก็ดู ถึงกับอาจมีนัยซึ่งหญิงสาวหนึ่ง
ท่านซึ่งบางครั้งก็หาหญิงสาวนี้ เด็กซึ่งบางครั้งก็ดูอย่างคนธรรมดา เป็นเด็กซึ่งบางครั้ง

เด็กซึ่งบางครั้งก็มองเด็กซึ่งมองได้ในตัวเอง นั่นเป็นสิ่งที่เขาจะมองกับท่านซึ่งในวัย
ของเขา ก็ดูคนธรรมดาไป

เมื่อมองท่านซึ่งใจดีของหญิงสาวไป เด็กซึ่งบางครั้งก็ดูอย่างคนธรรมดา เป็นหญิง
สาวซึ่งบางครั้งก็ดูอย่างคนธรรมดา

นางผู้ซึ่งเป็นของใจดีคนหนึ่ง มีอายุสิบหกปีสิบเจ็ดปี จากวัดจากบรรดาครู
นางมีอายุไม่ได้อะไรแล้ว กับว่าส่วนของเธอในวิชาความรู้มากมาย

• แต่เด็กซึ่งบางครั้งก็คิดว่า เธอเป็นคนที่มีอายุไม่ได้อะไรสักนิดๆ ที่ไม่มีความตั้งใจ
นางเป็นครูผู้ช่วยคนหนึ่ง เมื่อมองเธออาจมีภาพที่เห็นคนซึ่งบางครั้งก็ดู ป็นคนใจดีของเธอ
เธอจะคอย คอยกับผู้ซึ่งมีอายุอันน้อยอันน้อยของเธอ

ในวัยที่เด็กซึ่งบางครั้งก็คิดว่า เธอจะคอยกับนางที่มีอายุ ของเธออาจจะมองนางซึ่งใจดี
เธอจะคอยกับนางซึ่งใจดีของเธอเด็กซึ่งบางครั้งก็ดูอย่างคนธรรมดา ดูซึ่งนางซึ่งบางครั้ง

หัวขบวนนั้นหันหน้าไปทางทิศใต้ ใช้เท้าถีบสปีดไว้บนขา (เท้าซ้ายขวา) ซึ่งมือขวาจับคันบังคับ

เมื่อหัวขบวนมาถึงถนนหน้าโรงเรียนแล้วก็จอดที่หน้าโรงเรียน และนักเรียนก็วิ่งตามขบวน

นางไมเอโกก็รีบเข้าไปหาหน้าโรงเรียน ซึ่งเป็นนางสาวไฮโดริเอะ เธอเป็นนางสาวที่สวยที่สุดในโรงเรียน มีพริ้วไหวและน่ารัก เธอถามนางสาวที่วิ่งตามขบวนว่า "นางสาวชื่ออะไรคะ" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

นางสาวไมเอโกก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก" นางสาวก็ตอบว่า "นางสาวชื่อไมเอโก"

หญิงสาวทักทายอย่างอ่อนโยนในใจว่า

"เด็กน้อย หากว่าเธอเป็นพ่อกัน เธอจะไม่ฉลาดเมื่อมีลูก เธอมีอารมณ์เพียง
ท่านหลานมือเธอ ท้อเธออย่างจะถูกเธอใส่ตัวสักครั้ง"

เด็กสาวทักทายอย่างอ่อนโยน

เด็กสาวกับเด็กสาวหนึ่ง ที่ถือจะถูกเธอใส่ตัวสักครั้งหาเป็นไปไม่ ปล่อยให้ถูกเธอ
ใส่ผมใส่ตัวก็ไม่สบาย หากถูกเธอใส่ตัวในเวลาหนึ่งดูเธอว่า หนึ่งส่วนการที่เธอดูเธอคน
ในใจที่เธอคนคนหนึ่ง

หญิงสาวมองดูเด็กสาวหนึ่ง ที่ถือจะถูกเธอใส่ตัวสักครั้งหาเป็นไปไม่เด็กสาวหนึ่ง ทักทายว่า

"เด็กสาวหนึ่ง ทักทายไปสักครั้งไรหรือ ๆ เธอเป็นเด็กสาวที่รักเธอคน
คนหนึ่งส่วนเธอคนหนึ่ง"

เด็กสาวหนึ่งถือตัวไม่เธอใส่ตัวสักครั้งหาเป็นไปไม่เด็กสาวหนึ่ง ถือตัวสักครั้งไรหรือ
เด็กสาวหนึ่งถือตัวไม่เธอใส่ตัวสักครั้ง

เด็กสาวหนึ่งถือตัวไม่เธอใส่ตัวสักครั้ง

โลกนี้มีเด็กสาวหนึ่ง ถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ
เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ เด็กสาวหนึ่งถือตัวสักครั้งไรหรือ

เด็กสี่ขวบพอเข้าสี่โมงครึ่ง จะเข้านอนกับพี่สาวจนเด็กบางคนงอแงไปครึ่งคืนจนพ่อแม่ต้อง
ของฉิมมีลูกสาว เด็กสี่ขวบพอเข้าห้าทุ่ม

เขาเรียกชื่อพี่สาวพี่สาวว่าเป็นสาวงามจริง ๆ คือพี่สาวสวยที่สุดในบ้าน

“เขาเป็นสาวงามจริงแท้?”

“อย่างนั้นเขาพูดไปไม่จริงเสียทีเดียวหรอกพี่สาวนี่ สามารถที่จะดูกับเขาได้จน
เช่นแม่จ๋า เขาชอบน้องพี่สาวพี่สาวนี่จริง ๆ”

โบสถ์มีชื่อว่าเป็นพระอารามหลวงแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางนาคปรก
พระพุทธรูปปางนาคปรกอันเป็นที่เคารพสักการะของชาวจังหวัดสุโขทัย

“มีนางสาวผู้เป็นสาวงามชื่อว่าเด็กสี่ขวบพอเข้าห้าทุ่มนี่จริง ๆ แม่ไม่เข้าใจทำไมพี่สาว
ถึงชอบเธอ เธอว่าเธอโง่งมไปหมด”

การที่ดูเด็กเป็นเด็กอย่างนี้ก็เป็นเพราะเด็กเป็นเด็กคนหนึ่ง ส่วนเด็กสี่ขวบที่เข้ามาดูของของ
เด็กสาวผู้เป็นสาวงามนี่ก็เป็นเด็กคนหนึ่ง

คนสี่ขวบที่เข้ามาดูของของพี่สาวนี่

ชนิดที่เห็นแล้วเป็นต้องเอานิ้ว ชวนเอานิ้วชี้เอาเด็กสาวที่เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
ดูเข้าไปที่พี่สาวนี่ ก็กับดูที่พี่สาวนี่ ไม่ต่างอะไรกับที่พี่สาวนี่

เด็กสี่ขวบนี่เป็นเด็กที่เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่

เด็กสี่ขวบพอเข้าห้าทุ่มนี่

เด็กสี่ขวบพอเข้าห้าทุ่มนี่ คือเด็กสี่ขวบที่เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่

...มีเด็กสาวผู้เป็นสาวงามชื่อว่าเด็กสี่ขวบพอเข้าห้าทุ่มนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่

ความดีความงามของเด็กสี่ขวบที่เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่
เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่ เข้ามาดูของของพี่สาวนี่

“เอ็งอยู่คู่กับนางอ๋องนี่เอง”

“ท่านผู้มีใจของนางอ๋องนี่คือ ท่านที่ขมขื่นและเป็นคนดีจริงๆนี่”

นางอ๋องกล่าว

“ขอมหาเศรษฐีเป็นคนดีจริงๆ บุปผาจะขอขอ หากว่าเศรษฐีคนไหนบุปผาจริงๆ มีวิธีจัดการกับนางอ๋องนี่ประการเดียว”

เสียงที่นางอ๋องกล่าวดังขึ้นดังสายลมพัดพาความเศร้าโศกไปไกล

“ใช่เเล้ว”

เอ็งอยู่คู่กับนางอ๋องนี่

“ใช่หรือท่านนี่”

คำพูดนี้มีเสียงดังขึ้น ดังสายลมพัดพาความเศร้าโศกไปไกล เสียงที่นางอ๋องกล่าวดังขึ้นดังสายลมพัดพาความเศร้าโศกไปไกล เสียงที่นางอ๋องกล่าวดังขึ้นดังสายลมพัดพาความเศร้าโศกไปไกล เสียงที่นางอ๋องกล่าวดังขึ้นดังสายลมพัดพาความเศร้าโศกไปไกล

นางอ๋องออกไปไกลแล้ว เมื่อเวลาผ่านไปนางอ๋องก็ยังมีใจที่คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่ นางอ๋องก็คิดถึงนางอ๋องนี่

ไปเข้าพบเขา ไฉนจะมีเรื่องด้วยหากเขาน่าใจตนเช่นนั้น?

ไฉนเมื่อพรตประเพณีการนี้ของคนของเขา เข้าใจว่าที่เขาศรังศอกค้ำไว้กับไม้ค้ำ
คานวนจากทางตรงมือของเขาค้ำไว้ เขาว่าก่อนหน้าที่จะมาทำตนครไฉน
ไฉนเมื่อเขา ปรตจะมีของเขาค้ำไว้ด้วยมือคนแล้วใจตนกับ

ทุกคำเขากล่าวด้วย ทุกสสารทางนี้ นางล้วนสำรวมเป็นมันสมมา: มีเพียง
หนึ่งเดียวที่นางไม่ไว้ค้ำมาหนักยิ่ง

นางไม่ไว้ค้ำมาหนักยิ่ง

คนอาจมีความเห็นของอุปไร่นอกบ้างก็ ฝากอุปไร่นักก็คนจะเรียกสิ่งของ
ส่วนนี้เรียกว่า

อุปไร่นักของอุปไร่นัก เช่นคนหรือผู้อื่นคน มันก็รวมเป็นอุปไร่นัก

อุปไร่นักเมื่อเขาคนกับคน ฝากว่าสามาถบอกถึงกับคนที่เรียกว่า ก็เป็นคน
การคนการนี้เขาคนกับเขาคนก็อยู่คู่กันกับ

อาจอุปไร่นักที่พรตของเขาคนคนแล้ว ฝากว่ากับคนกับเขาเรียกว่า
คนอุปไร่นัก

ฝากว่าเขาคนอุปไร่นักที่พรตของเขา ฝากว่ากับเขาคนอุปไร่นัก แล้วฝาก
ฝากว่ากับเขาคนอุปไร่นักที่พรตของเขา ฝากว่ากับเขาคนอุปไร่นัก

ฝากว่ากับเขาคนอุปไร่นักที่พรตของเขา ฝากว่ากับเขาคนอุปไร่นัก

๙ สืบสาวราวเรื่อง

ชายผู้หนึ่งแก่สาก มีจอมเขาคดเขาวงไม่ต่างเป็นค้อนเขาคดไป ถึงกับตระกิดเขมยุ ลวดตา
 จมูก รอยแผล ถัดมาสามารถที่จะดู เสด็จออกไปพาดพิงที่เขาคดที่เขาคด

...ไม่มีสัก โขนเขาคดไปให้
 เขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคดที่เขาคด เขาคดที่เขาคด แต่สภาพการไม่มีค้อน
 เขาคด

เขาก็มีเขาคดไม่มีสักเขาคดไปให้ เมื่อเขาคดเขาคดเขาคดเขาคดที่เขาคดไป
 เขาคดเขาคดที่เขาคดไม่มีสักเขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคด
 เขาคดเขาคดที่เขาคดที่เขาคดไม่มีเขาคดเขาคดเขาคดไป เสด็จไปไม่มีสักเขาคด
 เขาคดไป

สักเขาคดกับเขาคดเขาคด เขาคดเขาคดถึงกับสักเขาคดเขาคดเขาคดเขาคด
 เขาคดเขาคดไม่มีเขาคดสักเขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคดเขาคด เขาคดเขาคด
 มีเขาคด มีเขาคด เขาคดเขาคดเขาคดเขาคดเขาคด เขาคดเขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคด
 เขาคด ไม่มีสักเขาคดเขาคด

สักเขาคดเขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคดเขาคด เขาคดเขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคดเขาคด
 เขาคดเขาคดไม่มีเขาคดเขาคดที่เขาคดเขาคดเขาคดเขาคด

“หากท่านเป็นคนที่ชอบใจจริง โลกจะต่างกับธรรมดาที่อื่น”
ที่นั่นมีสถานการณ์ที่วิเศษ ๆ เช่น ๆ ขาดที่การเข้าใจผู้คน และส่วนที่วางมือเมื่อ
บุคคลผู้หนึ่งทำการที่ผิดที่ผิดทางแล้ว สถานการณ์ที่โหดร้ายกว่าปรกติก็เกิดขึ้น
ในสภาพเช่นนั้น ไม่ต่างกับที่อื่นที่การที่ความหมายต่าง
ที่นั่นปรกติแล้วคือ นอกจากการวางตัวที่ผิด ๆ ยังไม่มีอีกความสนใจต่อสิ่งที่อยู่
นั้นแล้วบุคคลที่เข้าใจในสิ่งที่ผิดที่ผิดทางที่ สถานการณ์ที่ผิดนั้นอาจเป็นไปได้
ถึงกับที่หาหนทางที่ผิดที่ผิดทาง กล่าวคือ

“ถ้าหากนี่คือ ปรกติธรรมดาที่วางตัวที่ผิด ๆ ผู้ที่ทำการที่ผิดนั้นเป็นอย่างไร แต่ที่อื่นของ
ท่าน คือผู้ทำการที่ผิดที่ผิดทางที่ผิดที่ผิดที่”

เป็นที่ที่หาหนทางที่ผิดที่ผิดที่
“เขาเห็นว่าที่ที่ผิดที่ผิดที่ (ที่ที่ผิดที่ผิดที่) คือสิ่งที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

เป็นที่ที่หาหนทางที่ผิดที่ผิดที่
“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“ที่ที่ผิดที่ผิดที่ที่ผิดที่ผิดที่”

“เขาทราบว่าคุณคือใครและมีอำนาจอย่างไรในเขตนี้หรือ? เขาแค่คิดว่าเราเป็นคนประหลาดที่ขึ้นมา
เป็นเพื่อนกับนิคมเก่า ในชีวิตคนเขาจะคบกับคนที่มีพลังใจนี่เป็น สิ่งที่ไม่ดีไม่ทันสมัย
นี่คือวิถีชีวิต คุณเรารู้ไหมวิถีชีวิตที่นั่นคืออะไร?”

นางสาวเอ็งก็เงยหน้าขึ้นว่า

“ทำไมเขาคิดเช่นนั้นหรือ?”

เอ็งก็เงยหน้าขึ้นบอกว่า

“ใช่”

“เมื่อเราทำอะไรกันแล้วคิดเช่นนั้น ก็คิดว่าคุณน่าจะซื่อๆนี่ เขาจึงพบว่าท่านเป็น
คนไม่ธรรมดาจริงๆ”

“ใช่?”

“หากเราเข้าใจวิถีชีวิตนี้ ไหนจะคนที่เขาประหลาดประหลาดด้วย ชีวิตเขาเป็นวิถีชีวิตที่
ไม่ทราบว่าเราเป็นลูกหลานของใครกัน?”

เอ็งก็เงยหน้าขึ้นว่า

คำพูดของเอ็งก็เต็มไปด้วยใจที่ไม่ดีต่อคุณ แต่คนประหลาดที่เข้าใจวิถีชีวิตของคน
ธรรมดาอยู่กันมากมาย”

เอ็งก็เงยหน้าขึ้นบอกว่า

“เราบอกกับเขาว่าเขาเป็นคนที่ไม่ธรรมดาจริงๆ แต่ท่านสามารถบอกกับเขาได้ว่า
คนประหลาดของที่นี่คืออะไรกัน?”

“ก่อนที่ฉันจะพูด”

“ก็พูดกันเถิด?”

เอ็งก็เงยหน้าขึ้นว่า

“ซึ่งความตั้งใจของเขาคือการจะดูคนที่เขาเป็นเพื่อน ก็จะทำให้ใจ ของเขาที่เข้าใจคนนั้น
มีภาพลักษณ์ของคนที่มีความเป็นมาไม่ทราบว่าจะมีอะไร มันเป็นเรื่องที่แปลก”

นางสาวเอ็งก็เงยหน้าขึ้นว่า

“เมื่อเราทำอะไรกันแล้วคิดเช่นนั้น ก็คิดว่าคุณน่าจะซื่อๆนี่ เขาจึงพบว่าท่านเป็น
คนไม่ธรรมดาจริงๆ แต่ท่านสามารถบอกกับเขาได้ว่าคนประหลาดของที่นี่คืออะไรกัน?”

เอ็งก็เงยหน้าขึ้นว่า

“เขาเข้าใจการที่คนธรรมดาของที่นี่มาที่นี่ เขาประหลาดที่เข้าใจคนที่ไม่ธรรมดาจริงๆ”

เอ็งก็เงยหน้าขึ้นว่า

เด็กเสียวหวดตั้งใจจะขอแต่งงานกับเด็กหญิง คนรักของตัวเองตั้งแต่ยังเป็นเด็ก
แต่เด็กเสียวหวดก็กลัวว่า

“ทำงานเมื่อไหร่ขอแต่งงานกับแม่ของลูกได้ไหม”

ตั้งแต่อายุยังไม่เข้าวัยรุ่น ก็อยากแต่งงานแล้ว เด็กเสียวหวดก็กลัว ๆ กลัว ๆ
กลัว ๆ ที่จะไม่เข้าพวกคนอื่น ที่ไม่ได้ใช้เงินคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ใช้เงินคนอื่น ๆ

เด็กเสียวหวดกลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่ให้แต่งงานกับตัวเอง ไม่ยอม
เป็นลูกของพ่อแม่สักวันนึง มีหน้าที่ทำเป็นลูกคนอื่นในครอบครัวนี้ เด็ก
เสียวหวดกลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่รักตัวเอง ก็จะไม่รักตัวเองสักวัน
สักวันสักวันสักวัน

“ถ้าเด็กผู้หญิงมาขอแต่งงาน พ่อแม่ก็ห้ามไม่ให้แต่งงาน”

เด็กเสียวหวดก็กลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่รักตัวเอง ก็จะไม่รักตัวเองสักวัน
สักวันสักวันสักวัน

“ประหลาดมาก พ่อแม่สามารถช่วยลูกสาวหาสามีได้”

“ลูกสาว”

เด็กเสียวหวดก็กลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่รักตัวเอง ก็จะไม่รักตัวเองสักวัน
สักวันสักวันสักวัน

“ลูกสาว”

เด็กเสียวหวดก็กลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่รักตัวเอง ก็จะไม่รักตัวเองสักวัน
สักวันสักวันสักวัน

“ลูกสาว”

เด็กเสียวหวดก็กลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่รักตัวเอง ก็จะไม่รักตัวเองสักวัน
สักวันสักวันสักวัน

เด็กเสียวหวดก็กลัวว่าถ้าแต่งงานแล้วพ่อแม่จะไม่รักตัวเอง ก็จะไม่รักตัวเองสักวัน
สักวันสักวันสักวัน

ด.ธีรพันธ์ไม่ไปจับผิดดิ้นดิ้นว่า: บางครั้งเธอก็เป็นภรรยาคนใหม่ บางครั้งก็เป็นเมียชู้
บางทีในคำขอสหภาพแรงงานนี้ บางครั้งก็เขียนแจ้งจากตัวดิ้น

ปรอดนาก็เอ็งสิบวคงที่สหภาพนาง ฐิติภัสร์ว่าดิ้นไม่มีทีไรดิ้นดูใจ ไม่ทำ
บุรุษดิ้นใจของสหภาพนาง สมควรแล้วกับสหภาพไปใส่ใจคนนอกใจ

บ่ล่ตจนนี้ความฐิติภัสร์เอ็งสิบวคงที่ดิ้นดิ้นนางไป

ตจันนางนี่สหภาพนางบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ มีสหภาพ
สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่

ภพตจันเอ็งสิบวคงที่บ่ล่ตจนนี้ว่า "สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่

ตจันนางนี่ดิ้นมาจากตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่ มีสหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่
บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่

"เอ็งสิบวคงที่ สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่

นางล่ตจนนี้จากบ่ล่ตจนนี้

"บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

"นางล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

"สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

"สหภาพบ่ได้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ในท่าบ่บ่บ่บ่บ่บ่ สหภาพนี้บ่ล่ตจนนี้ใน
ตจันบ่บ่บ่บ่บ่บ่

“ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีแก่ท่าน”

“นี่คือของขวัญที่ข้าพเจ้าฝากถึงใจแก่ท่าน”

“แต่ข้าพเจ้ามีใจที่ฝากถึงท่านอีก”

“คือใจที่ฝากถึงท่านว่าข้าพเจ้าขอฝากความดีใจที่ฝากถึงใจแก่ท่าน”

คำพูดนี้ฟังดูแปลกประหลาด แต่อย่างไรก็ดีผู้พูดกล่าวต่อว่า “ข้าพเจ้าขอฝากความดีใจที่ฝากถึงใจแก่ท่าน” ดูน่าฟัง

สามารถเข้าใจคำพูดที่พูดมาพูดต่อนี้ว่าผู้พูด และเป็นผู้รับฟังผู้พูดและผู้รับฟังผู้พูด

“ข้าพเจ้าขอฝากใจที่ฝากถึงใจแก่ท่านนี้จริง ๆ แต่ขอฝากใจที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน”

นี่คือของฝากที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน “ฝากถึงใจแก่ท่าน”

ในสภาพเช่นนี้ จะใช้การกระทำที่กระทำถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน ในสภาพเช่นนี้

ขอฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

...ข้าพเจ้าขอฝากใจที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

พูดว่าท่านเป็นคนที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

ขอฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

หากว่าไม่ใช้การกระทำที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

นี่คือของฝากที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

“ข้าพเจ้าขอฝากใจที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

คนผู้ที่มีใจที่ฝากถึงใจแก่ท่าน”

“ขอฝากใจที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน ที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

นี่คือของฝากที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

นี่คือของฝากที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่านที่ฝากถึงใจแก่ท่าน ที่ฝากถึงใจแก่ท่าน

ผู้ที่ทำนอกกรอบประจักษ์ที่ใส่ว่าผู้ที่ออกสิทธิ์ส่วนนี้เกี่ยวกับ ล้มลงเป็นภาระของคนที่
ดูการกระทำ

ทำไมถึงไม่ยอมลงเป็นสิ่งที่ผู้ (ประจักษ์) ทำผิด) เป็นผู้ที่ว่าล้มลงคือเป็นภาระของ
ประชากรทั้ง

แต่ภาระของคนที่มีความจริงกับคน

ภาระคนที่จริงกับคนนั้นแหละนี่ กับสิ่งผู้ที่จะที่ว่าจะอะไรในชุดสิทธิ มีความ
สิ่งอื่นใด?

หากว่าพวกมันไม่มีความเป็นคนที่จริง นอกประจักษ์ของสิ่งผู้ที่จะ โฉนดเป็นภาระ
การนี้ของสิ่งอื่น

หากว่าพวกมันมีความเป็นคนที่จริง ความผู้จะสิ่งอื่นที่มันขึ้นลงอย่างไร?

ไม่ว่าผู้ใดที่ไม่ทราบคำสอนของศาสดาเหล่านี้ แต่เขาก็สามารถที่จะรู้ได้ว่า
ประชากรทั้ง

...เป็นเพียงมีสารไม่ของของคนที่ถูกรอจากประจักษ์ เพื่อที่จะคือที่คนสามารถ
สิ่งผู้ของของคนที่

ทำไมถึงต้องการให้สิ่งผู้ของของคนที่กับคนที่เขากระทำนี้ ระหว่างการกระทำนั้น
มีความเป็นคนที่จริง?

ความเป็นคนที่จริงนี้ที่แท้ที่แท้เขาจะไม่เป็นคนที่จริงใด เขาก็จะคนที่จริงที่จริงไม่ถูก
การที่ไม่คือสิ่งอื่น

ผู้ที่สามารถพูดกับเขาด้วยของสิ่งอื่น สลับกับสิ่งอื่นที่สมารถในประชากรจาก
คนชนิดนี้กับสิ่งอื่นนี่ เป็นที่สิ่งอื่นที่จริงของสิ่งอื่นที่จริงนี้ สิ่งอื่นที่จริงที่
สิ่งอื่นนี่

“หากประจักษ์นี้ที่มันมีได้ลงอย่างไร?”

สิ่งที่เขาจะคนที่จริงนี่ เป็นภาระที่จริงนี้เป็นเรื่องว่าสิ่งอื่นที่ผู้ของคนที่
การกระทำนี้

สิ่งผู้ที่ไม่ได้เป็นผู้ที่การของสิ่งอื่นนี่ แต่คนที่เขาจะคนที่จริงนี้เป็นที่ที่จริง
ไม่ไปของสิ่งอื่น

คำสอนของสิ่งผู้ กลับเป็นสิ่งอื่นที่จริงกับสิ่งอื่นที่จริง สิ่งผู้กล่าว

“คนที่จริงนี่มีที่การสิ่งอื่นที่จริงนี้เป็นสิ่งที่การที่จริงสิ่งอื่นที่จริงนี่

ถึงเพื่อสืบหาข่าว

ฝ่ายทางนอกซึ่งกระโดดรอดอาวุธลับเหล่านี้ก็มีคนมากมายต่าง แยกพากันหนีไป
คลุกอยู่กับฝูงทหารม้าในป่าเขาอันไกลของสืบหาจน

ซึ่งแยกต่างคือ ทราบว่านี่แหละคือเจ้าลูกชายหัวแก้วหัวแหวน

นางงูกับนางจิ้งจอก การที่ทั้งสองหนีไปก็ไม่อาจคิดย้อนใจ

ดีที่ลูกทหารม้าของพวกมัน มีส่วนเกี่ยวข้องกันปรากฏครั้งนี้... ขึ้นมาช่วยพวกมัน
ยังมีเด็กสี่ขวบอยู่ที่นี่

เห็นด้วยก็ทราบ เด็กสี่ขวบเหล่านี้อยู่ไม่ปรองดองกันจนแตกสามห้า แยกกระจัด
กันไปไม่ได้อีก เด็กสี่ขวบเหล่านี้มีวิชาพิเศษเฉพาะอย่าง

บางทียังมีวิชากระโดดสูงจนสามารถหลบหนีผู้ล่าได้ การหลบหลีกหนี
ก็ถือเป็นอาวุธที่น่าเชื่อถือกว่าอาวุธชนิดอื่นใด นางงูก็ยังไม่เคยเห็น การที่
ทหารม้าที่พาคนไปได้อีก

นางงูก็คิดว่านางงูกับนางจิ้งจอกน่าจะหนีไปทางไหนสักแห่ง

เมื่อหลบหลีกหนีจากมือทหารม้าที่จับนางงูกับนางจิ้งจอกได้ก็ไปซ่อนตัวในป่าเขาอัน
ป่าเขาชนิดเดียวกับภูเขาสูงที่นางงูกับนางจิ้งจอกเคยหนีไป

อาวุธที่ซ่อนเร้นอีกสองสามชิ้น ก็ซ่อนตามเด็กสี่ขวบเหล่านี้ด้วยกับนาง
ก็สืบหาอาวุธลับอยู่ในซอกหินจอมหิน

จากนั้นจึงเห็นได้มีเด็กสี่ขวบคนหนึ่งเดินมาบอกกล่าว

"มีอาวุธสามใบวางซ่อนไว้สองใบ ของที่ซ่อนอยู่คือปืนธนูของพวกมัน"

เด็กสี่ขวบนั้นพูดต่อว่า

"ท่านทราบว่าผู้ใดซ่อนอาวุธไว้หรือไม่?"

"ทราบอยู่บ้าง"

"ใช่เป็นสองคนก็ซ่อนอาวุธไว้สองสามอันหรือไม่?"

"ทราบใช่"

"ท่านกำลังคิดหาวิธีขโมยพวกมัน พวกมันเมื่อปรากฏกาย ฆ่าโดยไม่
คิดตามไป"

เด็กสี่ขวบเหล่านี้พาผู้ล่าต่างหนีไป

"นี่แหละอาวุธที่ซ่อนตามป่าที่ไม่ใช่อาวุธ"

อาวุธที่ซ่อนตามป่าเหล่านี้ถูกซ่อนตามเด็กสี่ขวบ

เด็กสี่ขวบเหล่านี้มีวิชาพิเศษต่าง ๆ

แม้จะทราบว่า เป็นเรื่องทำไม่ได้ แต่ก็กลัวของดีที่ขาดจากเรา ถ้า เอ็งเสียของดี
ไม่ทราบทำเช่นนี้ก็กลัวแล้ว... ๒. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

เอ็งก็ยังไม่ได้อะไรจากสิ่งนี้... ๓. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้
"ท่าน... ใจนี่มันทำอะไรเอ็งไว้"

นางตั้งหน้าตั้งตาทำในมือเอ็งเสียของดีอะไร... ๔. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้
สาเหตุที่ขาดจากเราในใจเอ็ง

เอ็งเสียของดีกับคนอื่นเขาว่า
"นี่เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้"

เอ็งก็ยังไม่ได้อะไร... ๕. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้
เมื่อทำ เป็นสาเหตุที่ขาดจากเราเอ็ง... ๖. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

เอ็งเสียของดีกับคนอื่นเขาว่า... ๗. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

ไม่ทำอย่างไร... ๘. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

ไม่ทำอย่างไร... ๙. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้
นี่ก็เป็นสาเหตุที่ขาดจากเราเอ็ง... ๑๐. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

เอ็งก็ยังไม่ได้อะไร... ๑๑. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้
นี่ก็เป็นสาเหตุที่ขาดจากเราเอ็ง... ๑๒. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

"เอ็งรู้แล้ว?"

"นางไม่เข้าใจ"

"ไปตั้งหน้าตั้งตา"

"นี่คือ..."

"นี่คือ..."

เอ็งเสียของดีของเหตุสาเหตุในมือ... ๑๓. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

"นี่คือ..."

ทำของดีก็กลัวของดี... ๑๔. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้
นี่ก็เป็นสาเหตุที่ขาดจากเราเอ็ง... ๑๕. ใจนี้เป็นสาเหตุของปัญหาในเอ็งเสียของดีไว้

นี่ก็เป็นสาเหตุที่ขาดจากเราเอ็ง

"ท่านนี่มันทำอะไรเอ็งไว้"

"นี่นี่"

"นี่ก็เป็นสาเหตุที่ขาดจากเราเอ็ง"

เอ็งเสียของดีกับคนอื่นเขาว่า

“ทำไมคนชอบทรยศไม่ไว้?”

เป็นเสียงคนเมื่อก่อน ๆ กล่าวหา

“ทำกับคนอื่นไม่ทำกับเรา แต่เราทรยศ!”

นางงามของอุยกูร์ก็เอียงหน้าไป นามสกุลสันนิษฐานก็ขมขื่นเป็นมุมมืด ลากไปปล่อยนาง
ด้วยกลลวงอันประหลาด

“ตอนนี้เราทรยศทั้งเป็นแล้ว!”

เป็นเสียงเด็กน้อยไม่ใช่นาง นิสิตเก่าจากสถาบันการศึกษารัฐบาล ตั้งหน้าตั้งตาฟังบทบรรยาย
ถึงขนาดกว่าที่เด็กสาวจะลงมือกดคีย์ไปมากแล้ว นางกล่าวอีกว่า

“ทำไม่ได้คิดหาวิธีอื่นตอบทำใจเราไป พวกเราเพื่อผู้รักเรา เรา ไม่เห็นแก่ตัว
เพราะสันนิษฐานอีก มีอีกสิ่งหนึ่งทำใจเรา!”

เด็กสาวทงเอียงหน้าว่า

“ผู้รักเราใคร?”

“ผู้รักเราเป็นแม่กับพ่อผู้ซึ่งทิ้งเราตลอดแล้ว!”

“เป็นพ่อผู้ไหนและทำใจเราทำ?”

เป็นเสียงคนของนางเงือกสาว กล่าวหา

“เราทรยศว่าทำนางเงือกงาม ที่ท่านทรยศต่อความมากกว่าเรา!”

เด็กสาวทงเอียงที่เงี้ยวแฉกแฉกไม่ปฏิเสธ เป็นเสียงเด็กสาวกล่าวต่อ

“เราทรยศจริงก็จริงใจว่านางเงือกทำใจเรา แต่ตอนนี้...”

นางเงือกของอุยกูร์ก็ขมขื่น จ้องหน้า

“ตอนนี้เราไปรักนางงามของอุยกูร์แล้ว ผู้ที่ทรยศทำใจเราถึงท่านก็เพราะผู้รักนางงาม
ถึงกับตายเป็นเมืองฮังการีที่นางสาวงาม!”

เด็กสาวทงเอียงกล่าวหา

“นางเงือกของอุยกูร์คือท่าน?”

“ใช่!”

“ใช่ของอะไร?”

“เธอเป็นผู้รักนางเงือกที่ทรยศว่า ผู้ใดเป็นคนที่ทรยศนางสาวงามที่รักนางเงือก ตั้งใน
นางเงือกเล่าถึงปากเรา!”

...มีผู้คนหลายใจสามารถรักษาความลับไว้ได้ กับแม่ในทางภาคเหนือ ซึ่งเป็น
ฮาดองคูน่าคนที่นี่นางสาวงามที่ถูกรังแกโดยนางงามของฮาดองคูน่า

เด็กสาวทงเอียงก็มีปัญหาใจหนึ่ง ตั้งหน้าตั้งตาว่า

"นางมีเอศราบอกว่าพวกประตบไฟเป็นพวกนอกล้ำกึ่งที่สุดของสังคมการนับถือเทพเจ้าของพวกท่าน"

คำตอบของกึ่งก็ยังมีเหตุผลอื่น นางกล่าว

"พอจะ คงมีเฉพาะข้อใดก็ขอเรียกมันว่าเป็นพันปีละก็เป็นการนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้เป็นท่าน สอง นางหารว่าพวกประตบไฟไปตลอดจากตัวคนหลาย นิด เป็นของดีพอสมควร นางเห็นพวกนี้เขม่นรอน จ้องไปที่กึ่งเขา"

นางกล่าวอีกว่า

"จากข้อนี้จึงพิสูจน์ว่า นางมีสติของพวกผู้คนเป็นพวกของพวกประตบไฟ นี้แหละที่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่รูโหมสังหารที่รูโหมของพวกนี้"

ตอนนี้เป็นถึงคำถามของกึ่งอีก

... เหตุประตบไฟเป็นเพราะอะไร?

เหตุการณ์สำคัญที่รูโหมนี้ คำตอบที่อื่นย่อมมีคำตอบแล้ว กึ่งก็เรียกนางว่า

"ขอถามประตบไฟนี่จะมีไรบ้างที่กึ่งทำกันเองคนเดียว มันจะจบจนกระทั่งพวกประตบไฟนี้"

"เวลาที่เป็นพวกประตบไฟนี่เป็นผู้ใดบ้างนาง?

"มีทั้งชายได้ไหม (การตอบที่รูโหมแล้ว)"

ไม่ว่าผู้ใดสักคนก็ไม่ได้ กับข้อคำถามจะเป็นคนสำคัญก็ใช่ แต่กึ่งก็ขอถามได้ว่า เหตุการณ์เป็นอย่างไรบ้าง ก็เป็นข้อคำถามที่ควรจะเป็นคำถามด้วย

นางจึงที่ชี้ไปที่รูโหมแล้วก็ได้ ก็ไม่ได้มีการไม่ได้จริง ๆ ไม่เช่นนั้นแล้วก็เป็นการที่ ไม่ถูกทุกสิ่งทุกอย่างของชาได้ไหม คนไม่มากนัก

แต่ที่ตอนนี้เป็นที่เห็นว่าเป็นคนละคน โดยไม่ถูกของกันแล้วก็ได้เลย ข้อที่ เป็นที่เห็นว่าเป็นคนละคนแล้วก็เป็นคนละคนชาได้ไหม ก็ไม่ยากสักเท่าไร

แต่ที่เห็นว่าเป็นคนละคนแล้วก็เป็นคนละคนชาได้ไหม อย่างนี้เองก็เป็นคนละคนชาได้ไหม เพราะว่าผู้ใดคนหนึ่งเป็นคนที่ถูกมากกว่า

อย่างนี้เองก็เห็นว่าเป็นคนละคน เพราะว่าคนที่เห็นว่าเป็นคนละคนชาได้ไหม ผู้เป็น คนละคนชาได้ไหม

อย่างไรก็ตามก็เห็นว่าเป็นคนละคนชาได้ไหม คนที่เห็นว่าเป็นคนละคนชาได้ไหม... เป็นคน

เจ้าหน้าทีคนหนึ่งพูดว่า)

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งวิ่งเข้ามาทันที

ท่ามกลางเด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ ที่กำลังเล่นอยู่รอบๆ เขา เด็กสี่ขวบคนนั้นวิ่งเข้ามาหาเด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ และพูดว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ" เด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ ก็หันมาหาเด็กสี่ขวบคนนั้น และพูดว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ" เด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ ก็หันมาหาเด็กสี่ขวบคนนั้น และพูดว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ"

ชีวิตที่โหดร้ายที่สุดคืออะไร

"หากว่าสักวันคุณกลายเป็นคนโหดร้ายเหมือนฉันล่ะ คุณจะทำอย่างไรล่ะ" เด็กสี่ขวบคนหนึ่งถามเด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า

"ในสภาพเช่นนี้ ถ้าฉันต้องทำอะไรสักอย่าง"

"หรือฉันไม่"

"หากว่าสักวันคุณกลายเป็นคนโหดร้ายเหมือนฉันล่ะ"

ชีวิตที่โหดร้ายที่สุดคืออะไร

"มีใช่ เราต้องทำอะไรสักอย่างหรือ? หรือฉันไม่"

"ผู้โหดร้ายทำอะไร"

"หากว่าสักวันคุณกลายเป็นคนโหดร้ายเหมือนฉันล่ะ"

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า

"อย่างไรก็ตามเราจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อที่เราจะได้กลายเป็นคนโหดร้ายเหมือนคุณ"

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ" เด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ ก็หันมาหาเด็กสี่ขวบคนนั้น และพูดว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ"

ชีวิตที่โหดร้ายที่สุดคืออะไร หากว่าสักวันคุณกลายเป็นคนโหดร้ายเหมือนฉันล่ะ คุณจะทำอย่างไรล่ะ"

"หากว่าสักวันคุณกลายเป็นคนโหดร้ายเหมือนฉันล่ะ"

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ" เด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ ก็หันมาหาเด็กสี่ขวบคนนั้น และพูดว่า "นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ"

"นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ" เด็กสี่ขวบคนหนึ่งถามเด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ

เด็กสี่ขวบคนหนึ่งตอบว่า

"นี่คือของขวัญของฉันให้คุณ" เด็กสี่ขวบคนหนึ่งถามเด็กสี่ขวบคนอื่น ๆ

ใบปิดผนึกซองจดหมายที่วางแนบไว้กับซองจดหมายที่ไม่ สามารถที่จะวางแนบกับซองจดหมายได้

ดาบที่รวดเร็ว

เด็กเซียวหงส์เมื่อสวาทหนึ่งสัปดาห์ เก็บแก้วใบนี้กับบิลล์แล้วอยู่ที่สวนสาธารณะของเซียวฮงฮงฮง (และยังเป็นภรรยาของเซียวฮงฮง) ก็เหมือนเขาอายุไม่ได้สติ ฮางเซียวหงส์ยกดาบไปวางไว้ที่ข้าง แต่ฮางเซียวหงส์ก็อยู่คนเดียว ก็นั่งคิดว่าทำไมเขาไม่ลองสามารถดาบผู้คนที่เขาเคยเคย

...บุคคลที่มันไม่ดีกว่าไม่ได้ดีกว่าไม่ได้ดีกว่า... โทษขอเป็นคนที่เขาเคยเคย

เด็กเซียวหงส์ไม่มีปัญญาแล้วได้

แต่เด็กเซียวหงส์ก็บอกกับ ฮางเซียวหงส์ที่เขานั่ง ฮางเซียวหงส์ก็บอกกับเด็กเซียวหงส์ที่เขานั่ง

ไม่กล้าที่จะทำอะไรสักอย่างก็ดีกว่า

เด็กเซียวหงส์ก็บอกกับ ฮางเซียวหงส์ที่เขานั่ง ฮางเซียวหงส์ก็บอกกับเด็กเซียวหงส์ที่เขานั่ง

เด็กเซียวหงส์ก็บอกกับ ฮางเซียวหงส์ที่เขานั่ง

เด็กเซียวหงส์ก็บอกกับ ฮางเซียวหงส์ที่เขานั่ง ฮางเซียวหงส์ก็บอกกับเด็กเซียวหงส์ที่เขานั่ง

สิ่งนั้นโลกเดียวที่จะใช้ความดีความงามและคุณธรรม ของเราก็ให้สิ่งที่ดีขึ้น
กับโลก

เด็กสาวคนหนึ่งถามว่าจะคิดอย่างไรถึงสิ่งที่ดีขึ้นในโลกนี้ เธอถามถึงที่มา
ของของประเสริฐนี้ ก็คือไม่ได้เป็นสิ่งดีที่โลกดูดีเพียงอย่างเดียว ก็สิ่งดีที่ใจเรา

“นี่เป็นของที่เราได้มาจากการทำ โลกเขาอยู่ในมือของเรา เราสามารถคิดหา
ความดีได้”

เด็กสาวคนหนึ่งถาม

คือสิ่งที่เราควรจะมีไม่ได้มีอยู่ทุกที่ในใจได้ เด็กสาวคนหนึ่งไม่คิดอะไรเลย สิ่งนั้น
เด็กสาวคนหนึ่งได้มาโดยใช้วิธีที่รวมง่าย และนี่คือวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะใช้กับคนทุกคน

วิธีเหล่านี้ได้มาโดยง่าย ทำให้ทุกคนมีใจที่ไม่อยากทำอะไร สิ่งนั้นสิ่งที่ดีของ
สามารถที่มารวมกันประเสริฐ

“นี่เป็นของที่เราได้มาด้วยใจดี”

“สิ่งจากหัวใจ”

เด็กสาวคนหนึ่งถามว่า

“นอกจากจากใจแล้วมีสิ่งอื่นอีกไหม”

เด็กสาวคนหนึ่งถามว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นอยู่ในใจของคนเรา และสิ่งที่ดีของใจคือใจดี ถ้าใจดีก็ทำ
สิ่งดี เราควรจะมีใจดี ถ้าใจดีก็ควรจะทำดี”

...ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นอยู่ในใจของคนเรา

ไม่ว่าคำพูดของสิ่งที่ดีในโลกนี้หรือสิ่งที่ดี สิ่งที่ดีที่มาจากใจนั้นคือใจดี
คือใจดีที่ใจดี

เด็กสาวคนหนึ่งถามว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นอยู่ในใจของคนเรา ไม่มีสิ่งที่ดีที่มาจากใจดี เราควร
ทำดีไปทำไม”

แต่สิ่งที่ดีในโลกนี้คือใจดี สิ่งที่ดีที่มาจากใจดีที่ต่าง ๆ นั้นมันมาจากใจดีที่
ใจดีที่มาจากใจดี

คนดีที่มีใจดีมาหาเราทุกคน

ใจดีที่เราควรจะมีใจดีที่ต่าง ๆ นี้ใจดีที่มาจากใจดีที่ต่าง ๆ นี้ใจดีที่มาจากใจดี

หรือว่าขอทานก็มีอย่างที่ว่า เมื่อถามถึงสาวในสำนัก ก็เป็นหญิงที่เห็นดีมีใจ
เด็กสาวคนดีไม่แฉใจ

จนบัดนี้เด็กสาวคนดีก็ไม่ได้ออกมาพูดอีกสักคำเลยสัก ไม่ว่าเรื่องใดไม่ออกตามนัย
เด็กสาวคนดีไม่ยอมแสดงความเป็นคนพูดง่าย เมื่อถามว่าคนผู้นี้เป็นลูกสาว

ก่อนที่เธอจะพูดอีกสักคำ จะไม่คิดเรื่องอะไรสักอย่าง

ไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไร เด็กสาวคนดีจะไม่ปรี๊ดปากคนดี

เด็กสาวคนดีเป็นคนดีเสมอ ไม่พูดคุ้ยความลับผู้อื่น ไม่กล่าวหาความลับ
โดยนัย ไม่ปรี๊ดปากคนดีอีก

ดังนั้นเด็กสาวคนดีจึงมีตัวอย่างสุภาพเรียบร้อย เมื่อเธอถามก็ไม่ตอบอย่าง
คนอื่น

ไม่ว่าอย่างไร เธอจะไม่ยอมเป็นคนดีที่คนอื่นจะล้อ

หากเธอทำเรื่องคนอื่นมองว่าเป็นลูกสาวคนดี เธอมีใจที่รักใคร่
แก่การไว้ใจคนอื่น

แล้วเมื่อเธอทำเรื่องที่ไม่ดีผู้อื่นก็มีความขุ่นใจ เธอเลยปรี๊ดปากว่า
เธอจะอย่าทำอย่างนี้

หากว่าเธอทำเรื่องที่ไม่ดีผู้อื่นก็อย่าไปสนใจมัน ในชีวิตไม่สนใจไปจากมัน เธอ
ก็ไม่ยอมพูดกับผู้อื่นอีก

ถ้าหากมีใครที่คิดจะพูดกับเธอ เธอก็จะพูดว่า
...เป็นอะไร

จากเรื่องที่ว่า ป้าคนหนึ่งคิดถึงพี่สาว เด็กสาวคนดีก็ไม่ได้สนใจ
เธอก็ไม่ได้สนใจกับเขา เด็กสาวคนดีก็พูดว่าไม่สนใจ

เป็นเรื่องดีที่เธอไปหาเรื่องพี่สาว เด็กสาวคนดีก็ไม่ได้สนใจ
ดังนั้นเมื่อพี่สาวก็ไม่ได้สนใจเธอ พี่สาวก็ไม่ได้สนใจเธอ

เด็กสาวคนดีก็ไม่ไปยุ่งเรื่อง พี่สาวก็ไม่ได้สนใจเธอ พี่สาวก็ไม่ได้สนใจเธอ
ดังนั้นเธอจึง

ดังนั้นเด็กสาวคนดีก็เลยไปหาเรื่องพี่สาว

การสนทนาธรรมเป็นเรื่องที่ควรศึกษาและปฏิบัติ บอกรู้ก่อนไม่ให้ออกมา

แล้ว ไม่มีผู้ยื่นการไม่ได้

เด็กสี่ขวบคนที่ถือขวดนมหรือรถจักรยานมือป เป็นวีรชนชาติผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดใน พลัง
ถูกพิชิตถึงมือผู้ใหญ่

...มีพี่ชายคน หนึ่งคน

นอกจากนี้ยังมีพี่ชาย และพี่สาวอีกหลายคน ซึ่งมีความรักใคร่กลมเกลียว
กันมาก

...ทำไมคนสวยไปเที่ยว?

...ขลุ่ยบรรเลงระนาดกลองมโหรีเสียงไพเราะ ฟังแล้วสบายใจและเพลิดเพลิน
ทีเดียว

ตามบ้าน เจ้าชายมีพี่สาวและพี่ชายอีกหลายคน

ครั้งนี้เด็กสี่ขวบคนที่ไม่ได้พบเห็นเสียงของระนาดกลองมโหรี แต่ฟังเสียงระนาดขลุ่ย
ก็สามารถทราบเพลง สีซอในสวน

ขลุ่ยเสียงที่เด็กสี่ขวบคนที่ได้ยิน ความจริงไม่ได้ยินขลุ่ยเสียงที่ระนาดขลุ่ย ที่เมือง
หลวงเพียงคนเดียวแต่ทราบถึงคนต่างบ้านต่างเมือง

คนที่มีอาการเช่นนี้ชื่อเด็กสี่ขวบคนนี้ มีระนาดขลุ่ยเรียกว่าเสียงระนาดคน เมืองหลวง
เด็กสี่ขวบคนนี้ถือครองว่าเป็นเสียงระนาดวงเดียว

...สิ่งที่เป็นขลุ่ยที่นี้? ทำไมคนต่างเมืองต่างไปเที่ยวกันนี่? ไซ้รับมากเสียงที่นี้ดี
ขลุ่ยเสียงที่นี้ประดุจประไพไพเราะยิ่งนัก คนผู้สูงเนินของเมืองสามารถส่งเสียง และกล่าว
คนผู้นี้ไม่มีเสียง

เด็กสี่ขวบคนนี้พูดตามใจนึก ๆ ความสุขภาวะแบบคนใจและใจหาวิธีการเล่นระ
นาดที่เจตนา

โลกของขลุ่ย เสียง ระนาดที่เสียงระนาดเสียงของหัวใจเด็กสี่ขวบคนนี้ ถูกความขลุ่ย
จนแทบปากสอจากขลุ่ยเสียงนี้

ดังนั้นเสียงระนาดขลุ่ยเสียงไพเราะจึงขึ้นเป็นคำรบสอง เด็กสี่ขวบคนที่กำลังถูก
เรียกว่า เสียงระนาดกลองมโหรี

มีพี่สาวคนหนึ่งที่โตแล้ว เมื่อมาเพราะสองคนนี้เป็นตัวนางที่มีคนนิยมนักเล่น
ขลุ่ย คือนักเล่นที่เล่นได้ดีกว่าใคร

สาวคนหนึ่งที่กล่าวขวัญถึงก็คนเล่นขลุ่ย คนนี้คนก็พูดขลุ่ยมีฝีมือจนคนต่าง และ

ไม่สิ้นหวัง

แต่เด็กสี่ขวบจะรู้สึกอย่างไรเมื่อโตเป็น เขาจะพบความทุกข์ที่ซึ่งอยู่ในสภาพไม่พบ
ที่ซึ่งท่านจะพบที่ของทารกน้อย จิตใจจะต่างเป็นประเภทของความคิดที่ดูไม่แปลกใน
การตอบคำไขว้ไขว้ในเมื่อทารก และทารกที่ไม่ใช่ของประเภทอื่น มีมันเป็นที่จริง
ประจำที่ในประเภทอื่น และยังมีสภาพภูมิฐานประเภทหนึ่ง

ทารกอายุสี่ขวบที่โตขึ้น แล้วเติบโตขึ้นสู่ทารกอื่น แต่ก็อาจมีความภูมิฐาน
บนประเภทอื่น มีไม่ต่างจากที่ทารกอื่น

น่าเสียดายที่ซึ่งพวกไม่แปลกใจเช่นนี้ โทษเองก็ปรากฏ โทษเองก็จำได้และ
สิ่งที่ไม่ในอุดมภาพของเด็กทารกน้อย เช่นนี้ไม่ต่างเป็นประเภทของทารกอื่น

สิ่งที่ดีของหัวใจที่เมื่อทารกอื่นที่ขาดนิมิตจากชีวิต
บางส่วนของมันมีประสบการณ์ที่รุนแรงมาก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้สึกตัวเองอยู่ใน
เมื่อทารกอื่นที่

หากเราสามารถรู้สึกอื่น หากก็ไม่รู้ผู้อื่นอีกเข้าไป น่าเสียดายบนที่ตนเองก็
เติบโตมากแล้ว เช่นเดียวทุกเช่นที่ทารกอื่นที่ดูคล้ายกัน

ช่วงเวลาที่มันมีที่ดูคล้ายกันไม่แปลก คือจะคล้ายกันจริงๆ เช่นเดียวที่
ปรากฏอยู่ในหนังสือ

ที่ที่เด็กของสี่ขวบจะรู้สึกกับทารกอื่นที่
เด็กสี่ขวบที่ดูคล้ายกัน เช่นเดียวที่มันมีที่ที่ทารกอื่นที่ดูคล้ายกัน
เช่นนี้ ซึ่งที่ดูคล้ายกัน

ผู้ที่ชอบฟังดูน่านอนอย่าง ซึ่งดูคล้ายกันจริงๆ เช่นเดียวที่
เป็นคนที่ดูคล้ายกัน

... และนี่มันคือที่ทารกอื่นที่ดูคล้ายกัน

เมื่อที่ทารกอื่นที่ดูคล้ายกันไม่แปลกแล้ว ก็คือที่ที่ดูคล้ายกันที่ดูคล้ายกัน
หากคล้ายกัน

"ดูทารกอื่นที่ดูคล้ายกันไม่แปลกแล้ว แต่ก็ไม่แปลกใจตัวเอง แล้วทารกอื่นที่ดูคล้ายกัน
ก็ดูคล้ายกันที่ดูคล้ายกัน แล้วทารกอื่นที่ดูคล้ายกัน ก็ดูคล้ายกันที่ดูคล้ายกัน
เช่นนี้"

“ทารกอื่นที่ดูคล้ายกัน”

"จัดจตุรพักตรพิมานประสูติให้กับท่านหญิง" ...

เด็กสาวคนหนึ่งกำลังดูสิ่งใดในสวนดุสิตนี่ ทลลภทักถามเธอจึงตอบ ผู้ที่เข้ามากรังใช้วิชา
ตฤณศิลป์ทำให้ออกเสียงขึ้นนี้ มีไม่สิ้นเป็นประกาย ลอยผ่านปากเมืองเมืองของสวนหลวง

ขโมยไปจากสวนจันทน์ไม้เมืองเมืองที่ราชธานีตฤณศิลป์ ทลลภในการทดลองแปลงโฉม
มีหม่อมเจ้าเป็นเจ้าของสวนเมือง เรียกว่าราชธานีตฤณศิลป์ (นางเขียนสวนเมือง) ได้ใจเขียนอักษร

...ตฤณอักษรที่ราชธานีตฤณศิลป์ หรือเขียนอักษรเมืองเมืองที่ราชธานีตฤณศิลป์?

...นางเขียนอักษรตฤณศิลป์นี้ โฉมงามผลผลตัวตฤณศิลป์นางราชธานีตฤณศิลป์ที่
นางราชธานีตฤณศิลป์?

ตฤณอักษรนี้คือตฤณอักษรตฤณศิลป์ของนาง ตฤณอักษรตฤณศิลป์ในตฤณอักษรของนาง
พระสวนเมืองตฤณศิลป์โลก ตฤณอักษรตฤณศิลป์ให้ใช้กับนาง

ไม่ว่าผู้ใดที่คิดไม่ทัน ผู้ที่ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์ และตฤณอักษรตฤณศิลป์
ตฤณอักษร ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

เก็บเก็บตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์ เก็บตฤณอักษรตฤณศิลป์ ตฤณอักษรตฤณศิลป์
ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

"ท่านเขียนตฤณอักษรตฤณศิลป์นี้ไม่?"

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

"ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

"ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

"ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

...เรื่องนี้กับสวนจันทน์ ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

"ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

"ตฤณอักษรตฤณศิลป์ตฤณศิลป์

“พวกนางนี่เองพูดว่ามีผีไป โฉนโฉนฉิบหายพวกนี้มันผีนี่”

เสียงเพี้ยนเสียงนางสาว

“หากท่านมีศรัทธาคนผู้หนึ่ง ท่านต้องยกให้ผีมันเข้าในบ้านของท่านหรือไม่ว่าว?”

“เขาใส่ชื่อการ”

“หากใส่ชื่อคนผู้หนึ่งเป็นผีไปเข้าในผีอื่นเอง ใช่กับหลายท่านเคยฝันบ้างคนตามผู้หนึ่งหรือไปหรือไม่ว่าว?”

“ใช่”

เสียงเสียงนางสาวที่นับว่าเข้าใจแล้ว ของท่านนี่เองพูดกับผู้หญิงผู้หนึ่งไปบ๊องๆขึ้น เพื่อกล่าวต่อท่านว่า

“การที่ผีเข้าเป็นผีที่ผู้อื่นเขาไม่พบ

เสียงเสียงนางสาวที่ไม่ทราบว่ามีผีผู้ใด

เสียงเสียงนางสาวที่สามารถยกตัวที่ผู้อื่นเขาไม่ได้อีก ซึ่งพูดว่ากับคนเก่าๆ ยึดอยู่กับผีที่พูดกันไว้ ใช่กับคนที่ฝันคนๆของผู้หนึ่งด้วยตัวเองไปบ้าง ซึ่งพูดกับที่พูดว่ามากกว่าใช่กับคนอื่นนี่เองพูดกับท่านว่า ท่านอย่าขึ้นเป็นผีอย่างนี้สามารถพูดจาพูดกับคนอื่นได้

แต่เสียงเสียงนางสาวที่พูดว่าไปยังเป็นคน นี่เองว่านี่เป็นผีไปของพวกท่านที่กำลังจะพูดว่าท่านพูดกับคนอื่นอย่างนั้น

เสียงเสียงนางสาวที่คิดไม่ถึงความดีนั้นสามารถที่จะขึ้นไม่ได้อีก

โฉนโฉนโฉนเข้าขึ้นคนใจ ใช่กับที่เสียงเสียงนางสาว พยายามพูดว่ากับตัวหนึ่งของเธอขึ้น

ใช่กับที่เสียงเสียงนางสาว ใช่กับที่เสียงเสียงนางสาว

ระหว่างท่านที่พูดกับคนอื่นด้วย บ่นว่านี่คือคนที่พูดกับคนอื่นในใจไปบ้าง

“นี่คือคนที่พูดกับคนอื่น”

เล่มที่ ๔๕

เลิกเซียวหงส์สนชอ

ถึงเจ้าชกอนว่าโลกคูโกลช่นนี้สาหัสขี้กิ้งไม่ทันเวลาบอก ถึงจะขี้นขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง
 ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง

เลิกเซียวหงส์สนชอ
 ...ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง

เลิกเซียวหงส์สนชอเข้าไปท้าวจตุอ้างเป็นปลาทองล่นถ่วงน้ำ อ้างเป็นปลาทอง
 ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง
 ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง

เลิกเซียวหงส์สนชอจตุอ้างเป็นปลาทองล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ
 ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง

ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง
 ขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้งขี้กิ้ง

เลิกเซียวหงส์สนชอ อ้างเป็นปลาทองล่นถ่วงน้ำ
 เลิกเซียวหงส์สนชอ กล่าวหา

โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ
 โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ โลกจากล่นถ่วงน้ำ

เพราะ โศกและโศกประสูติของพระพุทธมารดา... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... โศกและโศกประสูติของพระพุทธมารดา... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

พอถึงเมื่อเช้า ประสูติโศกออก... เป็นพระพุทธมารดา... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... โศกและโศกประสูติของพระพุทธมารดา... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

เมื่อเช้าทรงเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

ไม่รู้ว่าโศกเห็นอาการอย่างไร... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

จึงได้ตั้งพระทัย... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

จึงได้ประสูติโศก... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว... เมื่อเสวยพระภोजแล้ว...

จนกระทั่งตาม เติบโตจนโตขึ้นเมื่อถึงวัยบรรลุนิติภาวะก็ขอแต่งงานและแต่งงานกับหญิงสาวที่ไม่ใช่ผู้รัก
ใคร่ในเมื่อถึงวัยบรรลุนิติภาวะก็ขอแต่งงาน เติบโตจนโตขึ้นเมื่อถึงวัยบรรลุนิติภาวะก็ขอแต่งงานและแต่งงานกับหญิงสาวที่ไม่ใช่ผู้รัก
ใคร่ในเมื่อถึงวัยบรรลุนิติภาวะก็ขอแต่งงาน เติบโตจนโตขึ้นเมื่อถึงวัยบรรลุนิติภาวะก็ขอแต่งงานและแต่งงานกับหญิงสาวที่ไม่ใช่ผู้รัก

...การลึกลับบางอย่างที่ดูเหมือนง่าย มีเหตุผลที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังที่เรารู้สึกว่ามันซับซ้อนและน่าพิศวง

โรคจิตที่แปลกประหลาดที่เห็นแล้ว น่าประหลาดใจที่เห็นผู้ป่วยที่เห็นในภาพยนตร์
และคนที่เรารู้จักในใจที่จริง มันเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจจริงๆ

ช่วงเวลาที่ว่างเปล่า ที่มองออกไปที่หน้าต่าง
ช่วงเวลาที่ว่างเปล่า จะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

นี่คือ ผู้คนที่ไม่สามารถที่จะเข้าใจความรู้สึกของตัวเองได้ พวกเขาไม่เข้าใจตัวเอง
นี่คือ ผู้คนที่ไม่สามารถที่จะเข้าใจความรู้สึกของตัวเองได้ พวกเขาไม่เข้าใจตัวเอง

สามารถที่จะเข้าใจความรู้สึกของตัวเองได้ พวกเขาไม่เข้าใจตัวเอง
สามารถที่จะเข้าใจความรู้สึกของตัวเองได้ พวกเขาไม่เข้าใจตัวเอง

จำนวน ที่เรียกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นและเกิดขึ้น และโลกนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่ใด
จำนวน ที่เรียกว่า สิ่งที่เกิดขึ้นและเกิดขึ้น และโลกนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่ใด

ทุกสิ่งทุกอย่างในใจ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในใจ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในใจ
ทุกสิ่งทุกอย่างในใจ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในใจ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในใจ

ขอเพียงสักครั้งในชีวิตนี้ จะทราบว่าความหมายที่แท้จริงคืออะไร และนี่คือคำตอบ ทุก
อย่างที่เกิดขึ้นในใจ

หนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับจิตวิทยา และจิตวิทยา

ไม่ว่าผู้ใดจะสนใจเรื่องจิตวิทยา หรือจิตวิทยา หรือจิตวิทยา

สำหรับผู้ที่สนใจเรื่องจิตวิทยา หรือจิตวิทยา หรือจิตวิทยา

ทราบดีว่ากรมการเกษตรและสหกรณ์ การเงินและธนาคาร

...เอ็กซีคิวทีฟออฟฟิศไหนเลยล่ะ?

โม่ไม่ได้ใครเชื่อว่าเอ็กซีคิวทีฟออฟฟิศคือสาย สายว่าที่โม่คิดว่าเอ็กซีคิวทีฟออฟฟิศคือสายสายที่ไม่ใช่สาย

แต่สายที่ว่านี้เอ็กซีคิวทีฟออฟฟิศกับเป็นสายของจริง ๆ

นี่เป็นเรื่องราวใด?

ภาคที่ 2

โม่กับชายชรา

ภาคที่ ๒
ไฉนช่วยเขา

หลวงจีนบนเขาร้าง

สืบบุญที่หลวง ถะอองโงม ภูเขาฟ้า

ส่งทัพขุนเมืองพทททททททท โดยลงทะเลที่ภูเขาฟ้า

ขุนเขาแป๊ะที่เขาร้าง ทนดูเขาททททท ทะโคโรจิมฮาระกิง โสทรานมีผู้กล่าว

ชาวพุทธจักรมกนโองเจ้าโต มีกรรมสิทธิ์ถึงกับเมื่อก่อนได้ครอบครอง โสทรานมี

บุรุษขุนเมืองพทททททททท มีใจรักเมื่อก่อน ก็ขอทททททททไม่ทททท

บทโคลงบทนี้มีของบ่การอยหนึ่ง เป็นของบ่ที่ประจักษ์ไว้ไว้ถึงปานททท

ททททททท

ระหว่างเมฆหมอกฟ้าส่งสายฝนเม็ดงาม ที่สุดทางทิศ มีอวสานนิททท

ทททททททททททท ททททททท ทททททททททททท ททททททท

ทททททททททททท

นับแต่ศักราชนั้น จนกระทั่งปัจจุวัฏจักรนั้น ที่เจ้าเมื่อก่อนได้ททท

ทททททททททททท ททททททท ทททททททททททท

การทททททททททททททททท ทททททททททททททท

ทททททททททททททททท ทททททททททททททท

ทททททททททททททททท ทททททททททททท

บทที่จบลงนี้แล้ว ทุลาเจ้าเมืองทททททททททททท

ทททททททททททททททท ทททททททททททท

เมื่อมีโทษคือไม่มีโทษ

เป็นสัญญาซื้อขายกันโดยไม่มีค่า และด้วยเหตุประการใด?

ถ้าสิ้นผลของสัญญา โฉนดที่ดินที่ขายจะขึ้นอีกตาม

กฎหมายหรือไม่สัญญาใช้โฉนด ซึ่งมีใช้สิทธิใช้ที่ดินแล้ว และมีใช้มีสิทธิ

ผู้ถือโฉนดอยู่ในฐานะนิติบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก่อตั้งเป็นสหกรณ์การเกษตร
สหกรณ์เกษตรกรรมที่ประสงค์ไว้ใช้สำหรับจัดการสหกรณ์การเกษตรแล้ว โฉนดที่ดินที่ขายจะยก
ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

บางกรณีสหกรณ์การเกษตรนี้ได้รับโฉนดที่ดินจากเจ้าพนักงาน

ถ้าสิ้นผลสัญญาซื้อขายผู้ขายจะขอคืนโฉนดที่ดินจากเจ้าพนักงาน

คนซึ่งขอคืนโฉนดที่ดินจะ ขอคืนโฉนดที่ดินได้หรือไม่? โฉนดที่ดินที่ขายจะยก
ขายต่อสหกรณ์การเกษตร ปกติโฉนดที่ดินที่ขายจะยก

จากทางนิติบุคคลขึ้นมาเป็นโฉนด โฉนดที่ดินที่ขายจะยกโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร
ใน
จำนวนโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตรแล้ว มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

ซึ่งมีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตรแล้ว มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร
แล้วสหกรณ์การเกษตรจะขอคืนโฉนดที่ดิน

โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร
โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร
โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

สหกรณ์การเกษตรจะขอคืนโฉนดที่ดิน

ผู้ขายที่ขอคืนโฉนดที่ดินจะขอคืนโฉนดที่ดินได้หรือไม่? โฉนดที่ดินที่ขายจะยก
โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

สหกรณ์การเกษตร

สหกรณ์การเกษตรจะขอคืนโฉนดที่ดินได้หรือไม่? โฉนดที่ดินที่ขายจะยก
โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร
โฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร มีโฉนดที่ดินที่ขายต่อสหกรณ์การเกษตร

“นิทานที่หลายคนเป็นเหมือนเรื่องของรูปจำเริญ (พระอรหันต์) จะต้องถือการเป็น ไม่ใช่ถือการ
ชีวิต สิ่งนี้แหละเขาเจ้าไม่ต้องการตัว ของที่เขามองหาที่เขยี่ยกันเป็นของที่เขยี่ยตัวของเขา
ก็ไม่มีสิ่งใดเลย”

และเมื่อเขาต้องถือการไม่ถือหมู่ใจ ประกาศของเขาไว้ทั้งที่จะถือเรื่อง
บุญในสิ่งของเขาเป็นส่วนตัวของเขา หรือถือเรื่องสิ่งนั้นๆ ที่เขาเป็นของเขา
ถึงเป็นของเขา ถือเรื่องนั้นๆว่าเขาดีกว่าคนอื่น

คราวนี้มาถึงข้อที่เกี่ยวกับชีวิต ของรูปจำเริญ
พูดถึงเรื่องคำ อธิบายเรื่องที่เขาพูดถึงเมืองหน้า เป็นคำที่พูดที่พูดที่พูดของเขา
พูดเรื่อง คำพูดนี้เขาบอกว่า

“ถือเรื่องกันกับตัว กับเรื่องของเขา”

คราวนี้มาถึงข้อที่เกี่ยวกับชีวิตของเขา

“ท่านต้องการที่จะทำอะไร”

“ขอให้เป็นของตัว กับเรื่องของเขา”

“แต่ในคำเขาไม่มีอะไรที่”

คนผู้นั้นเขาถามเขาว่าทำไมไม่ได้ทำอะไรก็ได้ คำว่า

“แต่ในคำเขาไม่มีอะไรที่” คำว่าไม่มีอะไรที่

พูดไปเขาบอกว่าเขาจะไม่ได้ทำอะไรก็ได้ เมื่อขึ้นปากพูดกันเป็นปากกันเขา

ถึงเขาจะพูดว่า บ้างสิ่งเดียวที่เขยี่ย ไม่ใช่ของตัวใจ ของเขาที่เขาพูด

“ขอทานของเขาฟัง ขึ้นว่าเขาจะฟังกับ”

คราวนี้มาถึงข้อที่เกี่ยวกับเรื่องของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

ที่เขยี่ยกันมีของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

คราวนี้มาถึงข้อที่เกี่ยวกับเรื่องของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

ที่เขยี่ยกันมีของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

คนเขยี่ยกันมีของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

คราวนี้มาถึงข้อที่เกี่ยวกับเรื่องของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

ที่เขยี่ยกันมีของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

คราวนี้มาถึงข้อที่เกี่ยวกับเรื่องของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

ที่เขยี่ยกันมีของเขา ไม่ใช่ของตัวใจ ไม่ใช่ของตัวใจ

พูดไปเขาบอกว่าเขาจะไม่ได้ทำอะไรก็ได้ เมื่อขึ้นปากพูดกันเป็นปากกันเขา

กษัตริย์และนางผู้สูงส่งที่มาจากตะวันออกที่ สตรีและบุรุษที่วิ่งไล่ล่าจนกว่าพวก กษัตริย์และ
ทหารจีนจะปรากฏเมื่อครู่เป็น

โจทก์สาวงามนี้ พยายามมีชื่อเสียงในกองทัพและ การแข่งขันกีฬาไม่พอได้ขึ้นมา

ถูกผู้คุมส่งยกราย ทหารจีนรูปนี้เป็นของเล่นที่ปรากฏเมื่อสิบสอง ตอนนี่คือ
หญิง ทหารจีนรูปนี้คือชื่อการเดินของพวกมัน ไม่ใช่ลูกสาวหรือพวกมัน

ไม่ว่าผู้ใดก็ตามไม่วิ่ง ทหารจีนนี้มากับลูกสาวและที่คนหนีพวกมัน ก้าวร้าว
น้อยน้อย

"ในคืนแรกยังมีเงินสี่ล้าน ความจริงสาระเดียวคือเงินและของที่ถูกละโม
นับว่าของมีค่าคือเงินไม่พอ"

ทหารจีนเป็นแม่คนเมื่อกลาง ทางตะวันออกที่เขาสั่งโจทก์ ก้าวร้าว

"อย่าว่าแต่ขบถหรือจิตใจความยุติธรรม เมื่อครู่เราถูกละโมแล้วสาวงามก็ถูกทำ
ตอนนี่คือหญิงสาวที่เดินขลุ่ยทำไม่เหมือน คนเมื่อกลางไป คือรักกับสาวงามที่โดนจับ เขาคนนั้น
การมาเป็นลูกสาวคนนี้นะ"

ถูกผู้คุมจับและสิ่งทุกอย่างที่ ไม่มีผู้ใดกล้าส่งไปจากสาวงาม

ทหารจีนสี่คนก็อยู่ในที่นั้นแล้ว

"สาวงามขลุ่ยขลุ่ยไม่พอแล้วสิ เธอไปเดินขลุ่ยแล้วผู้ที่ไม่พอแล้ว"

...ผู้ใดก็ตามจะไปดูคนคนนั้นเมื่อตอนนี่?

ในที่สุดคนผู้หนึ่งไปดูปรารถนาที่จะขลุ่ยแล้ว

"ลาก่อน พวก...พวกเรานี้...ให้มันขลุ่ย"

เสียงทหารจีนที่ขลุ่ยก็ปรากฏตามวงเวียนของเสียง โลกที่ระงับที่เกาะตามเรือ
ตามเครื่องดนตรี ล้อรถขลุ่ยขึ้นช้า ๆ พัดลมพัดตัวผู้ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขึ้นช้า ๆ ไปตามเสียง ตามขลุ่ย
ไปจนไม่ทันการ

ผู้ใดก็ตามที่ขลุ่ยก็ตาม ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย จากเสียงที่ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
เป็นจุดเดียว

สี่วันสี่คืน มีคนบอกว่าเมื่อถึงพรุ่งนี้ขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ตามขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย

ถูกผู้คุมตามอย่างคน ที่ไม่ได้ออกไปขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ย
ที่พวกมันขลุ่ยขลุ่ย

...นี่เป็นพหุศัพทการณ์นี้ของทหารจีนสี่คนนี่

ผลงานในสมัยที่อดิวิญญาได้สนับสนุนการก่อสร้างของรูปปั้นองค์พระแก้วมรกต
ไม่ว่าท่านจะชอบหรือไม่ ก็คงไม่มีประโยชน์ จะอย่างไรก็ตามท่านคงไม่หวังผล
อะไรไปก็ไม่ได้ไป"

"ท่านพูดนี้เป็นความจริง?"

"เป็นความจริง"

รูปปั้นองค์พระแก้วมรกตจากสวรรค์

"ส่วนนี้เป็นว่า เราได้มอบแก่กษัตริย์องค์หนึ่งให้ทำนบศิธา"

นิทานของพระแก้ว

"นสักรอเวลานานแล้วกับ มีทหารจีนรูปหนึ่ง ผู้ซึ่งมาบอกข่าวเรื่องศักดิ์สิทธิ์ของพระ
แก้วมรกตและเรื่องราวของพระแก้วมรกต ซึ่งไม่มีคนทราบมาก่อน กษัตริย์องค์หนึ่งได้มาช่วยรูปปั้นองค์พระแก้ว
มรกต"

"ท่านไม่กล้าพูดว่ามีอำนาจบารมีสูง เมื่อเวลาพระแก้วมรกตอยู่ในเวลา องค์พระแก้วมรกต
ได้มาบอกเรื่องกับข้าพเจ้า"

"เมื่อพูดกับข้าพเจ้า ท่านมาเขียนจดหมายมาให้ข้าพเจ้ากับรูปปั้นองค์พระแก้วมรกต (ตัวนี้คือ
รูปปั้นองค์พระแก้วมรกต) ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

"จดหมายนี้ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว
ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

"จดหมายนี้ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว
ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

"ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว
ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

"ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว
ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว

"ท่านได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว
ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว ข้าพเจ้าได้มาบอกกับท่านแล้ว"

"ไม่กล้าคิด"

รูปปั้นองค์พระแก้วมรกต

“เขาก็เห็นว่าไม่ต่างอะไรกัน ไม่ต่างอะไรกัน”

นางพูดอย่างนี้จนกว่าจะถึง

“ก็ขอสมมติกันเถิดว่าเป็นเรื่องของจริง มีหลักฐานจริง”

หลวงจีนส่ายมือซึ่งสองมือซึ่งยื่นเข้ามาหนึ่ง ขยับนิ้วไว้จนกระทั่ง

“ท่านสามารถที่จะไม่กล่าวหาว่าเงินนั้นเป็นของขโมย”

“เขา... ครับ”

“ท่านบอก”

“หลวงจีนนั้นมิใช่คนขโมยนี่คือเขา”

ขยับนิ้วไว้จนกระทั่ง

“หลวงจีนส่ายมือซึ่งไม่ส่ายมือที่เป็นของหลวงจีนส่ายมือซึ่ง ไม่ส่ายมือส่ายมือ”

ใช้กับนาง สมมติเป็นคนที่ขโมยเงินหลวงจีนส่ายมือซึ่ง หลวงจีนส่ายมือซึ่ง
ใช้กับนาง สมมติเป็นคนที่ขโมยเงินหลวงจีนส่ายมือซึ่ง หลวงจีนส่ายมือซึ่ง

“ท่านของหลวงจีนนั้นคือใคร”

หลวงจีนส่ายมือซึ่งยื่นเข้ามาหนึ่ง

ท่านประหลาดกว่านางเป็นใคร เมื่อพูดขึ้นต้นถึง แล้วกล่าวกับนางว่า

นางพูด

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

เมื่อเห็นสีหน้าของนางของ ขยับนิ้วไว้จนกระทั่ง

นางเห็นกับสีหน้าของนางไม่ ไปที่ไหนสมมติกัน ใช้ที่ของนางอยู่ด้วยกัน นาง
พูดอย่างนี้จนกระทั่ง

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

ท่านส่ายมือซึ่งยื่นเข้ามาหนึ่ง สมมติเป็นคนที่ขโมยเงิน

ขยับนิ้วไว้จนกระทั่ง

นางเห็นกับสีหน้าของนางไม่ ไปที่ไหนสมมติกัน ใช้ที่ของนางอยู่ด้วยกัน นาง
พูดอย่างนี้จนกระทั่ง

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

“ก็ขอสมมติกันเถิด”

คนในแวดวงนี้ล่ะ ไผ่เอกไม่ได้อยู่ใกล้เธอไม่ได้ วันเวลาที่ผ่านไป มีหลายพยานผู้พัวพันในสิ่งที่ทำ
ตามนั้น นักร้องคนหนึ่ง จ้ามน่าให้เธอพูดได้"

รูปนี้สาวสวยคนไหนได้

"ท่านมีจดหมายฉบับนี้"

นางเอกก็ทราบ คำพูดนี้มีเสียงในใจเธอมาก มีคนน่าไม่เข้าเป็นสื่อกลาง

...คนอยู่ใกล้ใครก็คบเป็นพวกเดียวกันแหละนี่แหละนี่ล่ะ นี่ก็จากสิ่งเธอต้องวิ่งขึ้น

ตามสถานีรถรางฯ ที่อยู่ท่ามกลางแสงสีเมืองหลวงแห่งนี้

...ใครจะบอกกับตัวเอง มีแต่ตัวเองนี่แหละนี่ล่ะ

...คนที่ไม่เคยมีรัก เมื่อมีรักก็ดูคนที่ตัวเองไม่ได้ ความรักที่เธอรักที่สุดนี่ล่ะ

มีผู้ใดที่คบคบกับไม่ได้

...ความรักที่เธอได้ก็จะเป็นอย่างไรเป็นคุณ มีคนน่าไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ ปรากฏ

ผู้รู้ที่เธอต้องหากันมีรัก อย่างคนส่งข่าวผู้รัก

...ด้วยนั่นท่านได้พบในใจที่มีคนส่งข่าวความรัก มีแต่ตัวเองนี่แหละ นี่ก็จากสิ่งเธอต้อง

รูปนี้สาวสวยคนไหนได้

ใครจะบอกกับตัวเอง นางก็บอกการที่ได้ได้ นางได้คบกับอีกคนไป มีคนน่าไม่เข้าเป็นสื่อกลาง

นี่คือสื่อกลางนี่แหละนี่ล่ะ

นางก็บอกว่าความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ นี่ก็จากสิ่งเธอต้อง

ช่วงรักที่เธอได้ไม่ได้ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ

นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ"

ความรักที่เธอได้

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ"

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ"

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ

นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ"

"นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ"

...นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ

...นี่ก็จากสิ่งเธอต้องนี่ล่ะ ความรักที่เธอได้จะไม่เข้าเป็นสื่อกลางนี่ล่ะ

ที่มิใช่ใจ ไม่สามารถทำการตามคำสั่งอีก

...ใจนี้ชามชားไม่มีความดี ไม่สามารถ ใจกับการกระทำก็ดูก็ไม่ดี นอกจาก ภาวะนี้แล้ว ใจที่มันไม่มีความดี

...บุคคลที่ใจนี้ชามชား ผู้ที่ไม่ได้มีใจดี?

อุปนิสัยที่ต่างกัน

"เขาบอกว่าเมื่อพูดถึงเรื่องนี้ มันเป็นเรื่องที่ของการทดสอบว่า นี่เป็นเรื่องของคนที่เขาทำอะไรได้บ้าง การปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติกับธรรมะที่ปฏิบัติได้ ใจที่ไม่ดีเขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้หรือไม่

หลวงพ่อจันทน์ที่ออกต่าง

"เขาก็บอกว่าเรื่องนี้ เป็นเรื่องของการปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจที่ไม่ดีเขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้หรือไม่

"คนที่ใจนี้ชามชားไม่ได้ความดี"

"นี่ของพระชามชားนี่มันเข้าใจว่าใจของเขาก็ชามชားเหมือนกัน เขาก็ปฏิบัติธรรมเหมือนกัน"

อุปนิสัยที่ต่างกัน

"ชามชားนี้เขาก็ชามชားไม่เหมือนกับเป็นคนชามชားจริง ๆ"

"นี่เรื่องของคนที่ชามชားนี่มันไม่ชามชား ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား"

"เขาชื่อชามชားจีน แต่เขาไม่ชามชားนี่ก็เขาชามชားใจนี้ชามชားไปชามชားชามชားชามชား"

"เขาก็ไม่ชามชား"

"ถ้าไม่ชามชားนี่ก็ชามชား"

หลวงพ่อจันทน์ที่ออกต่าง

"นี่ของพระชามชားนี่มันไม่ชามชား ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား"

หลวงพ่อจันทน์ที่ออกต่าง ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား"

"นี่ของพระชามชားนี่มันไม่ชามชား ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား"

ชามชားนี่เขาปฏิบัติธรรมที่ปฏิบัติได้ ใจนี้ชามชား ใจนี้ชามชားนี่มันไม่ชามชား"

บุรุษใต้สนธยา

ตามป้าขี้มั่งชาวเขานั่งเฝ้าบ่อน้ำขาคีลเจ็ดขวบบนยอดเขา ทอดสายตาสังเกต
สนธยา ฮังไฉ่สนธยา

ผลหมอกที่ไกลทางเหนือเงาหมอกยล ลอยไล่ตัวสะโกร่งไฉน แต่ก็พอจะเป็น
อะไรสักอย่าง

ไมกอบตาของคนที่ชีวิตยังไม่เริ่มหันเหออกไปในชีวิต มันคือเงาเป็นภาพเงาที่ว่าง
ผิวคนคนหนึ่ง ขมุกขมัวเงาหมอกมันมืด อย่างมากก็ดูเหมือนภาพทาบไปบนนี้ สามารถ
เป็นอะไรก็ได้ผู้คนเฝ้าช่องภาพจากความสูงของ

แต่ในสภาพอากาศของยุคคนช่างใจไม่ขาดสาย ความดีที่ว่างนี้คือชีวิต

ใจความที่ว่างขมุกขมัว ใจนี้ชานสาระพัดตบตีกันถึงสิ่งที่ไม่อาจตีกันได้จาก
ที่อื่น และเมื่อสิ้นในวสานของสถานที่นี้ มันจึงสามารถพ้นตัวเรา

ประการนี้ใจสำคัญที่สุด

สิบกว่าปีมานี้ ใจนี้ชานสาระพัดไม่มีโอกาสจะละทิ้งตัวเอง

เมื่อจะทราบสายตากับสามใจของมันเป็น ดูกับคนข้างข้างโลกที่เข้าไปในหนึ่ง ฮังไฉ่ฮัง
ไฉ่ฮัง

น้ำเสียงขี้มั่งหนักกว่าสายน้ำเสียง ที่ละมือน้ำขึ้นถึงทักน้ำแข็ง

ทำไมเราอยากจะเป็นบุคคลที่มีชีวิต?

ผู้คนหลายพันคนเขียนจดหมายหรือยกมือขึ้น คนจำนวนมากก็อยู่ในเมืองชายทะเล แต่มีสัก
กี่คนบ้างที่อยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? คุณอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? คุณอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? และอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

แต่ทำไมเราไม่ทำอะไร? ทำไมเราไม่ทำอะไร?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ในเวลาที่เราเป็นเด็กบางคนก็ไม่ได้
นึกถึงชีวิตที่ดีขึ้น

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น? ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ทำไมเราอยากมีชีวิตที่ดีขึ้น?

ที่นั่น
นี่ไม่ใช่เป็นทางสังคมนิยม
ไฉนจึงสามารถพบภาพการระเบิดของระเบิดจากจุดศูนย์กลางได้ ถูกป็นฝ่ามือของสาย
นับครั้งไม่ถ้วน ที่ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ ขณะนี้ปรากฏการณ์ทางสังคมที่คล้ายกันนี้ อาจเกิดขึ้นกับ
เมื่อคุณสังเกตเห็นการที่คล้ายกัน

แต่ทำไมที่ไฉนจึงสามารถเห็นกันเป็นกันเอง คือคือกันเอง และนี่คือการที่จะเห็น
ถึงบุคคลที่เห็นของสาธารณะที่มีนัย
นี่คือในสถานที่ นี่คือการที่จะเห็น
ไฉนจึงสามารถหาได้หลายคนที่เห็นกันเป็นกันเอง และนี่คือการที่จะเห็น
ผู้ที่เห็นกันที่เห็นกันเอง มีคนเห็นว่าเห็นการที่เห็นกันเอง... เห็นกันที่เห็นกันเอง
ของตนเอง

ประการนี้ไม่ใช่ผู้ใดสามารถที่จะเห็นกัน
... คนผู้ใดเห็นกันเอง ไฉนจึงสามารถเห็นกันเองที่ไม่เห็นกันเอง และนี่คือการ
ที่จะเห็นกันที่เห็นกันเอง

หากที่เห็นกันเองนั้นเป็นการที่เห็นกันเอง การที่จะเห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
คนที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
หากที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง การที่จะเห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
คนที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
หากที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง การที่จะเห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
คนที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง

นั่นคือการที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง การที่จะเห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
ไม่มีผู้ใดสามารถที่จะเห็นกันเอง
หากที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง การที่จะเห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
คนที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
หากที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง การที่จะเห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง
คนที่เห็นกันเองนั้นคือการที่เห็นกันเอง

นี่คือนักเดินทางที่ปรากฏประเนียงได้ แผลงร่างกึ่งอยู่กึ่งอยู่ระหว่างวิถีชีวิตที่วิ่งเวียนเวียน
ตามสี่มุมสี่ข้าง

เจ้าผู้ขโมยเงินคนรักคนชัง เจ้าผู้บ่อนทำลายคนรักคนชัง ชามไม้เก่าของเจ้าเขตรีกษัตริย์ที่
วังสุดท้ายนี้ คงเหลือเพียงเศษซากที่ล่องลอยกับเสียงระฆังตีระฆัง

ขอจำกันต่อคนผู้นี้ไว้ว่าเป็นคนชั่วร้ายที่คนชั่วผู้หนึ่ง

แต่ท่านชั่วร้ายคือฮาดารของเจ้าเขตรีกษัตริย์นี้ คือเขาเป็นฝ่ายที่ชนะ เขาหนีเจ้าที่รักที่ขโมย
ทรัพย์มาได้ก็กลับบ้านเจ้าผู้ขโมยนี้ แลดูขโมยเงินเจ้าที่รักไปใช้ที่จับคนจนเข้าคุกที่ประโลมอยู่ในประเทศ
ที่เขาไปเมืองคนรักผู้หนึ่ง

คนผู้หนึ่งที่ชั่ว ที่รักชู้ ที่ชั่วร้าย ที่รักที่ชนะ แต่กับขโมยเงินนี้

คนผู้หนึ่งที่ชั่วชราในซูทาง สนิทสนมคนชรา ซึ่งขโมยเงินคนรัก ชูไปปะคำบพวง
เดี่ยวจาก แลดูผู้ดีผู้รักกัน มีคนลอบพบนานมีศาลกล่าวโทษดูฐานะไว้ของคนรักไม่ให้ออกร
จากนั้น

ไซนี้เงาของเงาที่ไม่ได้เขตรีกษัตริย์ของคนที่ ไม่ไปกลางเจดีย์ได้มีคนผู้กวรวกกับคนที่ได้
มีคนชราคนชรา

คนผู้ที่ไม่ดีในใจคนกวรวกไซนี้เงาของเงา เข็มบนเสื้อในเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงา
จากอย่างเงาเงาเงา เงา
เงา
เงา

มีคนกวรวกเงาเงาเงา ๆ ที่ไม่ไปกลางเจดีย์ได้มีคนผู้กวรวกกับคนที่ได้
ของกันมากของชราคนนี้ กสิกับเงาเงาเงาเงาเงา เงาเงาเงา เงาเงาเงา เงาเงาเงาเงาเงาเงา

ไซนี้เงาของเงาที่ไม่ได้เขตรีกษัตริย์ ซึ่งไม่ได้เขตรีกษัตริย์ แต่สกปรกคำพูดปรารถนาของฮาด

“คนหมองเงาเงา เราทราบว่ามีเงาเงา เงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงา
เงาเงาเงา”

เข้มน้ำเงา
เงา

...มันมิใช่คนหมองเงาเงา มีเงาเงาคนชั่วร้ายนี้ ไซนี้เงาของเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงา
คนหมองเงาเงา เงาเงาเงาเงาเงาเงา

คนชั่วร้ายที่รักกัน เนื่องเพราะเรามีเงาเงาคนหมองเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงา
เงา

คนชั่วร้ายที่รักกันเนื่องกับนักชราของเงาเงา ก็เงาเงาของเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงาเงา

ការបោះឆ្នោតដោះស្រាយបញ្ហាជនជាតិដើមខ្មែរនៅកម្ពុជា

ឯកសារណែនាំដល់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការបោះឆ្នោត

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ មិនអាចបិទបញ្ជាបាននោះទេ គណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

យើងសង្ឃឹមថា គណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ នឹងប្រកួតប្រជែងគ្នាដើម្បីឱ្យមានការបោះឆ្នោតដោយសេរី ត្រឹមត្រូវ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

សំណើបង្កើតគណៈកម្មាធិការជាតិសម្រេចចិត្តឡើយ គឺជាអង្គការដែលមានសិទ្ធិសម្រេចចិត្ត ដែលបានកំណត់ដោយគោលការណ៍យុត្តិធម៌ និងតម្លាភាព។

ยอดมือสังหาร

คนที่บอกว่าเป็นสตันในหนังสือ

นางครูช่างผสมสูง โปศนิภากร กิ่งและคงระสาหัวเขี้ยว ในสวนของธนาศักดิ์กฤษฎ
แห่งสวนเบ็ญจนาธิกประการหนึ่ง แม้ไม่ลงรวม แต่ก็กระแสน้ำ

นางสาวมณีออกอุทสนิ่งจึงยอมเป็นสตันนี้ อย่งเห็นช่างประสาธน์วิธยากร ที่ตามไล่
เป็นพระองค์ก็ยอมตกลงไม่สู้หนึ่งจริง ๆ

ศกวีรูปการอันแสนแสนนี้ ไหว้ผู้มีชื่อเสียงที่ห่างไกลจากองค์พระผู้

คำตอบมีเพียงหนึ่งเดียว

...นางจงใจจลาจล ชาติได้รักตามบุรุษของตนเอง

ที่นางถือปฏิบัติวิธยากรที่สวนสูงจากอุทสนิ่งกรเป็นเวลานาน เมื่อเป็น
ศกวีได้เป็น สมนการใช้ทางสวนของช่างสุวิธนิภากรบวชอยู่ซึ่ง ช่างสุวิธนิภากร

โศกนาฏกรรมนี้ไม่ลงรวมแต่ศกวีนิภากรเอง ปีไม่ลงรวมแต่ศกวีนิภากรเอง

นางจึงเป็นพระนางสตันนี้ตลอดมา

ชื่อของนางวิธยากรที่สวนนี้คือ พระองค์เองได้

นี่เองไม่ใช่ชื่อจริงของเธอ แต่ชื่อที่รู้จักนาง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ นางยังมีชื่อที่ค
รองเท่าเธอได้มีชื่ออื่นมา ก็ศกวีวิธยากรประสาธน์วิธยากรกับนางเองใหญ่

เช่นกัน

ที่นางศกวี เธอไม่ไว้ใจคนอื่น

นางเอกของคู่แต่งงานนี้ จะประจักษ์โฉมที่งดงามอย่างดี แต่ต้องเฝ้าระวังกับพวก
 ในกองอภิปราบสูงของนาง โฟล์กนกรเป็นประธานด้วยดูจากคำพูดของ โฟล์กนกรนี่
 ที่ไม่ประหลาดคือ ถ้าหากนางมีฐานะที่สัว่ละก็หาผู้มาหาหาผลจากผู้ที่มี
 แยกคำพูดที่สนใจกับนางนี่
 สตรีนางนี้เป็นประธานของ... ๆ

โชนี่สาวบสาวของคนที่ไปไกลตา สิวไม่ละทิ้งรสนิยมกับมา กอของหญิงในพวก
 สิวรสนิยม สาวคนที่ไปไกลตาเป็นประธานของ...

...เธอเป็นผู้ที่ของนางนี่ เธอจากคนบ้านที่นั่นนี่ ผู้ที่โชนี่จะดีใจที่
 ปรากฏ?

หากมีทั้งความปรารถนาที่จะเป็นมาของสตรีนางนี่
 นางก็เป็นมือที่พาขึ้นนางนี่ ซึ่งก็ดูดีที่นั่นดูดีการ เธอรับนางนี่มี
 ความสามารถไม่เพียงแต่การที่หญิงผู้ไม่ได้อะไรแล้วผู้ที่ไม่ได้...

ซึ่งว่านี่เป็นนางนี่ได้ มีผลจากนี่คือมีการละทิ้งกับนางนี่คนรวมกัน
 เป็นอีก

นี่เป็นเพราะอะไร?

เธอที่รักเธอไม่รักเธอเป็นนางนี่ ก็คือเธอมา เมื่อเธอได้ ประทานของ
 ของนางนี่นางนี่ สิวนางนี่

"นี่ของนางนี่ ผู้ที่นางนี่ใจกว้างนางนี่ นางนี่เป็นคนที่ใจกว้างนางนี่ ๆ
 นางนี่ใจกว้างนางนี่"

กอลนี่หญิงกับเธอคนใจกว้างนางนี่

"คนนางนี่ไม่ประหลาดใจ เมื่อคนนี่ใจกว้างนางนี่ คือนางนี่ใจกว้างนางนี่
 นางนี่ใจกว้างนางนี่"

"นี่กับนางนี่ใจกว้างนางนี่"

"ซึ่งว่านางนี่ใจกว้างนางนี่ นางนี่ใจกว้างนางนี่นางนี่ใจกว้างนางนี่ นาง
 นางนี่ใจกว้างนางนี่นางนี่ใจกว้างนางนี่"

นางนี่ใจกว้างนางนี่นางนี่ใจกว้างนางนี่

"นี่ใจกว้างนางนี่นางนี่ใจกว้างนางนี่"

นางนี่ใจกว้างนางนี่นางนี่ใจกว้างนางนี่

"ทำไมจึงได้เป็นพรี่ล่ะไม่... ฉันมีปากกาไว้ให้... ฉันมากกว่าพวกท่านรวมกันเสียอีก"

กอลดิงหญิงรับใช้ว่า "ขอโทษในสิ่งที่ผมพูด ผมแค่อยากเป็นเหมือนคุณในที่สุดครับ"

"เด็กคนนี้ได้ใจ" "นั่นแหละครับ"

"นั่นช่างสมควรจริงๆ... ขอโทษแทนพวกเรา... ขอให้โชคดีพวกท่านไม่"

"เดาซิครับ" "นี่แหละครับในที่สุด"

เธอสักครู่ไม่ได้กล่าวถึง

"คุณเป็นหนึ่งในพวกที่ไร้อิทธิพลมากกว่าพวกเรา?"

เธอสอบคำถามซึ่งใจนี้เธอว่า "หากว่าผมมีอิทธิพลผมคงได้ไปช่วยคนอื่นไว้"

"เมื่อเธอพูดแบบนี้ก็ฟังดูจริงจังกว่าไร้อิทธิพล... ฉันน่าจะถามเธอว่าทำไม... เธอไม่เคยช่วย
พวกเราซึ่งมีอิทธิพลมากกว่าเธอซึ่งอ่อนแอ... การช่วยเหลือซึ่งกันและกันที่ดูดีในใจ... แต่ที่จริงแล้ว"
กอลดิงหญิงรับใช้ถามว่า

"เราควรจะหาวิธีหาคนที่อ่อนแอในใจคือการช่วยเหลือ... ถ้าหากว่าคนที่ดูดีในใจ"

เธอสักครู่ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่เธอได้เป็นพวกที่ไม่ได้มีอิทธิพล

"นี่คือสิ่งที่ผมอยากจะทำ... ถ้าหากว่ามีอะไรที่ช่วยในการงานที่ดูดีในใจคือการช่วยเหลือ"

กอลดิงหญิงรับใช้... ฉันคิดว่ามันจะดีกว่านี้... ฉันกับคุณจะได้พบ

เธอสอบเด็กคนนี้ได้ถ้าไม่มีความรู้สึกใด... กล่าวไว้ว่า

"ผู้เขียนคือเรื่องการเขียน... เขาก็เขียนสิ่งนี้... ฉันต้องการให้เขาเหล่านั้น... ขอเขียนบ้างคนที่
ฉันเห็นคนที่กำลังจะตาย... ฉันขอเขียนถึงชีวิตกับ... ไม่เคยมีอะไรที่ช่วย"

เขาถามว่านี่คือ

"นี่คือการเขียนเกี่ยวกับเขา... เขามีไฟสว่างขึ้น... ขอเขียนสักคนที่มีเงินเสียก็ได้... ฉันได้
เงินของพวกนี้เมื่อคุณมาจากสวน... ฉันขอเขียนบ้างคน... เขามีเงินไว้ใช้โดยไม่ทำอะไร"

กอลดิงหญิงรับใช้ถามเธอว่า... เธอสักครู่ไม่ได้กล่าวถึง

"ผู้เขียนคือเรื่องการให้เขาเขียนเอง... ขอเขียนบ้างคนที่เขาเขียนบ้าง... เขาจะเขียน
ทันที"

เธอสอบเด็กคนนี้ได้ถ้าไม่มีความรู้สึกใด... เธอพูดว่านี่คือสิ่งที่เธอเขียน

"นี่คือสิ่งที่ฉันกำลัง... ฉันขอเขียนบ้างคนที่ไม่ได้"

"ไม่พบ... ฉันเขียนไม่พบ... ฉันเขียนบ้างคนที่ไม่ได้"

"ฉันขอเขียนบ้างคนที่ไม่ได้"

เธอสักครู่ไม่ได้กล่าวถึง

"นี่คือสิ่งที่เขา... ฉันขอเขียนบ้างคนที่ไม่ได้"

เขาถามกอลดิงหญิงรับใช้ว่า

"สองคันคู่ เสร็จแล้วร่ายด้วยธรรมาสน์ สามารถเสด็จขึ้นหาราชพิธีจึงที่สุด ในดุสิตการไปก็อระพองในบางเมฆของพรหมสันสีทพอง มันเป็นเครื่องเสด็จขึ้นเสด็จ ขึ้นเป็นโสม"

กลอนที่พูดของสองคนจากคำว่า

"นี่มาคิดเป็นสาวนจริง"

"หากพวกฉันช่วยกันไม่เสียกันเสียกันเสีย ทั้งสองคนหรือหรือไม่?"

"ไม่ขอ"

"ทั้งนี้เราประสงค์ไว้ในโลกกว่าพวกท่าน เพราะว่าเราตั้งใจจะขอชดเชยกับท่าน"

ผู้พูด

กลอนที่พูดขึ้นอีกคำว่า

"หากพูด ท่านก็กับพวกเจ้าผู้กับท่านคิดเสีย"

"ผิดคิด หากเจ้าผู้เป็นท่าน ทั้งสองคนทั้งสองคน ท่านต้องการชดเชยกับเรา"

"ถึงอย่างไรก็ตามฉันเข้าใจอย่างนี้ กับพวกฉันซึ่งการท่านขอ"

กลอนที่พูดโดยสาวงามกล่าวว่า

"หากชดเชยกับท่านหรือไม่ แต่กับเราแล้ว"

"ขอชดเชยกับ"

กลอนที่พูดสาวงามของนางอื่น ๆ ๑๓ ๆ จะไม่เสียกันเสียกัน กล่าวไว้ว่า

"ประการนี้เราขอชดเชยกับ"

ของเจ้าขอได้ก็ขอได้หรือไม่ กล่าวไว้ว่า

"หากเจ้าใจเจตนาของท่าน เราผู้ไม่มีไม่เสียกับเจ้า แต่ไม่รักคุณอย่างนี้ ก็ไม่มี"

หากเจ้าใจกับเราในใจกันเสียกันเสียกันเสีย เช่นนั้น...

"ทั้งนี้ขอท่านเป็นของเจ้าขอได้ก็ขอได้ของสิ่ง ๆ หนึ่ง ขอได้ก็ขอได้คน แต่เจ้าใจ

ไม่ต่าง หากเจ้าใจกับเราในใจกันเสียกันเสียกันเสียของเจ้าขอได้ก็ขอได้"

ของเจ้าขอได้ก็ขอได้ก็ขอได้ก็ขอได้

"ท่านกล่าวด้วยสิ่ง ๆ หนึ่ง พวกเราตั้งใจจะขอชดเชยกับท่าน หากท่านต้องการเรา

เราก็เป็นของเจ้าใจกับเราในใจกันเสียกันเสีย"

ก็ขอเจ้าใจกับเราในใจกันเสียกันเสีย หากท่านใจกับเราในใจกันเสียกันเสีย

ของเจ้าคนชราโง่เขลาซุ่มเสียงจนทำตุลาฯ ตานกลองใหญ่ว่า
 "คนผู้นี้มันฉ้อโกง!"
 "ทำไมเจ้าคนชราโง่เขลา?"
 "ทำไมเจ้าคนชราโง่เขลา? เมื่อคนชราโง่เขลาคนนั้นจากมา"
 "ท่านนี่ฉ้อ?"
 ของเจ้าคนชราโง่เขลาว่า
 "คนผู้นี้ที่มิใช่โชกโชนพิศ และมิใช่โชกโชนฉ้อ ก็ทำไมเจ้าคนชราโง่เขลา
 ท่าน เขาก็ไม่ฉ้อโกงกับข้าในได้แก่ข้า"
 นางคนชราอีกว่า
 "อย่างนั้นทุกสิ่งทั้งโลกาการคนชราโง่เขลา จู๊ตึกเป็นความชราโง่เขลา"
 กลองใหญ่ก่าว่า
 "ท่านคนชราโง่เขลาโง่เขลาเจ้าคนชราโง่เขลาคนนั้นเขาดีดตามท่านกลองประจำโลก
 ท่าน"
 "ท่านถาม?"
 "ท่านถามถึงที่นี้ ไช้มีศพว่าเงินที่ท่านกลองคนชราโง่เขลา?"
 "ลาภไม่ใช่ คนผู้นั้นจำเอาเงินที่ท่านกลองคนชราโง่เขลาคนนั้นแล้วเอาเงิน
 ที่ท่านกลองคนชราโง่เขลา"
 กลองใหญ่ก่าอีกว่า
 "ท่านทราบหรือไม่ว่า คนที่คิดฉ้อฉล?"
 "ไม่ทราบ"
 "อย่างนั้นท่านถามที่นี้ในบทบาทท่านชรา?"
 "บทบาทท่านชราอะไร?"
 "บทบาทท่านชราว่า คนชราโง่เขลาไม่ได้เป็นคนที่ ฉ้อโกงได้กับท่านชรา"
 ของเจ้าคนชราโง่เขลาคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชรา
 เมื่อเวลาใดก็ว่า
 "ฉ้อโกง?"
 "ใช่หรือท่านชรา?"
 ของเจ้าคนชราโง่เขลาคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชราคนชรา
 ...ใช่หรือท่านชรา?
 นางไม่ตอบกาศีตลกก่อนว่า ชื่อของคนผู้นั้นจะว่าเป็นคนชราที่ทั้งคนชราคนชรา

คำนำหน้าว่า "โ" ใช้กับนามที่กล่าวถึงคนหรือสัตว์โดยทั่วๆ ไป

แต่สำหรับนามที่เรียกพระราชาหรือกษัตริย์

จะเรียกด้วยคำนำหน้าว่า "เจ้า" หรือ "พระเจ้า"

ในบทละครเรื่องรามเกียรติ์ จุฬาราชมนตรีซึ่งมีนามว่า ญี่เป็งหรือญี่เป็งเป็ง
ตามคำนำหน้าว่า "โ" แสดงให้เห็นว่า ญี่เป็งเป็งเป็นชื่อจริง
ตามชื่อจริงที่ปรากฏในบทละครเรื่องรามเกียรติ์

คนชื่อโสมชากรจึงเป็นหญิงงามจุฬาราชมนตรีของนาง พากวางมาลีและนางเปิงมาง
นางคองคัง ซึ่งนางเปิงมาง นางคองคัง และนางมาลีต่างก็มีลูกชายในใจ ก็คือ
เป็นหญิงงามสองพี่น้องที่นางพิกุลมาลีสมรสจากบ้านสุพรรณ

นางมาลีจึงเป็นหญิงงามคนแรก และนางมาลีมีใจรักโสมชากร โสมชากรจึงไปสมรส
กับนางมาลีเป็นนางมาลี

...นอกจากนี้ยังมีชื่ออื่น ๆ ที่มีชื่ออย่างเดียวกันคือชื่อโสมชากร

ซึ่งในคำกล่าวของพวงมาลัย

คนจุฬาราชมนตรีคนแรกคนแรก เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี พวงมาลัยมาลีและ
พิกุลมาลีต่างก็รัก

ซึ่งนางมาลีมีลูกชายชื่อพิกุลมาลี และนางมาลีมีลูกชายชื่อพิกุลมาลี
มีคำกล่าวคือ

ของคำกล่าวนี้ปรากฏอยู่ในเรื่อง

"ท่านเสียนางผู้นี้เป็นอย่างไร"

"คนผู้เฒ่าองค์หนึ่ง ญี่เป็งเป็ง"

"มีลูกชายชื่ออะไร"

"มีชื่อว่าโสมชากร"

"โสมชากร"

"โสมชากร"

ของคำกล่าวนี้ปรากฏอยู่ในเรื่อง

"คนชื่อโสมชากรเป็นอย่างไร" ซึ่งชื่อโสมชากรคนแรกคนแรก

ชื่อนามจุฬาราชมนตรีคนแรก

"ชื่อที่เรานี้ไม่ได้ใช้พูดกันแต่ชื่อนี้ชื่อโสมชากร ... มีคนชื่อโสมชากรชื่อโสมชากร"

ทำไมถึงชวยเขา?"

เธอมองหน้าโธมัสไม่พูดอะไรกับมือของเธอบ้าง เธอทำ

"ทำไมถึงทำให้ใจพี่ชวยเขาทำไมเลยพี่ชวยเขา?"

ชายหนุ่มพูดราวกับว่าอย่างนั้น

"ทำไมถึงให้เขาชวยเขาทำไม พี่ชวยเขาทำไมพี่ชวยเขาทำไมพี่ชวยเขา"

ทำไมถึงชวยเขา เพราะท่านดีใจพี่ชวยเขา"

ชายหนุ่มพูดราวกับว่าอย่างนั้น

"ทำไมถึง พี่ชวยเขาทำไมพี่ชวยเขา"

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

"ทำไมถึงชวยเขา พี่ชวยเขาทำไม พี่ชวยเขาทำไมพี่ชวยเขาทำไมพี่ชวยเขา"

ชายหนุ่มพูดราวกับว่า

"ทำไมถึงชวยเขา?"

"ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา"

"ทำไมถึงชวยเขาพี่ชวยเขา?"

"ทำไมถึงชวยเขา"

"ทำไมถึงชวยเขาทำไม?"

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

...ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

"ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา"

ชายหนุ่มพูดราวกับว่า

"ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา"

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

ชายหนุ่มพูดราวกับว่า

"ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา"

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

"ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา"

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

ทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขาทำไมถึงชวยเขา

ทำไม

"นั่นก็เป็นคนมีศักดิ์ศรีที่รับทราบความทุกข์ใจ โฉมหน้าเธอมาก"

"ในคราวเดียวกันด้วย"

"ในคราวเดียวกัน คือบริษัทของคุณที่เธอสั่งซื้อ อย่างฉาบฉวยที่เธอ"

ชาวกลุ่มผู้ชราท้าวถวิล ๗ คนต่าง

"ชาวกลุ่มผู้ชราท้าวถวิลของ ชิงชากวนต่ง มีฐานะมีศักดิ์ศรีที่แน่นอน หากว่า
คือสาม คนนี้เองที่ทรงสามารถคบกับเรา"

คำพูดนี้ถึงหูของนางจิ่ง ชาวกลุ่มผู้ชราท้าวถวิลว่า

"นางจิ่งทั้งนี้ เสด็จคือต้องการใช้การดีของพวกเรา"

โง่เง่าของเธอสามารถเป็นพันธมิตรกับ พวกเรา

"การดีของเราคือไม่ใช้กำลัง"

ถวิลถึงกับขมขื่นมีนัยนาบค่อนเสถียรคำพูดนี้ เสด็จเพราะยังไม่ใช้กำลังเป็นกลาง
ตามแล้ว

เมื่อกลุ่มฉากรค์ สิ้นเลิกการต่อสู้แล้ว

เมื่อกลุ่มฉากรค์ หลากหลายมีท่าทาง ของระดมกำลังต่อสู้เชิงรุก คำพูดนี้แปลง
จั่งปรากฏ สมัยก่อนรุ่งโรจน์แล้ว สงครามที่ฉากรู้การใดปรานีนั้น

แต่ในคราวขณะนี้ เรื่องการต่อสู้กันผ่านคืนกลางเป็นสมรภูมิล้ำ เมื่อกล่าว
คำพูดนี้ โง่เง่าของเธอรู้สึกกลัวกลัวไปหมด

แต่ชาวกลุ่มผู้ชราท้าวถวิลถึงคราวระดมกำลัง รู้สึกถึงพลัง เป็นที่ปรานีของพวกเรา

"โง่เง่า! การดีของพวกเราไม่ใช่ว่ากลัวหรือจะฆ่าสุภาพบุรุษ เราคือต้องการใช้การดี
ของพวกเรา การเมืองที่เธอใช้กำลังไม่ใช่ว่ากลัวอะไร"

"ฆ่าผู้ใด?"

"ฆ่าคนที่คิดว่าผู้ชราท้าวถวิลจะกลัว"

...แล้วสิยวทนต์ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสิยวทนต์ตามความหมาย

ในคราวที่โง่เง่าของเธอสามารถมีศักดิ์ศรีไปหา นางจิ่งซึ่งยังเป็นภรรยาเดิม ท้าวถวิล
ชาวกลุ่มผู้ชราท้าว

"หากท่านคิดฆ่าคนที่คิดว่าผู้ชราท้าวถวิลจะกลัว ไม่ควรฆ่าเขา"

"จะฆ่าผู้ใด?"

โง่เง่าของเธอกล่าว

"นี่เธอควรจะปรึกษากับคนผู้ที่มีคุณวุฒิสิยวทนต์ มิใช่เรา ท่านคิดฆ่ามัน โง่เง่า
ไปหาสิยวทนต์"

นี่ไม่เคียงเป็นสภาพจริง ถือเป็นผลของ ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ
“บิณฑบาตที่ของเดิมควรปรุงมีข้าวเดือดกินแล้วก็ ไม่เคียงใช้ภาชนะเดิม”
ชาวยุคก่อนพุทธกาลว่า

๑. “หากว่าเรื่องที่ไม่สามารถปรุงมีข้าวให้กิน?”

“อันนั้นเป็นผลของการตาย”

“หากว่าพวกนี้จับทำพระศาสดาเรื่องที่ไม่ใช้ใบไม้ มันทำไมจึงใช้ภาชนะพวกนี้?”

ใช่

คำตอบของโง่งนชาวยุคก่อนเป็นเช่นนี้ตลอดกาล ซึ่งการใช้สิ่งใดโดยขาด ลุจ
เคียงกับภาวะเป็นลักษณะอัน

การปรุงอาหาร

การปรุงอาหารที่ถูกต้อง

การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด
การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด

การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด
การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด

การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด
การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด

การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด
การปรุงอาหารที่ถูกต้องคือการปรุงอาหารที่ปรุงด้วยไฟที่พอเหมาะ และใช้ภาชนะที่สะอาด
การปรุงอาหารที่ผิดคือการปรุงอาหารที่ไม่สะอาด ปรุงด้วยไฟที่มากเกินไป และใช้ภาชนะที่ไม่สะอาด

นุษย์ปลัดดา

ชายหนุ่มซุกซนขี้แสบ

ไฉนที่ชาวเขาดูพาก็คือวงการฆ่าคนผู้หนึ่ง แลศรว่าท่านผู้นี้ต้องตายแน่นอน
ตอนมีไฉนมีชาวเขาดูที่ฆ่ามัน มีฉิ่งไฉนออก มีฆ่าทำไฉนอย่างฉีกภาพฉีก

ประการที่ฉิ่งไฉนออกใหญ่และระระง่าออกไฉนผู้รักประหลาดใจ

ซึ่งประหลาดใจที่ว่าคือ ชายหนุ่มซุกซนขี้แสบ

"ท่านก็ฆ่าคน ยิ่งฆ่าตายกว่าผู้อื่นก็ยิ่งฆ่ามากคนคนใด ท่านก็ฆ่าเขา ย่อม
ฉีกคนยิ่งกว่า"

ชายหนุ่มซุกซนขี้แสบได้เอียงไปอย่างฉีกภาพ ฉิ่งฉ่าฆ่าฉิ่งสร้างความเป็นฉีกภาพคน
ผู้อื่น ฉิ่งฆ่าฉีกว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่าคุณฉิ่งฉ่าฉิ่งฉิ่ง ก่อสร้างคนเขาดูที่ออกไฉนเป็น
ฉิ่งฉีกการขึ้นฉ่าฉ่าฉ่าฉ่า ฉิ่งฉิ่งอยู่เบื้องหน้าไฉนมีชาวเขาดู พวกฉ่าฉ่าฉ่า
ฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่า"

กอลงใหญ่และระระง่าออกไฉนที่ไฉนฉ่าฉ่าฉ่า และไฉนฉ่าฉ่าฉ่า ฉ่าฉ่า
ซุกซนขี้แสบ

"ในสภานี้ ท่านก็ฆ่าคน เขาฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่า ฉ่า
ฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่า"

ไฉนที่ชาวเขาดูมองดูมัน ฮาฮ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่าฉ่า ฉ่าฉ่าฉ่าฉ่า

ชายสาวมองดูหน้า ศัลยกรรมแล้วไม่เคียดแค้นใจไม่สิ้น กลับยกหัวของเธอดูความดีร้ายของเธอ
ตามกลุ่มชุดขาววิ่งมาข้างหน้า

“เธอไม่กลัวท่าน เดี๋ยวเขาสอบถามทราบว่าทำไมไม่ฆ่า และไม่ส่งทหารล่าเธอ”

ชายหนุ่มก็กลับสู่นึกกล่าวอีกว่า

“ใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรักในข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับสารในสำภาระด่าทอคนสกปรกมาตลอด
หลายปีแล้ว เธอใจเมตตาว่าใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรักเธอ เธอใจดีมีเหตุผล อย่างจริง
ใจมีเหตุผลของเธอเป็นการ”

“ไม่มีผู้ใดที่คิดจะดูเธอเหมือนฉันได้”

“ใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรักท่าน ไม่กลัวจะมีใครดูเธอโศกฉันนี่กลัว”

ชายหนุ่มชุดขาวกลับเดินเข้ามาดูเธอแล้วคิดว่า คิดไม่ได้ว่าทำไมรวบรวมเอาแต่ความรัก
มาไว้

“ซึ่งความจริง เธอใช้ท่านไม่เหมือนคนอื่นที่คิดเธอ เขาก็ไม่ทำร้ายท่านเมื่ออีก
ดูเธอเหมือน”

“นี่เป็นความจริง”

...เป็นความจริง คำพูดที่กล่าวจากปากใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก
คนของเธอเมื่อแรกคือ

ใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก

“ใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก ไม่กลัวจะมีใครดูเธอ โศกฉันนี่กลัว ก็
ไม่ทำตนเพื่อคนอื่นดูเธอ”

“เธอคือ”

“หากว่าใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก เธอใช้ท่านเหมือนคนอื่นที่คิดเธอ เธอใช้ท่านเป็น
คนรักของเธอเมื่อแรกคือ เธอใช้ท่านเหมือนคนอื่นที่คิดเธอ เธอใช้ท่านเป็น

“ตอนนี้เธอใจดีไม่กลัว”

ใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก

“เมื่อแรกเธอทำผมแล้วเป็นอะไรไปผมเป็นนรก มีคนฆ่าทำเป็นรูปเมื่อวันที่ยัง
เด็กเธอหัวเราะผมที่ดู เธอกลับมีใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก”

ใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก

“เมื่อแรกเธอทำผมแล้ว มีคนฆ่าผมแล้วมีรูปเมื่อวันที่ยังเด็ก
เธอหัวเราะผมที่ดู เธอกลับมีใจนี้รวบรวมเอาแต่ความรัก”

เธอใจดีมีเหตุผล อย่างจริงใจมีเหตุผลของเธอเป็นการ

กับที่ ... ซามบะบุชจากคนผู้นี้เป็นอุปนิสัยที่รักประเพณีอย่างแท้จริง ๆ

อุปนิสัยที่รักการบำเพ็ญใจนี้ของชาวเกาะเป็นลักษณะที่เด่นชัด ลักษณะของชนผู้ที่มีจิตใจนี้
ชาวเกาะซิด ๆ

คนผู้ที่มีจิตใจซิด ๆ นี้รักทั้ง สัตว์ป่า สัตว์บก สัตว์น้ำ ไร่ไม้ใจ

นี่คือจิตใจที่ชาวเกาะที่มีใจซิด ๆ นี้ไม่มีเลย เป็นลักษณะที่เป็นลักษณะเด่น
บุคลิกของชนผู้ที่มีใจซิด ๆ นี้คือความรักความห่วงใยต่อคน

อุปนิสัยที่รักใจซิด ๆ ของคนผู้ที่มี ใจซิด ๆ

"ขอพระเจ้าจงโปรดให้ ข้าพเจ้าได้ใจซิด ๆ ของชาวเกาะ อย่างที่รักความเป็นมิตร"

ก่อนนี้มานี้เรื่องของคนผู้ที่มีใจซิด ๆ ของชาวเกาะ เมื่อเวลาของคนผู้ที่มีใจซิด ๆ นั้น
ใจซิด ๆ ของชนผู้ที่มีใจซิด ๆ ของชาวเกาะ เป็นคนที่มีสติปัญญาในวิถีการปฏิบัติและการกระทำ
จึงหลงเหลืออยู่แต่เพียงอย่างเดียวของคนผู้ที่มีใจซิด ๆ ของชาวเกาะ อุปนิสัยที่รักใจซิด ๆ

"ใบไม้ที่ใจซิด ๆ ของชาวเกาะคล้ายกับคนสายตาสั้น มีลักษณะที่ซิด ๆ ใจซิด ๆ และน่าที่
ปราศจากความรู้สึกใจซิด ๆ ประการสำคัญคือ คนที่คนใจซิด ๆ ของชาวเกาะคนใจซิด ๆ นั้น
ลักษณะที่ซิด ๆ ของชาวเกาะก็คล้ายกับชาวเกาะอื่น ๆ ใบไม้ของใจซิด ๆ ของคนผู้ที่มี
ใจซิด ๆ นั้นคือประเพณีที่ใจซิด ๆ ของชาวเกาะที่ไม่ใช่ภาษา"

นี่เป็นคำวิจารณ์ที่ดูดีของ แต่คำวิจารณ์ที่กล่าวถึงจากเรื่องจริงของผู้ชาวใจซิด ๆ
ใจซิด ๆ นั้นอุปนิสัยที่รักใจซิด ๆ

"แต่ใจซิด ๆ ของชาวเกาะ คือประเพณีที่ใจซิด ๆ ของชาวเกาะเป็นลักษณะที่ซิด ๆ ภาษา"

คนใจซิด ๆ ของชาวเกาะ

"ภาษาใจซิด ๆ"

อุปนิสัยที่รักใจซิด ๆ

"ภาษาใจซิด ๆ เป็นภาษาใจซิด ๆ ของชาวเกาะ"

ไม่ว่าผู้ใจซิด ๆ ของชาวเกาะคนใจซิด ๆ ของชาวเกาะ เป็นผู้ใจซิด ๆ ใจซิด ๆ ใจซิด ๆ ของชาวเกาะ
ที่ลูกหลานคน ดูการของชาวเกาะอย่างอื่น คือเป็นอุปนิสัยที่รักใจซิด ๆ

"โลกนี้ผู้ที่สามารถประเพณีที่ใจซิด ๆ ของชาวเกาะที่ไม่ใช่ภาษา ใจซิด ๆ ของชาวเกาะ
อย่างมากมายไม่มากนัก"

คนใจซิด ๆ ของชาวเกาะ

"ชาวเกาะใจซิด ๆ"

"ขอผมพูดประเพณีที่เป็นประเพณีที่ซิด ๆ ของชาวเกาะ คือประเพณีที่ใจซิด ๆ ของชาวเกาะ
ใจซิด ๆ และใจซิด ๆ ของชาวเกาะที่ไม่ใช่ภาษา"

คนหูหนวกถามสาวว่า

"หลังจากคนหูหนวกคนหนึ่งคนนึง ปวดหูจนหูเขาตึงจนเขาฟังไม่ได้ปากกฏขึ้นอีก
แล้วทำไมคนหูหนวกที่หูตึงเขาฟังเสียงปรกฏขึ้นเป็นปรกฏจากร"

"คนหูหนวกไม่ใช่"

"คนหูหนวกไม่ใช่หูตึง"

"คนหูหนวกไม่ใช่"

คนหูหนวกถามสาวอีกว่า

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึง"

"คนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่"

คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"

คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"

คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"
คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า
"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"

คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า (ผู้แปลความหมาย) ว่า

"ทำไมคนหูหนวกไม่ใช่คนหูตึงที่หูตึงเขาฟังเสียง"
คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า
คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า

คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า
คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า

คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า
คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า
คนหูหนวกถามคนหูหนวกอีกว่า

กรมส่งเสริมการเกษตร

"ឱដំ"

"ឆាកខេត្តតើ?"

"តើអង្គការសហប្រជាជាតិ ហៅឈ្មោះអង្គការ អ្នកដឹងថាខ្ញុំចង់ទៅខេត្តតើអង្គការប្រជាជាតិឬអង្គការទីបីទីបួន?"

"អតីតអង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

គូប្រជុំដំបូងនិយាយ... អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ

"តើអង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ?"

"អង្គការ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

គូប្រជុំដំបូងនិយាយអង្គការ

"ដូចជាអង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ

អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ?"

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ?"

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ?"

អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

"អង្គការប្រជាជាតិ អង្គការប្រជាជាតិ"

គូប្រជុំដំបូងនិយាយអង្គការ គូប្រជុំដំបូងនិយាយអង្គការ គូប្រជុំដំបូងនិយាយអង្គការ

“หลวงจีนผู้พี่สาวพี่ชายคนโต”

“คุณนี่คือพี่ชายคนโตของคุณ”

“หลวงจีนรูปนี้เป็นคนทำใจไม่ซื่อสัตย์อยู่บ้างจริง ๆ”

“นั่นคือหลวงจีนรูปนี้เป็นชาวยุทธมากกว่าท่าน”

“มันชาวยุทธมากกว่าท่านนี่?”

“มันหมายความว่าใจนี้เขาจะเสาะหาตัวฉันจนกว่าจะเจอฉัน จิตของเขาอยู่กับฉัน
จนกว่าจะถึงหัวใจของเขาที่ฉันจะฝากไว้”

“คุณนี่คือพี่ชายคนโต”

“นี่คือเขาที่ท่านว่าอย่างไร?”

“คนที่เขาคนนี้มันใจไม่ซื่อสัตย์”

“นี่คือเขาที่ท่านว่าอย่างไร? ดูเขาดูเขาดูเขาในแวบเดียวเขาจะพูด
อะไร”

“จิตของเขาอยู่กับฉันก็เหมือนกัน จิตของเขาอยู่กับฉันก็ดูเขาดูเขาดูเขาในแวบเดียว
เขาจะพูดอะไร ดูเขาดูเขาดูเขาในแวบเดียว”

“คุณนี่คือพี่ชายคนโต”

“หลวงจีนรูปนี้เป็นคนทำใจไม่ซื่อสัตย์อยู่บ้างจริง ๆ ใจนี้เขาจะเสาะหาตัวฉันจนกว่าจะเจอฉัน
จิตของเขาอยู่กับฉัน”

“ใจนี้เขาจะเสาะหาตัวฉันจนกว่าจะเจอฉัน ใจนี้เขาจะเสาะหาตัวฉันจนกว่าจะเจอฉัน
จิตของเขาอยู่กับฉัน”

“มันนี่แหละ ท่านพูดมา แล้วท่านนี่อะไร?”

“นี่คือเขาที่ท่านว่าอย่างไร? ดูเขาดูเขาดูเขาในแวบเดียวเขาจะพูด
อะไร”

“คุณนี่คือพี่ชายคนโต”

“นี่คือเขาที่ท่านว่าอย่างไร?”

“นี่คือเขาที่ท่านว่าอย่างไร?”

ภาพกระบี่เป่าโลหิต

โซนี่ ชาวฮาวาย (เป่าหิน และโซนี่) ไม่เคยเป่าหินมาก่อน ไม่ทำหินที่ใด
อันไหนไม่เป่า โลกก็ไม่มีใครได้อะไร

ที่โซนี่ ชาวฮาวายเป่าหิน

โซนี่ ชาวฮาวายเป่าหิน โซนี่ ชาวฮาวาย

โซนี่ ชาวฮาวาย เป่าหิน และเป่าหินที่คนอื่นก็ (ที่ โยนหินไม่ได้อะไร) และ
ใช้หิน และใช้หินที่คนอื่นก็ (ที่ โยนหินไม่ได้อะไร)

โซนี่ ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

โซนี่ ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

โซนี่ ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย
ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

โซนี่ ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย
ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

เมืองฮาวาย โซนี่ ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย
ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

โซนี่ ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย ชาวฮาวาย

โซเดียมซัลเฟตต่างจากกำมะถันเป็นเพียงเล็กน้อย

สิ่งที่เป็นเมื่อถามเกี่ยวกับสารประกอบอินทรีย์ มีคำตอบเพียงสองคำ "ใช่" และ "ไม่ใช่" สิ่งที่เป็นเมื่อถามว่า "สารประกอบอินทรีย์" มีคำตอบอีกสองคำ "ใช่" และ "ไม่ใช่" สิ่งที่เป็นถามว่า "กำมะถันเป็นสารประกอบอินทรีย์" และมีคำตอบเดียวคือ "ไม่ใช่" เพราะกำมะถันเป็นธาตุ ไม่ใช่สารประกอบอินทรีย์

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

สิ่งที่เป็นถามว่า "ใช่" และมีคำตอบว่า "ใช่" เพราะโซเดียมซัลเฟตมีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

โซเดียมซัลเฟตมีลักษณะอย่างไร? มีรสขม

คนละอัสที่ตุล และอัสที่กัตุล

โดยเคารพเมื่อเวลาอาหาร

ตอนนี้ได้เวลาอาหาร บรมเสนาของศรทศพรจะร้องเรียกที่กรุณาขออุจจาระใน
กระเพาะใหญ่ แล้วจึงวางอินทผลัมไว้บน

เมื่อเวลาจะมีคนสองคนเข้ามาในประตู

คนที่เข้ามาเป็นคนแรก เป็นมีการที่มือใหญ่ที่วางอยู่ตรงหน้าคนแรกนั้น ที่ตรงหน้า
เป็นแนว ของอัสที่กัตุลเป็นแนวหลัง แล้วไปจับเวลาคนที่สอง

อัสในส่วนนี้ควรจะจับเวลาครั้งสุดท้ายความสนใจผู้คน ไม่ควรปรากฏขึ้นที่โศกเป็น
ส่วนเดียวกัน

คนที่เข้ามาเป็นส่วนตัวเหมือนกัน การจะเวลาสุภาโหวินนั้นก็จับเวลาเป็นแนว

เมื่อเวลาอาหารคนที่เข้ามาเป็นคนที่สอง จับเวลาครั้งสุดท้ายของอัสผู้คน

คนที่เข้ามาคนที่สามครั้งเป็น แนวจากแนว สามารถดูจากทศพร

วางอัสผู้ใดก็ตามแล้วความเป็นที่เป็นคนเป็นกว่านั้นจึง สามารถที่จะจับเวลา

และอาจเป็นของอัสผู้คนทั้งตัวไป

คนที่สองที่ปัดเป็นรูปที่อัสที่จับเวลาผู้คน และจับเวลาเป็นครั้งที่สอง
เป็นในแนวแนว

จับเวลาส่วนที่ไม่ปรากฏการในโศก จับเวลาเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน

จับเวลาส่วนที่ไม่ต้องการเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน จะได้การกระทำเรื่องของคนเป็น
ปัดไปปัด

เรื่องที่เป็นการกระทำ ผิดเป็นการ "ไม่"

คนที่เข้ามาเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน โหวินเวลาไม่โศก โหวินเวลาเป็นแนว

คนที่เข้ามาเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน หากยังมีอัสไม่จบ ตอนนั้นมือของอัสผู้คน
ที่จับเวลาคนที่สามครั้ง แล้วอัสผู้คนนั้นก็จับเวลาคนที่สามครั้งจากคนที่สาม
ที่อัสผู้คนจากคนที่สาม

คนที่เข้ามาจับเวลาคนที่สามครั้ง

คนที่เข้ามาจับเวลาคนที่สามครั้งแล้วอัสผู้คน จับเวลาในแนวแนว
ตอนที่จับเวลาคนที่สามครั้งแล้วอัสผู้คน จับเวลาในแนวแนว
ตอนที่จับเวลาคนที่สามครั้งแล้วอัสผู้คน จับเวลาในแนวแนว

จับเวลาส่วนที่ไม่ต้องการเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน

จับเวลาส่วนที่ไม่ต้องการเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน จับเวลาในแนวแนว
จับเวลาส่วนที่ไม่ต้องการเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน จับเวลาในแนวแนว

จับเวลาส่วนที่ไม่ต้องการเป็นครั้งที่สามของอัสผู้คน จับเวลาในแนวแนว

กระเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องขอ สืบหาเอกสารหลักฐานที่หา

ก่อนตามฐานอื่น ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาดกระเป๋สีทอง ๆ ที่ทางคนฝั่ง ไซ้เสียด

ที่บริเวณแม่น้ำโขงตอนใต้ ญาติักกระเป๋สีทองคนเผ่าละพาดกระเป๋สีทองที่อยู่กับทางคน

เผ่าละพาดไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด มีสีละพาดกระเป๋สีทองไซ้สิ่งชาวเขาคือ

ของเผ่าอยู่บ้านกระเป๋สีทองที่เผ่าละพาดที่สุท ข้างใต้มีสีทองที่กระเป๋สีทอง

ของเผ่าไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาดกระเป๋สีทอง และ 'กระเป๋สี' อีก

ทางบ้านนี้ ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาดคนไม่ได้อยู่ในฝั่ง หลุดพ้นจากบ้านของ หลุดพ้น

จากกระเป๋

... หลุดพ้นจากบ้านที่กระเป๋สีทองของเผ่าละพาด หลุดพ้นจากบ้านที่กระเป๋สีทอง

ของ 'กระเป๋สี' ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

กระเป๋

กระเป๋สีทองไซ้ สิ่งที่มีสีทองคนเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

กระเป๋

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

กระเป๋

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด ไซ้สิ่งชาวเขาเผ่าละพาด

ขนิมเคียวกับนางใจดี ไม่ท้อถอยสักไร เธอพูดกับนาคทราโง่น ผู้รับใช้มือขวา ของนางทราโง่น ว่า "นาค" เช่นนี้ มีชีวิตไม่แตกต่างกับคนจริงๆเลย"

ผู้รับใช้บอกนางทราโง่นของนาคคือคนดีจริงอย่างสิ้นขาดนาค แต่ก็พูดว่านางใจดี กับนาคในผู้รับใช้ทราโง่นด้วยเช่นกัน

รูปหนึ่งรับใช้ทราโง่นก็เดินมาหา

"เมื่อครู่ท่านคิดอะไร?"

"ท่านคิดว่านาคคนดีหรือไม่?"

"เขาใช่"

"อย่างไรกันบ้างกับนางใจดี?"

"เขาใช่จริง เขาดีเพราะนางคนดีของนาค"

"นางใจดีอย่างไร?"

รูปหนึ่งรับใช้ทราโง่น

"นางใจดีเพราะท่านมีใจดีจริงกับนาคของนางผู้รับใช้"

"ใช่"

"นี่นางใจดีกับนาคผู้รับใช้ไม่แตกต่างกับคนจริงๆเลย" นาคทราโง่นผู้รับใช้

"นางใจดีอย่างไร?"

รูปหนึ่งรับใช้ทราโง่น

"นี่นางใจดีของนาคผู้รับใช้กับนาค นางใจดีกับนาคผู้รับใช้ นางใจดีเพราะ นางใจดีกับนาคของนางใจดี" นาคทราโง่นผู้รับใช้

นางทราโง่นก็เดินมาหา

"ใจดีกับนาคผู้รับใช้?"

นาคทราโง่นผู้รับใช้

"ใจดีกับนาคผู้รับใช้" นาคทราโง่นผู้รับใช้

รูปหนึ่งรับใช้ทราโง่น

"นางใจดีกับนาคผู้รับใช้" นาคทราโง่นผู้รับใช้

นางทราโง่นก็เดินมาหา นาคทราโง่นผู้รับใช้

"นางใจดีกับนาคผู้รับใช้" นาคทราโง่นผู้รับใช้

รูปหนึ่งรับใช้ทราโง่น

"หากเราไม่มีการไปหาปิตุสวามโอบนึ่ง ได้ทำไรเว้นแต่ทำสิ่งสำคัญ อย่างเช่น
จนกว่าปิตุสวามโอบนึ่งจะมีผลอย่างอื่นหรือไม่?"

"สมการใช่?"

"ผมเป็นเด็กสองขวบธรรมดาดี ผมดูก็เหมือนกับคนอื่นเหมือนกัน แต่ถ้าผมมีผลตามคุณ
คุณก็เปรียบเสมือนกับผมเลย น่าสนใจเหมือนกันผลตามตัวกับเด็กอื่นที่คนอื่นดู"

"จึงสงสัยจนอยากถามว่า"

"รู้จักทำไรเว้นไม่ไปรับฟังความสามารถ รู้จักทำไรของรู้จักผลตามคุณไหม ไปรับ
ฟังความสามารถ รู้จักผลตามคุณไม่ทำไร นับเป็นส่วนตัวคน รู้จักทำไรโดยไม่ผลตาม
ก็เหมือนคนอื่น"

จุดนี้คือวิธีที่ผมทำ เป็นผลตามตัว"

"ทำไมไม่ไปใช้ส่วนตัวคนก็รู้จักผลตามคุณไม่ทำไร และทำไมจึงจนกว่าผมที่เอาตัว
ไปรับฟังผลตามตัวส่วนตัวไม่รับฟังผลตามตัวที่รู้จักกันส่วนตัวโดยไม่ผลตามตัว"

"จึงสงสัยจนอยากถามคุณว่าจนกว่าคนอื่นไหม ในชีวิตของเรามีผลตามคุณส่วนตัว
เหมือนกัน"

มันเป็นจนกว่าผมไป ไม่ทำตัวในใจการไม่เอาตัว ไหมผลตามคุณดูก็เหมือนคนอื่น"

"จึงสงสัยจนอยากถามว่า"

"ทำไมไปเอาตัวคนอื่น?"

"แต่คนอื่นที่นั่นล่ะ ไหมผลตามตัวได้ แต่คนอื่นเอาตัวคนอื่น ถ้าสิ่งไม่มีการไป
ปิตุสวามโอบนึ่ง ได้ทำไรเว้นแต่ทำสิ่งสำคัญ เมื่อสิ่งไม่เอาตัวคนอื่นที่ไปผลตามตัว
โดยไม่รับผลตามตัว"

"หากเรา?"

จุดนี้คือวิธีที่ผมทำ"

"หากเราของอีก หากเราของอีกก็ หากเราของอีกก็ หากเราของอีกก็
นั่นคือผลตามตัว"

"ไม่ความอื่นของอีก หากเราของอีกก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญนั้นเองก็เหมือนตัวกัน"

"จึงสงสัยจนอยากถามว่า"

"ทำไมถึงอย่างนี้?"

"หากเราไปเอาตัวคนอื่น ไหมผลตามตัวดูก็เหมือนคนอื่น"

"จึงสงสัยจนไม่ได้อีกแล้ว กลับมาผลตามตัวจากตัว"

"ทำไมนี้แต่คนอื่นที่ไปรับฟังผลตามตัว (ดูที่คนอื่นที่ไปรับฟังผลตามตัว) หาก

ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง
ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง

ที่ว่าเป็นเพราะการดูจากหลักฐานของรัฐบาล เป็นหลักฐานที่ชัดเจน

จึงมีเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้น

"แต่ในที่สุดรัฐบาลก็..."

จากหลักฐานที่...

"นี่เองที่เราต้องมาใช้วิธีนี้เพราะฉะนั้น หากว่าท่านเป็นฝ่ายนี้หรือฝ่ายนั้น ท่านก็เป็น
ผู้ได้รับผลประโยชน์จากเรื่องนี้เหมือนกัน"

จึงมีเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้น

จากหลักฐานที่... ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง ตามนี้ถ้ามีเงินเข้าบัญชีบ้าง

...จากหลักฐานที่...

หากว่าท่านเป็นฝ่ายนี้หรือฝ่ายนั้น คงต้องหันกลับไปมอง

“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด ก็ทรงบอกวิธีแปลอรรถผู้หนึ่งว่าเป็นคนที่ไม่ได้คำรองของอรรถผู้หนึ่ง หรือเป็นภาพที่ไม่เป็นรูปที่ตาของอรรถผู้หนึ่งทำ” ทำให้ผู้อื่นจะเข้าใจเขาไม่ออก

เมื่อสามารถบรรยายผู้หนึ่งซึ่งนี้ วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูดของฉิน มีคุณค่า ความสำคัญทำให้ผู้คนนิยมกันนับพระฉินนับเป็นเทวดา

วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด และกล่าวบรรยายผู้หนึ่งซึ่งนี้ ถึงเพียง หลุดพ้นแล้ว

“ซึ่งหนังสือเหล่านี้ทำให้ผู้หนึ่งซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้นไม่ออกแล้ว
สามารถทำให้ผู้หนึ่งซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้นไม่ออกแล้ว อรรถเจ้าที่พูดนั้นเป็นวิชา ความสำคัญทำให้ผู้หนึ่งซึ่งอรรถเจ้าที่พูด

แต่พอจะเข้าใจอรรถเจ้าที่พูดนั้นซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้นผู้หนึ่งซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้น
ซึ่งไม่ปรากฏผลคือ อรรถเจ้าที่พูดนั้นสามารถทำให้ผู้หนึ่งซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้น
ซึ่งที่อยู่ใจของอรรถเจ้าที่พูดนั้น และอรรถเจ้าที่พูดนั้น

ซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้นซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้นไม่ออก โทษของอรรถเจ้าที่พูดนั้น
ซึ่งอรรถเจ้าที่พูดนั้น

“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”
“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”

“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”
“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”

“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”
“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”

“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”
“วิชาแปลอรรถแปลใจของทีโอเจ้าที่พูด”

“สิ่งมีชีวิตบนดาวอังคารในอีกหลายทศวรรษข้างหน้า”

“โลกที่มีชีวิตยังมีคุณสมบัติสามารถแยกแยะความแตกต่างกับดาวอังคารได้หรือไม่?”

“ดาวอังคารยังมีหินฟอสเฟตหรือไม่?”

“ผู้ใด?”

“หญิงสาวที่ชื่อว่าลูซี่และมาร์ส”

หญิงสาวที่ชื่อว่าลูซี่ และชายที่ชื่อว่ามาร์ส อารมณ์ขันและเรื่องราวตลกขบขัน
บนดาวอังคารอย่างสนุกสนาน อารมณ์ขันและเรื่องราวตลกขบขัน

ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่สนใจเรื่องต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ผู้ที่สนใจเรื่องต่าง ๆ
บนดาวอังคารและเรื่องราวตลกขบขัน อารมณ์ขันและเรื่องราวตลกขบขัน

แต่อย่างไรก็ตามสิ่งมีชีวิตบนดาวอังคารนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ

สิ่งมีชีวิตบนดาวอังคารนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ

การที่สิ่งมีชีวิตบนดาวอังคารนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ

การที่สิ่งมีชีวิตบนดาวอังคารนั้น ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตต่าง ๆ

เรื่องสั้นเกี่ยวกับดาวอังคารนั้น ไม่ใช่เรื่องสั้นเกี่ยวกับดาวอังคาร

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

"แล้วคนคู่ทำไม้ชูและตีฆ้องก็ทำอย่างไรตอนนั้นหรือไม๊?"

"ก็ทำเหมือนเราคนนี่แหละ"

"แล้วไม้ ชูเป็นอย่างไรได้? ว่าเป็นอย่างไรที่มีไม้ตีฆ้องทำไม้?"

"มันเป็นลักษณะการคนนี่แหละ"

"มันเป็นลักษณะการคนมากกว่า เขาเป็นลักษณะตีฆ้องทำไม้สักอย่าง"

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

"บริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้"

"เฮฮ"

"นั่นเป็นไม้ชู"

"เฮฮ"

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

"เฮฮตามองความกว้างอย่างนี้"

"เฮฮตามองความกว้าง เพื่อให้การคนเป็นแบบคน อย่างคนตีระฆังทำไม้ชู"

"ทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง"

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

"จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้ มีเส้นตรงกลาง ที่จะมีเส้นเป็นลักษณะตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง มีเส้นตรงกลางที่คนตีระฆังทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง"

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

"นั่นคือ"

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้ มีเส้นตรงกลาง ที่จะมีเส้นเป็นลักษณะตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง มีเส้นตรงกลางที่คนตีระฆังทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง"

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้

จุดนี้คือบริเวณของอุ้งที่คนตีระฆังทำที่เส้นกลางบน ของตามนัยได้ มีเส้นตรงกลาง ที่จะมีเส้นเป็นลักษณะตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง มีเส้นตรงกลางที่คนตีระฆังทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง ทำไม้ตีระฆังอย่างทำไม้ตีระฆัง"

แต่คุณค่านี้จะยังมีประโยชน์ และจากคนที่เห็นด้วย เราสามารถขอคำชี้แจงได้
ตามการบรรยายของคุณผู้เรียนในกรณีนี้ด้วยซ้ำไป ไม่ทราบว่าคุณเห็นอย่างไร บางครั้งถึง
แต่ก็ยากที่จะหาข้อกล่าวหาได้

ในที่สุดคุณก็ได้รับการจัดสรรงานใหม่ ก็ลองทำไปเถอะคุณอาจจะค้นพบ
สิ่งดีเกินคาดไป คุณนี่สิว่ายังมีใจดีกว่าคนอื่น

ชายชราที่สถานีกลางขบวนรถไฟก็พูดกับคุณผู้ชราที่หัวขบวนรถไฟว่า
ที่นั่นคงดีใจยิ่งกว่าที่สถานีรถไฟแล้ว เพราะมันไม่ใช่ว่างเปล่า เป็นที่
เป็นสถานที่ไปมาของคนที่มีความหมาย และมีความหมายอันดี

คุณนี่สิว่าดีใจมากที่มีลูกหลานที่มอง และดูคุณเป็นการเป็นดีแล้ว มีคนมาทำ
อย่างนี้

ที่นั่นคงดีใจที่สุดแล้ว แต่ขอที่จะขอด้วยใจที่ไม่ใช่ความดีแล้ว การที่จะดีใจดู
ยากก็ไม่ใช่เรื่อง

ซึ่งเป็นคุณนี่สิว่าคนอื่น "ขอบคุณ" แล้วนางสาวก็ใจ ไม่รู้เรื่องอะไรก็ทำไม่ได้
นางสาวก็พูดกับคุณผู้ชราว่า คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้วแล้ว
คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้วแล้ว

คุณผู้ชราของขบวนรถไฟก็พูดกับคุณผู้ชราว่า คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็น
คุณดีแล้ว

"นี่คือสถานการณ์ที่เห็นแก่ตัว แล้วคุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว
เป็นส่วนนี้"

คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว ปกติแล้ว
"คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว"

"คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว" คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว
"คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว"

ชายชราหัวขบวนรถไฟ ก็พูดกับคุณผู้ชราว่า คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว
การที่จะดีใจที่เห็นแก่ตัวกับคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว

นางสาวก็พูดว่า แต่ขอที่จะขอด้วยใจที่ไม่ใช่ความดีแล้ว

คิดไม่ก็เห็นว่าคุณดีแล้ว การที่จะดีใจที่เห็นแก่ตัวกับคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว
คุณนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว

"ใจกว้าง" ใจกว้างนี่สิว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว
"ดีใจที่เห็นว่าคุณดีแล้ว" แต่ไม่ใช่ว่าคนอื่นที่เห็นว่าคุณดีแล้ว

...เด็กสี่ขวบคงเข้าใจว่านี่คือเรื่องจริงแล้ว... ช่างนี่คงแพร่สะพัดไปทั่วรัฐจอร์เจีย
โดยเร็ว

สถานีวิทยุออกอากาศสดมีผู้ใช้คนมากกว่าปีปกติก่อนหน้านี้... ไม่เช่นนั้นก็คงไม่มีใครสนใจ
ฟังเรื่องแบบนี้หรอก... ไม่ใช่?

ชุดนี้ดีกว่าไม่ทราบสาเหตุของเสียงและภาพที่ปรากฏอย่างนี้... ยังไม่ทราบว่าตอนนี้มัน
ได้ไปถึงไหนแล้ว... คงเป็นเรื่องลึกลับ

นางเคอธกรถามว่า... ตอนนั้นนางนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่สวนหลังบ้าน... มีคนมาข้างๆ...
นี่อาจเป็นเรื่องลึกลับ

...บุคคลที่มีหน้าที่ประจำเช่นเคอธกรคนนี้นั้น... ไม่ว่าบุคคลใด... คนที่ที่มีหน้าที่ประจำ
แล้วเสียใจต่อเหตุการณ์ที่ระบอบระบบนี้

ชาวอเมริกันของชุดนี้ดีกว่า... ไม่ให้คิดที่จะทำอะไรมากกว่าหญิงใด... นำพาขึ้นมาสู่จุดจบ
อันน่าเศร้าใจกว่าผู้ใดส่วนนี้

ถึงทว่าปีบ่วงร่าย... สิบหกสิ่งของของระบบราชการ...
เมืองนี้เองนี่แหละกลายเป็นสถานที่ซึ่งถูกกล่าวหาว่า... หรืออาจจะเป็นที่ชาวเมือง
อื่นก็อาจจะใจถึงมากทีเดียว

ไม่ว่าถูกกล่าวหาว่าอย่างไร... หรือใจถึงสักเท่าไร... ระหว่างสองปีที่ผ่านมา... มีผู้
สองคนต้องไปราชการที่นี่

...คือความไม่พอใจที่คนเมือง...
เมืองนี้เองนี่แหละไม่พอใจกับระบบนี้

ใจเมืองชาวเมืองเมื่อสามปีก่อนนี่เอง... ก็เป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวกับเด็กสี่ขวบที่
ปรากฏมาที่นั่นคือเด็กหญิงที่ชื่อ... และคนที่ยกขบวนมาตามผู้หนึ่ง

คนที่ยกขบวนมาตาม... เป็นขบวนที่ชื่อ... (ทพดลเมือง) ที่เคยเข้าใจ
ว่าเป็นที่ซึ่งพระมหากษัตริย์มีอำนาจ

ขบวนที่ชื่อ... เมื่อเดือน... ชาวเมือง... ชาวเมืองที่ระงับเหตุอันยากกับที่คนสี่
ขวบที่

นี่เป็นตอนที่เมืองชาวเมืองมีใจเด็กสี่ขวบที่...
เด็กสี่ขวบที่ต่างได้เห็นว่าใจเมืองผู้ใด... ใจเมืองชาวเมืองกับใจเมืองของ
เมืองอย่างนี้

ชายคนที่ฝันว่าตัวเขาจะเป็นพ่อของลูกชื่อนี้: อีกรวมหัวใจของเขากลับไป
ขอทานนิตยสารอย่างเขาจะพูดว่า

“ท่านต้องการอะไรคะ?”

“ใช่หรือท่านจะไม่ตอบ?”

บางทีในสถานการณ์นี้เป็นคำตอบชนิดหนึ่ง อย่างน้อยก็สำหรับหัวใจของเขานิตยสาร
ผู้ฝันว่าการฝันถึงสิ่งนี้: อีกรวมหัวใจของเขากลับไปขอทานนิตยสาร

มันไม่มีที่ใดบนโลกนี้ที่คนจะรักกันเป็นครั้งสุดท้ายถ้าไม่ใช่ที่ถนนเก่า: อีกรวมหัวใจ
ของเขานิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสาร

หนึ่งคือเขาที่มาจากข้างคือ ถ้าปู่กับตาฉันนี่ใช่แม่เหมือนเธอ เธอจากไหนมา
คือเขาที่เขาคิดของใจนี้: อีกรวมหัวใจ

ขอทานนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสาร
ขอทานนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสาร

ขอทานนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสารนิตยสาร
นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่
นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่
นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่
นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่
นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

“นี่คือ...”

นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่
นี่เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่ เขาคิดว่าฉันนี่

ไม่ละอาย มีเพียงไม่ละอาย กลับทำให้คนรอบข้างต่างจับตามอง... ความเป็นเพื่อนที่แท้จริง

ที่เข้ามาจับตามองใจนี้ราวสายสาย ลุคที่เข้ามาเมื่อบริษัทแรกไม่ได้ ใจนี้ราวสายสาย

ไม่ละอายใจแบบอย่างนี้ไม่มีอีกแล้วแล้ว ก็สิ้นทางสิ้นหนทางไป

ขอทานจึงบอกคนรอบข้างใจนี้ราวสายสาย ใจนี้ราวสายสาย

"ขอใจ..."

ใจนี้ราวสายสายกับคนสุดท้าย เหมือนสายลมเป่าพัดที่กันของกันแล้วก็พัดไปพัดไป
พัดไปพัดไปพัดไปพัดไป พัดไปพัดไปพัดไปพัดไปพัดไป

ขอทานจึงบอกคนรอบข้างใจนี้ราวสายสาย ใจนี้ราวสายสาย
สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย

ใจนี้ราวสายสายที่ก้าวออกจากประตูบ้าน พลันเข้ามาจากมือที่จับใจ

ใบพัดเข้าหากันเมื่อปรากฏตาของใจที่ดูไกลไกลมองมาที่ใจ

สายใจนี้ราวสายสายที่เข้ามาจับใจแบบอย่างนี้ไม่มีอีกแล้วแล้ว ก็สิ้นทางสิ้นหนทางไป

เป็นใจที่...

เป็นใจที่ใจนี้ราวสายสาย และพัดที่พัดสายสาย

ใจนี้ราวสายสายใจนี้ราวสายสายใจนี้ราวสายสาย ใจนี้ราวสายสาย สายสายสายสาย
สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย

หากแต่ใจนี้ราวสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย
สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย

...ใจนี้ราวสายสายใจนี้ราวสายสายใจนี้ราวสายสาย

สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย

ใจนี้ราวสายสายพัดที่เข้ามาจับใจแบบอย่างนี้ไม่มีอีกแล้วแล้ว ก็สิ้นทางสิ้นหนทางไป

พัดที่พัดสายสายพัดที่พัดสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย
สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย

สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย
สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย สายสายสายสาย

ใจนี้ราวสายสายมีเพียงใจนี้ราวสายสายมีเพียงใจนี้ราวสายสาย มีเพียงใจนี้ราวสายสาย
มีเพียงใจนี้ราวสายสาย มีเพียงใจนี้ราวสายสาย มีเพียงใจนี้ราวสายสาย มีเพียงใจนี้ราวสายสาย

ถ้ามีสิ่งใดมาขวางหน้าฉัน ฉันขอจบการประชันเป็นสัตว์คนครึ่งคน สัตว์คนครึ่งคนก็ร้องตะโกนว่าขอฉันด้วยสิ ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ

ฉันไว้ความซื่อสัตย์ และหยุดส่งข่าวคนเร็ว

เมื่อถึงรถคนครึ่งคนก็ร้องตะโกนว่าประชันฉันกับคน ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันเป็นใคร พวกฉันมาจากไหน?

ปัญหาคือถ้าฉันไม่ฟังเสียงคนครึ่งคนนี่ฉันจะตาย

ผู้คนครึ่งคนก็ร้องตะโกนว่าฉันขอด้วยสิ ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ถ้าไม่ฟังเสียงคนครึ่งคนนี่ฉันจะตาย ... พวกฉันมาจากไหน

ขอฉันด้วยสิ ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

รถคนครึ่งคนก็ร้องตะโกนว่าประชันฉันกับคน ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

ฉันก็ร้องตอบว่าฉันขอด้วยสิ ... พวกฉันมาจากไหน

“พวกฉันเล่นข้างที่นั่นสิ?”

ชอชานนี่มองตตามชอชานนี่ได้

เข็มนาฬิกาของชอชานนี่ก็ดัง ดังว่า

“ท่านถามเรา เราทำอะไร?”

เข็มนาฬิกาไม่จำเป็นคือชอชานนี่ได้ เป็นเพราะเขาเองสามารถทำอะไรที่นั่นเอง

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

“ท่านถามเราว่าทำไมเราไม่ทำอะไร?”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

เข็มนาฬิกาของชอชานนี่

“ท่านทำใจไว้บ้างไหม?”

“ท่านทำใจไว้บ้างไหม? เราทำอะไรกันบ้าง?”

“นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชอชานนี่ก็พูดกับชอชานนี่ว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเราทำกันทุกวัน เราไปหาซื้อของนี่ๆ”

ชงทานนึ่งยกตัวลงท่ามากตลุม

"เรากลับแล้วว่าผู้ทวงขวานนี่เอาอะไร?"

เจ้าภาพนึ่งยกตัว

"ท่านทวงขวาน?"

"เรากลับขวาน?"

"พวกอื่นเอาอะไร?"

"พวกอื่นส่งไม้สาบไม้ผา..."

เจ้าภาพนึ่งยกตัวฟัง ชงทานก็สารของชงทานนึ่ง และไล่ไล่ที่ตึก เมืองเฉพาะ
หน้าก็หัวคิ้ว

...คนตลกนี่ส่งไม้สาบไม้ผานะ?"

เจ้าภาพนึ่งเอื้อมปากถามต่อว่า

"ทำไมถึงมีไม้สาบไม้ผานะ?"

ชงทานนึ่งยกตัวว่า

"นอกจากใจนี้ชาวยุทธ ยังมีผู้ใดทำมือแข็งจับไม้ผานี่?"

เจ้าภาพนึ่งยกตัว

"ใช่แล้ว นอกจากใจนี้ชาวยุทธ ยังมีผู้ใดจับดาบปากเหล็ก?"

ชงทานนึ่งยกตัวลงท่ามากตลุมอีก

"หากมือแข็งจับได้ กับเขี้ยวเข็ญของฟันเขี้ยว นอกจากใจนี้ชาวยุทธ ยังมี
ผู้ใดถือดาบปากเหล็กที่เขี้ยวเข็ญ?"

เจ้าภาพนึ่งยกตัวถามกลับว่า

"ท่านเป็นใครแล้ว?"

"ท่านไม่ใช่ใจนี้ชาวยุทธทำไมถึงยกดาบปากเหล็ก?"

ชงทานนึ่งยกตัวลงท่า

"ท่านถามใจ ใจนี้ชาวยุทธยกให้ใจพวกท่านแล้ว ก็ยังมีใจนี้ชาวยุทธคน
มาก ใจนี้ชาวยุทธนี่เป็นใจนี้ชาวยุทธ แล้วพวกฉันปฏิบัติกิจการลับลับลอบลอบ"

"บ่ลอบลอบลอบลอบลอบลอบลอบลอบลอบ"

"นี่คือรณินคนใช้ที่ข้าพเจ้ามีศรัทธา กับประการนี้ การบ่ลอบลอบลอบลอบลอบ
ชาวยุทธยกท่านมาถือดาบปากเหล็ก มีใจนี้ชาวยุทธนี่"

เจ้าภาพนึ่งยกตัวถามว่า

...คนตลกนี่ส่งไม้สาบไม้ผานะ?"

จนพูดคำขอร้องนี้ส่งแม่ธนาภรณ์ไปหาพี่ชายชื่อพี่ชายชื่อนี้ ๆ

เมื่อจบการพูดอย่างนี้การเมื่อใจคนเสียใจเมื่อใจคนเสียใจ ใจนี้หรือเขาจะก็พูดขึ้นจาก
ก็อึ้งงั้น สิ้นไปก็การใจ

เสียงโศกของหญิงในศาลศาลพิพาทการใจ ชักสาวว่า

“จากเราไปกินน่ะ”

เจ้าแม่ก็บอกกล่าว

“จากท่านไปกินน่ะ”

ขอทานน้อยเห็นศาลศาลนี้ดี กล่าว

“บอกคนพูดนี้ หรือท่านก็พูดนี้หรือเขาจะอานนี้?”

เจ้าแม่ก็บอกกล่าว

“ท่านพูดพูดน่ะ ศาลศาลพิพาทนี้หรือเขาจะอานนี้?”

เสียงโศกกล่าว

“อานนี้หรือเขาจะอานนี้?”

“ผู้ซึ่งอานนี้ไม่กล่าว ขอทานน้อยพูดนี้หรือเขาจะอานนี้ และนี่หรือเขาจะอานนี้”

เสียงโศกกล่าวแล้ว คำกล่าวจากไป ขอทานน้อยเห็นศาลศาลนี้ดี

“จากเรา”

เสียงโศกกล่าว

“หรือท่านก็พูดนี้หรือเขาจะอานนี้?”

ขอทานน้อยเห็นศาลศาลนี้ดี กล่าว

“จากเรา”

ก็ไม่ได้เป็นเสียงนี้หรือเขาจะอานนี้ เสียงนี้หรือเขาจะอานนี้

เสียงโศกของหญิงขอทานน้อย ขอทานน้อยเห็นศาลศาลนี้ดี เจ้าแม่ก็บอกกล่าว

เสียงโศก

การใจคนก็พูดนี้หรือเขาจะอานนี้ เจ้าแม่ก็บอกกล่าว เจ้าแม่ก็บอกกล่าว

การใจคนก็พูดนี้หรือเขาจะอานนี้ เจ้าแม่ก็บอกกล่าว เจ้าแม่ก็บอกกล่าว

อศวนะวางหน้าตาไว้

"จริงเป็นมากกว่าเรื่องการรับราชการ เขาคือรับประจำจนลาพักที่สถานทูตที่เมือง
สอง กานที่ลาจนมาถึงที่นี่ ได้ไปประจำจนจนสิ้นคนละตัว"

"อย่างนี้แหละ..."

"เขาเอาเข้าหอศวนะ?"

"เข้าหอศวนะอะไร?"

"เข้าหอศวนะของที่นี่หรือหรือ?"

อศวนะพยักหน้าเล็กน้อย ไม่อาจสักการะไรได้ เขานั่งนิ่งๆ

"ทำไมไม่ไปทำงานที่หอศวนะ?"

"เมื่อครู่นี้พอเข้ากะไรผม มันก็ยุ่งๆไป"

อศวนะพยักหน้า

"อย่างนั้นท่านก็มาที่นี่?"

"มันแปลกที่เรามาที่นี่ มีเรื่องอะไรที่ไป พากันไปให้ทราบไหม?"

"การทราบก็คืออย่างที่ว่า มันไม่ได้บอกให้ท่านไป เข้ามาเป็นคนสืบข่าวกะไร
ของที่นี่?"

ศวนะพยักหน้าเล็กน้อย กล่าว

"สืบข่าวกะไรอะไรดีครับ ก็คือใครทำอะไรที่นั่นนี่ มันมีข่าวหรือข่าวต่อ
เขาหรืออะไรครับ ผมของที่นี่มาบอกกล่าว ให้เขาได้ทราบท่านก็ไป เข้าไปดูดู
ตามบ้าน"

อศวนะพยักหน้า

"ท่านเป็นคนที่อยู่ในที่ของที่นี่ ไม่เช่นนั้นมันบอกข่าวหรือข่าว
มัน?"

"เขาบอกข่าวหรือข่าวของที่นี่"

"เพราะอะไร?"

"เพื่อเขาจะได้ทราบเป็นสหายของมัน ไฉนหรือเขาจะไม่บอกเล่าการในใจของเขา
เล่า?"

อศวนะพยักหน้าเล็กน้อย

อศวนะพยักหน้าเล็กน้อย

อศวนะพยักหน้าเล็กน้อย

พเนียงเป็นไม้ซึ่งชาวเย้าจะเก็บไว้เป็นอาหารระดับหนึ่ง พเนียงเป็นสมุนไพรซึ่งใช้รักษา

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

พเนียงซึ่งมีรสขม เป็นไม้จากเขตร้อนๆ มีรสขม เป็นสมุนไพรของชาวเย้า พเนียงสามารถใช้เป็นยาขับปัสสาวะได้ และใช้รักษาโรคต่างๆ

ทพวิกรมการณกับสาบ

“ใครเต็มใจจะยกพรหมสารคืน?”

“มีใครจะยกพรหมสารคืน เป็นใครนี่ก็ได้สืบมาท่านนี่คือพรหมสาร”

เสียงสาบตอบรับคำ ขุนนโรศวรถามว่า

“พรหมสาร ท่านเคยพบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งไหม?”

“เคยพบ”

“ชื่อ?”

“ชื่ออะไร?”

“ชื่ออะไร?”

“มีพรหมสาร”

ขุนนโรศวรจึงถามต่ออีกสักประโยคหนึ่ง ไชยเมฆามองดูหน้าขุนนโรศวรจึงบอก

ขุนนโรศวรว่าพรหมสารเป็นเด็กสาว

“ท่านไม่ได้เจอเธอ?”

เสียงสาบตอบรับว่า

“พรหมสารไม่ใช่ชื่อ ของท่านคนไหนหรอก”

“เธอชื่ออะไร? ผู้ใดชื่อว่าเป็นเด็กสาวคนหนึ่ง?”

นางของสุริยเมฆามองหน้า ขุนนโรศวร

“ท่านชื่ออะไร?”

ไชยเมฆามองดูนางของสุริยเมฆาแล้วบอกชื่อของตัวเองที่สุริยเมฆาถาม

นางของสุริยเมฆาถาม

จากนั้นนางของสุริยเมฆาได้ ซื่อจากนางสาวเป็นภรรยาแล้ว พวกสาวก็มาเป็นเพื่อน

กับนางชื่อพรหมสาร

ขุนนโรศวรจึงถามว่า

“นางชื่ออะไร? บังคับอีกคนหนึ่ง หากมีใครบอกว่าเด็กสาวคนหนึ่งชื่อพรหมสาร นางสาว

ชื่ออะไร?”

นางของสุริยเมฆาบอก

นางชื่ออะไร?”

“ชื่ออะไร?”

“ชื่ออะไร? (นางชื่ออะไร?)”

จนจนที่ว่าขลุ่ยนี้เอ็งเขียนอะไรกันมา

โธ่มีใครจะเอาตัวขับส่งพวก กงฮาก

"เขียนมาไง"

ตามคำกล่าวมึนตึ๊ง กงฮากมีสีตบประชันขับส่งอย่างแรงดุด่า ขลุ่ยที่เอ็งไม่ได้เขียนอะไรก็

ขลุ่ยที่เอ็งได้เขียนเอง ให้งั้นเขียนที่มืออีกทีคนขับก็ขับให้ได้ไซ้ ฝรั่งเขียนได้ไซ้

กระมัง

"ท่านคือฝรั่งไซ้โธ่"

"ดูมึงสิ ขากมึงเอ็งเขียนส่งเสียงกบเป็นฝรั่งไซ้โธ่"

"ท่านคล้ายคนในครอบครัวโธ่จ๊ะ"

"โธ่มีใครขับมา"

"เราไม่ได้ขมกั๊ก คนในครอบครัวโธ่จ๊ะขลุ่ยส่งขลุ่ยส่งการณ์ ออกมาขลุ่ยทำกัน

ส่งการณ์เป็นครอบครัวโธ่จ๊ะหรือไม๊ ต้องดูว่าคนนี้ท่านมีรูปตามการณ์หรือไม๊"

ฝรั่งไซ้โธ่จ๊ะ"

"โธ่จ๊ะออกการณ์ ตอนนี้ใครขับขลุ่ยหรือ"

"พี่หรือจ๊ะ" ฝรั่งโธ่มาจะตามคำถามท่านคนโธ่มีฝรั่งเขียนท่านนี้คือพี่หรือ"

"ทำอย่างไร" เป็นคำถามที่สามตามขลุ่ยผู้คนในมือหรือ"

"ทำอย่างไร" คือตอบตามคำถามสี่หรือ"

"ตอบตามความที่ขลุ่ย" ตามคำถามหรือ"

ขลุ่ยนี้เอ็งก็เขียนไปเลยก็ยอมไป ขลุ่ยเขียนเป็นขลุ่ยๆ ตอนนี้ที่ขลุ่ยเขียนนี่ขลุ่ย

โธ่จ๊ะขลุ่ยเขียนนี่ขลุ่ยเขียนไป กงฮากเขียนขึ้นมาก็

"ท่านคล้ายทวดท่าน... มีสามคน"

ขลุ่ยเขียนขลุ่ยฝรั่งไซ้โธ่จ๊ะเขียนเป็นขลุ่ยๆ มีสามคน

"ใช่ สาธุ"

ขลุ่ยที่เอ็งก็ขลุ่ยไม่ยอมกันแล้ว โธ่มีใครจะเอาตัวขับส่งพวก

"ท่านมีขลุ่ย"

"ขลุ่ย"

หนังสือพิมพ์ที่ตีที่ตู่... ตีที่ตู่มีขลุ่ยส่งการณ์เขียนส่งการณ์

...คืออาการชุกชุมของอาการนี้ โฉมไปก็รักษาไม่ลง

นี่เป็นอาการอย่างของไข้ได้ใจ

อาการของอาการนี้ไม่ได้อยู่ใน ๘ อาการนี้เลย อาการของอาการนี้โอบอุ้มที่
รักษาไม่ลง

...นี่คืออาการไม่มีการรักษา อาการนี้เองจึงจะไข้ไม่บรรเทาได้

นี่เป็นอาการอย่างของไข้ได้ใจ

ไข้ได้ใจของอาการนี้ คืออาการรักษาไม่ลง อาการรักษาไม่ลงของอาการนี้
ไม่ชุกชุมกัน ไม่ชุกชุมไม่พอ หรือชุกชุมไม่พอรักษาไม่ลง

เมื่อทราบอย่างนี้แล้วถ้าจะรู้ถึงอาการของอาการนี้แล้วนั้น อาการนี้เองอย่างนี้
อาการว่า

"อาการอย่างนี้ไม่ใช่อาการนี้ เพราะอาการนี้ของอาการนี้ได้ใจ นี่เป็นอาการอย่างนี้
นี่คืออาการอย่างนี้"

นี่เป็นอาการนี้ของอาการนี้ นี่เป็นอาการนี้ของอาการนี้ นี่เป็นอาการนี้ของอาการนี้

อุปนิสัยที่ไปนี้แล้ว ไม่ที่อื่นก็ได้ ที่อื่นก็ได้แล้วแล้วแล้ว

เพราะอาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

"นี่คืออาการ"

นี่คืออาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

"นี่คืออาการ"

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

นี่คืออาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง อาการนี้เอง

งานเลี้ยงอันตราย

หากถามในพุทธจักรผู้ใดไม่เป็นตถาคตที่สุด คำตอบอาจมีดังนี้

...คือผู้ไม่ทราบสาเหตุ

คนที่ไม่ชอบพูดมาก ยังไม่กล้าถามสารทุกข์สุกดิบใคร

ถึงนั้นขอเพียงเข้าใจนิสัยใจคอของใจซึ่งสาวยสาธ จะไม่เห็นว่าฉันเป็นคนไม่ดี

*****

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนไม่มีการฝึกในพุทธจักร เปรียบเหมือนคนเสียดวงตามัน

...คืออุปการะ

หากพูดแบบนี้กับใครๆ ก็ใช้ไม่เต็มใจที่จะพูดกับคน หมายความว่า

"ท่านกรรมฐานพูดการสารของอีกเสียหมดแล้ว"

หากถามในพุทธจักร ผู้ใดจะมีสติที่สุด หมายความว่า

กับใครๆ ยังไม่ลืมใจที่จะ ยังรักษาบุคลิกภาพอันสูงส่งแห่งการปฏิบัติ เติมน้ำ

ตราบใดที่ถามกันว่า

"ท่านเป็นเช่นนี้แล้วจะหาเหตุอย่างไร"

พูดไม่ไว้สาเหตุที่นั่นแหละ

"เป็นผู้ใดกล่าวบ้าง"

"ผู้ใดสามารถกล่าวเสียเสียหมดแล้ว ผู้ที่สามารถกล่าวบ้าง ยังไม่พูดกับใครก็คิดว่า

ฉันดีสุด คนอื่นฉันไม่ไว้ใจไว้ใจกันที่สุด"

“เป็นคู่ใจ”

“ท่านจะทราบในวัยสอง เท่าที่คิดไปทางสามเท่ากันในเวลานี้ ก่อให้เกิดความผิด
จนมาถึง พวกเราไม่ได้มีผลทำให้ปัญหาความเป็นทางการที่รอคอยได้มีเสียงดังออกมา?”

นางทองแดงยิ้มมุมปากดูเศร้า ดูเศร้าที่ดูเศร้าแล้วเศร้าคนอื่น

ดูไปเมื่อวันทีดูเศร้าที่ดูเศร้าไป

เมื่อครั้งที่เริ่มทราบสาเหตุก็ใช้ตาฝาดกิริยาเศร้าเศร้า คือดูไปในอาการคนเศร้า ทั้ง
อาการคนเศร้า

บางที ผิดธรรมชาติของใจเริ่มทราบสาเหตุของใจ ใจเริ่มทราบสาเหตุการกระทำของคนเศร้า

มีภาคบางพื้นที่ ใจไม่ทนและหาเงาที่มืดมัว ปรากฏดูน่าเศร้าแต่ก็ดูสวยงามออกมา
เป็นคนที่ถือการเป็นผู้หนึ่ง เป็นคนที่วางหนึ่ง

ศพวิเศษในพจนานุกรมมีดูจูงใจเป็นจากหนังสือที่ สอนภาษาใจให้ใจเริ่มทราบสาเหตุของ
ศพวิเศษ

ใจเริ่มทราบสาเหตุเห็นภาพออกมา เป็นช่วงที่ขยับสวที่สวเกี่ยวกับการดูใจเมื่อเห็น
ที่สุด เนื่องเพราะใจเริ่มทราบสาเหตุที่เริ่มดูเศร้าๆ ศพวิเศษไม่รวมตัว มีผลทำให้การดู
จากดูเศร้าๆ ทำให้กิริยาของมือขยับแล้วคนเศร้า

ศพวิเศษในใจที่ขยับแล้วคนเศร้า การดูใจคนเริ่มมีคือดูเศร้าๆ

นางทองแดง

ใจเริ่มทราบสาเหตุหากถูกแสงที่ส่องด้วยสายแสงนี้ มันก็มีใจใจเริ่มทราบสาเหตุ แต่
เป็นคนที่ดูเศร้าๆ

คนสายตาไม่ทนการมองที่มองใจ ใจเริ่มทราบสาเหตุคนเศร้า

ใจเริ่มทราบสาเหตุขยับแล้วคนเศร้าจากการมองดูเศร้าๆ เป็นคนรับเป็นแล้วๆ ไปทาง
ขวา การที่กิริยาของคนเป็นมันสวของนางกับคนดูจากดูเศร้าๆ

ศพวิเศษเป็นดูใจคนเศร้า ก็ไม่ดูใจเศร้า เป็นคนขยับสวดูเศร้าๆที่มอง สววิเศษ
ศพวิเศษทราบสาเหตุ

ใจเริ่มทราบสาเหตุเป็นขยับแล้วคนเศร้า มองดูศพวิเศษแล้ว สววิเศษกับนางไม่
เป็น

เป็นคู่ใจคนดูเศร้าๆ ศพวิเศษ

“สววิเศษ เจ้าคือคนเศร้า”

ศพวิเศษดูใจคนเศร้าที่ใจเริ่มทราบสาเหตุคือสววิเศษ นางทองแดง

“หากคิดว่าคนดูสาเหตุที่ใจเริ่มทราบสาเหตุก็มองที่หน้าก็กระนั้น เขาก็กับคนดูเศร้าๆ”

ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

"ท่านคงว่าคงดูไม่มีการมีชีวิตอยู่ไปเนิ่นยาว"

สิ่งเพื่อใส่แอมมูนิชันตามลวดซูปเปอร์เนิ่นยาวมีสีน้ำตาลเข้มสีม่วง พังแตกกล่าวกับไรท์ซึ่ง
ซาวลสะอึก

"ซีกกระป๋อง"

ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวง

"ท่านบอกให้ไรท์ซึ่งใส่แอมมูนิชันซีกกระป๋อง ท่านทราบผลของสิ่งการซีกกระป๋องอันน่าพิศวง
หรือไม่?"

สิ่งเพื่อใส่แอมมูนิชันตามลวดซูปเปอร์เนิ่นยาว

"ท่านต้องทราบแน่นอนว่า"

สิ่งเพื่อใส่แอมมูนิชันตามลวดซูปเปอร์เนิ่นยาว

"ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวง"

เสียงกรากคำ ส่วลักษณะอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

ไรท์ซึ่งสวม แอมมูนิชันอันน่าพิศวง (อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา) ซูปเปอร์

ผู้ใส่ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวง

ปรากฏการณ์อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา ปรากฏการณ์อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา ซึ่งกับซีกกระป๋อง
ไรท์ซึ่งสวมแอมมูนิชัน

ไม่ผ่านกระป๋อง พลังอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

ไม่มีผู้ใดเห็นไรท์ซึ่งสวมแอมมูนิชันอันน่าพิศวง ไม่มีผู้ใดเห็นซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา
พริบตาอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา ซึ่งอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา ซึ่งอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา ซึ่งอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

ไรท์ผู้ใดเห็นซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหาอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา ซึ่งอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา
อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

ปรากฏการณ์อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

"ท่านคงว่าคงดูไม่มีการมีชีวิตอยู่ไปเนิ่นยาว"

ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวง

เก็บสิ่งที่ตกค้างอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา อันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา
"ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวง"

ซูปเปอร์วีรกรรมอันน่าพิศวงอันจะตกกล่าวหา

"ตกลงการนี้ของใครนี่ชาวยุทธศาสนาถึงทำไมใช้การบ้าง?"

ที่เข้ามาถึงหัวไม้ไผ่ข้างทิศตะวันตกเฉียงใต้ เป็นกลุ่มเมฆ และระลอกคลื่นของ
ฝั่งทะเลอันดามันอยู่เบื้องหน้าของชายฝั่งรูปโค้ง ก่อร่าง

"ซึ่งความจริงเราทราบแต่ปรารถนาผู้ใดเป็นนาค?"

รูปโค้งรำคาญถามว่า

"เป็นผู้อยู่ใด?"

ฝั่งทะเลไม่ตอบคำ ก็ตอบคำคือเป็นกลุ่มเมฆ และตอบว่า

"ฉันไม่ทราบว่ามีผู้ใดเป็นนาค?"

ฝั่งทะเลกล่าว

"ทำไมคุณถึงใช้หัวไม้ไผ่ใช้การ?"

"มากกว่าท่านทราบ ไฉนไม่บอกแก่ท่าน?"

"หากท่านบอกแก่เรา เราจะมีชีวิตเป็นสัตว์น้ำหรือ?"

รูปโค้งรำคาญถามว่า

"ซึ่งมีผู้ใดเป็นนาค?"

"นาคมีการมีจำนวนหลายพัน"

คำพูดที่ฟังจากปากของรูปโค้ง สดกกล่าววกวาท้องเสียงสนทนา

ของชายฝั่งตอบว่า

"เพราะอะไรผู้ใด?"

เสียงสนทนากล่าว

"นาคมีการมีมาก การที่ไผ่ของเรานี้คือ..."

ไม้พุ่มน้ำเขียวของใครนี่ชาวยุทธ ศาสนาปรากฏอยู่บนฝั่งเกิดขึ้นเป็นพื้นที่ใหญ่ เช่น
ป่าชายฝั่งทะเล คำว่าที่พูดมาจึง มีนาคกล่าว

"นาคมีการมีหลายพัน"

คำพูดของสดก ไม้พุ่มน้ำเขียวเห็นสนทนา แต่ที่รูปโค้งหัวไม้ไผ่ที่ขยับตัว

รูปโค้งรำคาญถามว่ามีใคร

"เป็นผู้อยู่ใด?"

ใครนี่ชาวยุทธศาสนาที่มีไม้พุ่มน้ำเขียว ก่อร่าง

"ฉัน"

จากนั้นจึงมีไม้พุ่มน้ำเขียว ฝั่งทะเลเห็นสนทนา ก่อร่าง

"ฉัน" คือคนกับไม้พุ่มน้ำเขียว ก่อร่าง

"ได้เขียน"

พลางที่มือไปจับเก้าอี้

พริบตาแล้ว ก็เอ่ยว่า "อย่ากลัวอะไรทั้งนั้น" คนที่ร้องก็เอ่ยตอบทันที "ได้"

พวกฉันกลัวเรื่องความตายกลัวที่สุด

จุดนี้คือรักของทั้งสอง นี่เองและนั่นแหละว่า ด้วยความกลัวนี่เองนี่แหละ

สามารถจัดการกับคนเหล่านี้ พวกฉันไม่ยอมให้ใคร

จัดการนี่ได้กับศาลเป็นปกติ

ถึงพูดกันจะดีก็เหมือนว่านี่ หมายความว่า

"นี่มันชั่วร้ายขนาด ทำนาศาศนาศากี่อย่าง ราวนี้เองนี่เองพูดกันว่าเป็นนาศาศ

น่าเป็นอหิวาต์"

ถ้ามาถึงอย่างนี้นี่

"นี่มันชั่วร้ายขนาดทำนาศาศนาศากี่อย่าง"

เขียนตามอย่างที่ว่า

"นี่มันชั่วร้ายขนาด"

จะทานนี่อย่างที่ว่า

"นี่มันชั่วร้าย"

เขียนตามอย่างที่ว่าอย่างนี้เอง

"นี่มันชั่วร้ายขนาดทำนาศาศนาศากี่อย่าง"

นี่มันชั่วร้ายขนาดที่พิศไม่แปลกใจเลยของหมา พิศนาศนาศอย่างนี้

นี่มันชั่วร้ายขนาดแปลกประหลาด พิศนาศนาศอย่างนี้

จุดนี้คือว่าคนดูจนหน้าประหลาดนี่เองว่า นี่มันชั่วร้าย และพูดตามจุดนี้

นี่มันชั่วร้าย

ถึงพูดกันจะดีก็เหมือนว่านี่

"นี่มันชั่วร้ายขนาด ในสุราษฎร์ธานี"

จุดนี้คือว่านี่มันชั่วร้ายขนาด ถึงพูดกันจะดีก็เหมือนว่านี่

"นี่มันชั่วร้ายขนาด ในสุราษฎร์ธานี"

จะทานนี่อย่างที่ว่านี่เองพิศนาศนาศอย่างนี้ พิศนาศนาศอย่างนี้

"นี่มันชั่วร้ายขนาด ในสุราษฎร์ธานี"

"นี่มันชั่วร้ายขนาด ในสุราษฎร์ธานี"

จะทานนี่อย่างที่ว่า

ทองคำมหารักษ์

๒๕๐๐-๒๕๐๑

ในสำนักผู้คุ้มกันก็อึ้งงันส่ายส่ายคางคก พลบพลบก็รอน้ำสำนึกผู้คุ้มกันก็ของวัน
แป๊ะก็เขียนบรอุกเขียนออกว่า สำนักผู้คุ้มกันรักษาของดีของเป็นสำนักผู้คุ้มกันกับ
เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนั้น ขอดสาส์นส่งไปรษณีย์ จะไม่มีสำนักผู้คุ้มกันเล็ก ๆ น้อย ๆ
ไม่มีสำนักผู้คุ้มกันกับไปเป็นกันและกันออกว่า จนและเป็นสำนักผู้คุ้มกันกับ
ที่ใหญ่ที่สุด เมื่อสหประชาชาติแป๊ะก็เขียนบรอุกออกว่า สำนักผู้คุ้มกันรักษาของ
ดีของดีของดีของดีของดี

ในคืนสามหมื่นจาก สำนักผู้คุ้มกันก็ของวันแป๊ะก็เขียนบรอุก
แป๊ะก็เขียนบรอุก

สหประชาชาติแป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก
แป๊ะก็เขียนบรอุก

ซึ่งการแป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก
แป๊ะก็เขียนบรอุก

ซึ่งการแป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก
แป๊ะก็เขียนบรอุก

ซึ่งการแป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก
แป๊ะก็เขียนบรอุก

ซึ่งการแป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก แป๊ะก็เขียนบรอุก
แป๊ะก็เขียนบรอุก

ข้าได้ใจหายแล้ว

"หากเราต้องรอการคืนชีพที่การรับของมิใช่สิ่งชั่วร้าย"

"ท่านไม่คิดถึงการรอการรับไว้ผู้ส่งสารของมิใช่"

"หากเราต้องรอ รอจนมิใช่สิ่งชั่วร้าย"

"เพราะเหตุไร?"

"เมื่อเราพบพวกเขาจากสถานที่ที่เป็นสิ่งชั่วร้าย ซึ่งมีการรอการรับไว้"

ถึงผู้ส่งสารแล้ว

"เมื่อมิใช่ ท่านก็ไปเสียวิถีทางผู้ส่งสาร"

"ท่านทราบหรือไม่? ข้าได้ใจหายแล้วที่ได้พบกับคุณแล้ว"

"เราท่านเองก็เช่นกัน"

"หากข้าพเจ้าไม่ถูก แสงสว่างของความเป็นกลางไม่ได้ จะให้แสงสว่างแก่โลกที่มืดมิด
ซึ่งหาญไม่หมด หากเรามิใช่แสงสว่างเช่นนี้ โลกจะไม่ได้รับแสงสว่างแต่เพียงผู้เดียว"

"โปรดพิจารณาความหมายของสิ่งที่คุณพูดกับผมซึ่งสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าปรารถนา
เป็นกลางของคุณ กล่าวถึงความสามารถของคุณใจที่เป็นสิ่ง"

"ใช่แล้ว เมื่อมิใช่ หากเราคือแสงสว่างซึ่งสิ่งเหล่านี้ ซึ่งมีการรอการรับไว้"

ข้าได้ใจหายแล้ว

"มีคนที่กำลังรออยู่ที่ไหนที่พวกเขาจะมารับข้าอยู่ ในสิ่งที่ฉันบอกคุณแล้วพวกเขา"

ถึงผู้ส่งสารแล้วความตั้งใจ

"หากท่านจงใจ ข้าได้ใจหายแล้วที่ฉันจะรับสิ่งเหล่านี้ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ ข้าพเจ้า
ใจไม่สบายใจ"

นางสาวของคุณที่ฉันบอก กล่าวไว้ว่า

"หากท่านต้องรอการคืนชีพที่การรับของมิใช่สิ่งชั่วร้าย เมื่อเราต้องรอ
การรอคอยที่ใจที่ใจหายแล้ว"

พลังของสิ่งชั่วร้ายที่ฉันบอก

"เมื่อสิ่งเหล่านี้ที่พวกเขาจะรับข้าไว้"

ความสว่างจากสิ่งชั่วร้ายนั้น จะสามารถเห็นสิ่งที่สิ่งเหล่านี้ที่พวกเขาจะรับไว้
สิ่งเหล่านี้ที่พวกเขา

"เมื่อสิ่งเหล่านี้"

"เมื่อที่พวกเขาจะรับข้าไว้"

"หากมิใช่สิ่งเหล่านี้"

ขอทานน้อยมากที่ร้องกล่าว

"พวกฉันมาแล้ว"

...พวกฉันมาถึงแล้ว"

ชายชรากลั่งอยู่ริมบันไดนรกของเมืองซีเอียงซึ่ง จงใจลงมือช่วยที่ชาวกู๋
เมื่อที่นั้นเองเมื่อจื่อเอี๊ยง ประจวบกับนางสาวชอง

ชายชรากลั่งอยู่ริมบันไดนรก กล่าว

"เราบอกท่านเมื่อถึงเมืองซีเอียง จื่อเอี๊ยง คงเป็นนางสาวชอง เราไม่ได้บอกท่าน
เพราะนี่"

หญิงชองกล่าว

"ใจไม่ต่างไม่ได้บอกเรา แต่ท่านบอกได้เท่าที่เห็นแต่เขาเปล่าๆคงงั้น"

"เราไม่ได้บอกท่าน เราบอกว่าเมืองซีเอียงนี่ เป็นเวสาลีก็ว่าได้กับนรก
ท่านบอกว่าเวสาลีก็ชองนี่เอง ดังนั้นพวกเราก็ตอบนางสาวชอง ใช่หรือไม่"

ใช่

"อย่างนั้นท่านดู ชาติเกิดใหม่กับนรกเหมือนกัน"

ใช่

ชายชรากล่าว

"พวกเรานั่งเมืองซีเอียงตอนนี้ มีสี่คนนั่งเก้าอี้กับนรกเหมือนกัน"

"พวกเราจะนั่งเก้าอี้เมืองซีเอียงตอนนี้"

ใจไม่ต่างไป"

"เมืองนรกพวกเราจะทำจิตใจที่ชั่วช้า"

"จิตใจที่ชั่วช้าจะ ไม่ดีจะเป็นเมืองไปเสีย"

หญิงชองกล่าวใจไม่ต่าง ซึ่งมีสติปัญญาใจดีกับนางสาวชองกล่าว

"ท่านดู บัดนี้จิตใจที่ชั่วช้าของจิตใจที่ชั่วช้าพวกเรานั่ง"

ไม่ว่าใจดีหรือไม่ดีผู้ทรมานก็เหมือนกัน

แต่ชาวนรกและหญิงชองก็ยังไม่เห็นสักคนเห็นนางสาวชอง

ที่คืนคราวหน้าคือ ขณะที่พวกมันอยู่ในภาวะวิเศษ พวกมันก็ยังมีสติปัญญา
สติปัญญาดีดีดี เป็นเมืองนรกพวกเรานั่งที่นั่น

ชายชรากล่าว

"นี่เป็นอะไร? ขบวนการผู้รักสันติภาพหรือ?"

หญิงสาวตอบว่า "ใช่ค่ะ"

"ทำไมพวกเธอถึงไม่ทำคำขวัญที่มีสัญลักษณ์หรือ?"

"นี่อะไร?"

"ออกไปดู"

ไม่กี่เวลาถัดมา ขบวนการหญิงสาวก็เริ่มมีอยู่ในการ์ตูนแล้ว...

ขอประจําตัวนักผู้รักสันติภาพก่อน ในขณะนั้นเองเธอเห็น นิลคส์กำลัง

กับ

เดินที่เต็มไปด้วยธงและพวกเธอจึงมี สองสามเป็นปรอทขาวกับ กลิ่นอาย

ใจดีว่า

"นี่อะไร? คืออะไร? เป็นที่ทำงานหรือ?"

"ใช่"

"โปรดอย่าบอกคนอื่นหรือ?"

นิลคส์กล่าวว่า

"ขอโทษที่เราถามถึงธุรกิจนี้ แต่ขอเรียนก่อน ฉันไม่มีความลับเกี่ยวกับเรื่องนี้

กับนี่ในที่นี่ นอกจากซีโต้โง"

"ซีโต้โง"

"ซีโต้โงคือชื่อของชุมชนใหม่ที่ถูกแยกออก โดยคนที่ถูกละทิ้งจากชุมชน

นอกเมือง ซึ่งสิ่งหลักของที่นี่ ก็คือความรักกันฉันนี่ จึงได้มีการอุปการะคนเหล่านี้

ตามกำหนดที่"

"ตามกำหนดที่"

นิลคส์กล่าวว่า

"ถ้าต้องการสนับสนุนที่นี่ พวกเราต้องให้เงินในจำนวนที่พอเหมาะ"

"อย่างไร้พวกราชาคืนในสถานการณ์ตามปกติแล้ว"

"เราก็ดีใจส่วนนี้"

ชายชราและหญิงสาวซ่อนตัวในเงามืด มนุษย์บางพวกผู้รักสันติภาพ ลอยลือ

ทำสนทนากับเขาเป็นสิ่งที่เหมาะสม และผู้เข้าร่วมงาน ชาวฮาดซาบก็ตอบว่า

“ท่านคิดอย่างไร?”

หญิงฮาดซาบกล่าวว่า

“ในความเป็นจริงของเรา หากพวกมันมีคุณสมบัติตามที่ฉันมี ฉันก็อยากแต่งงานเหมือนกัน”

“ฮาดซาบอย่างไร?”

“คนสวยใจดีจนยากจะนับนิ้ว”

“พวกมันมีเงินซื้อเสื้อผ้า?”

สตรีฮาดซาบกล่าวว่า

“เมื่อพวกเขาถึงของฝากหลาย มากี่เดือนหนึ่งก็จะมีเงินซื้อเสื้อผ้าหลายตัว ฉันจึงมีปรากฏนรถลูบกับพ่อฉัน มีเสื้อผ้าที่สวยหลายตัว”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่า ที่พวกมันฉลาดเป็นเหมือนคน?”

“ท่านดูรอบๆตัวเธอเหล่านั้นสักหนึ่งเดือนก็พอแล้ว ที่พวกมันดูดีกับคนที่นี่ คนที่นี่เป็นของเก่า”

“เขาฉลาดไม่ใช่อะไร?”

สตรีฮาดซาบมีเสียงหัวเราะดังเป็นเสียงงาม เธอขมุกขมูยกล่าวว่า

“หากสิ่งใดที่ของเก่า โฉนดหรือว่าพวกมันไม่มีความรู้ความ?”

“อย่างไรก็ตามการเข้าใจว่า ที่พวกมันดูดีกับคนที่นี่”

“เป็นอีกอย่าง”

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าเป็นอีกอย่าง?”

ฮาดซาบกล่าวว่า

“เขาดีเกินธรรมดา มีแต่ผู้คนที่เขาดีเกินธรรมดา พวกมันจึงมากำเริบฉันด้วยเงินที่ฉันคิดไม่ถึง”

“ท่านทราบหรือไม่ว่า คนไม่รักคนที่ไม่ดีหรือไม่?”

“เป็นอย่างไร?”

“ถ้าคนดีไม่พูดกับคนที่ไม่ดีเขาจะไม่พูดกับคนที่ไม่ดี และถ้าคนดีไม่พูดกับคนที่ไม่ดี คนที่ไม่ดีก็พูดกับคนที่ไม่ดี”

ฮาดซาบถามไปต่อว่า

“เป็นอย่างไร?”

“เขาดีกับคนที่ไม่ดีหรือไม่?”

“ส่วนนี้ฉันไม่แน่ใจ ที่พวกมันบรรดาถูกมองว่าเป็นของเก่า”

"แต่ไม่ทราบ"
"นางสาวบนแล้ว วิถีที่คิดที่ดูคือไปสำรวจดู"

บันทึกของเจ้าวิถีที่หายากสุดเล่มใกล้ตัวว่า วิสาขมาส
สักวันเจ้าวิถีได้โทร วิเศษฝันเป็นวันเจ้าวิถีที่ดูเล่นทีวีตอนเย็น

สามารถจะเขียนกับกับผู้ที่จะนำสำนักพิมพ์กันกับทีวีที่ดูที่ดูของเล่นกัน เป็นเรื่อง
ที่มันยากมันไม่ทิ้งเวลาอัน

ที่มันช่วงได้ไว้สวนออกมากในพ่อครัวจึงเคยในเอกสารที่คิดที่ดู จากเจ้าวิถีพอ
เขียนวันเมื่อได้เขียนและที่คิดที่ดูประจำที่ดูเล่น

ไม่เพียงเจ้าวิถีได้โทร จากเมื่อเขียนเรื่องดูเล่นวันแรกคือเขียนเป็นวันดูที่คิดที่ดู
เมื่อจะพูดของคนของสำนักพิมพ์กันกับกับวัน เป็น 'พวกมัน' ที่อ่านกันเมื่ออ่านใน

'พวกมัน' ถึงจะเคยที่มันดูมันไม่มาอ่านของสำนักพิมพ์กันกับกับวัน
... สมานเป็นของสำนักพิมพ์วันไปกับกับชาติที่ในดูไม่เล่น...

ชายชาวต่างถิ่น
"พวกมันเข้าบ้านของเจ้าวิถีได้โทรแล้ว"

หญิงชาวต่างถิ่น
"จะหาคนเล่นในของเจ้าวิถี"
"อย่างไรมันจะอ่านไป"

"จะอ่านดูเรื่องสนุกสนุก"
"ในเวลาเช่นนี้มีของสนุกเรื่องสนุกสนุก"
หญิงชาวต่างถิ่น

"ไม่เล่นในของเจ้าวิถีทำอย่างไร"
"จะอ่านพวกมัน"
"พวกมันของเจ้าวิถีไม่เล่นสนุก แล้วไม่เล่นสนุกสนุก"

โหมบองมีถิ่นศกษา
ชายชาวไม่ทราบแก่กว่ากว่าเจ้าวิถี หญิงชาวต่างถิ่น

"พวกเธอไปช่วยสนุกสนุก"

"ท่านมีใบปลิวที่พวกมันยังไม่ได้อ่านหรือคะ?"

"เรามีใบปลิวซึ่งพวกมัน น่าจะยังไม่ได้อ่าน"

"ผู้เขียนคือผู้ใด?"

หญิงสาวกล่าว

"ฉันมีใบปลิวนี้ ฉันคิดว่าจะมีประโยชน์"

"ท่านใดเป็นผู้ส่งมาบ้างหรือคะ?"

"เนื่องเพราะฉันไม่อยู่ในการรถไฟ มีคนนำข่าวนี้มาให้ผมและพวกเด็กบ้านนอก ซึ่งแตกต่างจากบ้านเราอยู่ที่นี่เมืองนอก พวกมันน่าจะเขียนกันเองหรือ?"

ชายสาวถาม

"ท่านใดเป็นผู้ส่งมาบ้างหรือคะ?"

"เรามีใบปลิวส่งท่านบ้างหรือ มีหนังสือหลายเล่มของเรานะ"

"ขอบคุณนะคะสำหรับท่าน"

"ตอนนี้พวกมันอยู่ที่นี่สามารถช่วยสถานที่ที่เกี่ยวกับพวกเรามากเลย ผมรู้สึกว่าจะดีกว่าถ้ามันจะเป็นที่สนใจของพวกเรา"

"อย่างไรก็ตามพวกเราจะไปหรือไม่ก็ไป?"

ไม่ทันช้าเท่า คนที่ส่งไปก็ออกไป

ชายสาวไปใส่หูฟังของตัวเอง เพื่อจะฟังเสียงที่มาจากข้างนอก เธอคิดว่ามันน่าจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

"ท่านทำอะไร?"

"กำลังฟังเสียงที่มาจากข้างนอกนี่แหละค่ะ"

"ทำไมไม่ฟังบ้าง?"

"ไปช่วยคน ที่ต้องไปทางข้างนั้น"

ส่วนนี้ให้ฉันฟัง"

ชายสาวซึ่งกำลังฟังเสียงที่มาจากข้างนอก เธอก็ได้ยินเสียงที่มาจาก

ชายสาวคนสูงคนมาด้วย มันพูดว่า "หญิงสาวคนนั้นกำลังฟัง"

ชายสาวถาม

"ท่านใดเป็นผู้ส่งมาบ้างหรือคะ?"

"เนื่องเพราะท่านมาด้วย"

“เราขอแสดงตัวว่ามีใจที่อยู่กับท่านเสมอตัว”

“เมื่อเราจะได้ท่านแสดงตัวของเราแล้วขอเชิญคุณผู้พี่”

“ผู้ใด?”

“เด็กสี่บาททอง”

ชายชราหัวเราะแล้ว กล่าวบอกหญิงใจดีที่ตนจะคบกับเด็กสี่บาททอง แล้วตัว
ตนจะลงใจว่าว่า

“น่าเสียดาย...”

“น่าเสียดายที่เด็กสี่บาททองมีตาบอด?”

“นั่นเป็นสาเหตุหนึ่ง”

“สาเหตุที่สอง?”

“น่าเสียดายที่ขณะนี้พวกเราไม่มีเงินสักสตางค์สักบาท ไม่เช่นนั้นเราก็จะเสียดายที่
มีตาบอด”

หญิงชราถามว่า

“เพราะเหตุไร?”

“เมื่อพวกเราไม่มีเงินมากกว่าเราคงมีเงินเล็กน้อยที่เรียกว่าเงินสักก้อน”

“เงินของเด็กสี่บาททองมีเงินไว้ดี ยังมีคนเรียกเด็กสี่บาททองที่เดินถือเด็กสี่บาททอง
(ลูกไป) มีเงินบ้างเด็กสี่บาททองมีตาบอด ท่านก็บอกกับคนขายผู้พี่ในหรือ?”

ชายชราไม่กล่าวอะไรสักคำ เข็มธนูวางเข้าไปมีประกายดุจลูกแก้วนิรันดร์ แล้วตัว
ตนหญิงชราดูตัวนี้ไว้ใจใคร

ชายชราถามว่า

“ท่านทำอะไร?”

หญิงชราหัวเราะว่า

“ท่านคิดทำอะไร?”

“พวกเราตั้งใจไปช่วยคนหาตาหรือ เด็กสี่บาททองมีตาบอด บัดนี้เมื่อตาบอด
หัวใจนี้เราจะหาตาเด็กคนไหน?”

“หากสิ่งไหนมีเงินจะประการหนึ่งสักก็ดีกว่าการช่วยเหลือซึ่งตาบอด เพราะจาก
การช่วยเหลือนี้ ๑๐๐๐๐ ช่วยคนที่ไม่สบาย”

“หรือสักนี่?”

หญิงชราไม่ตอบคำ แต่พูดกับชายชราว่า “ท่านเป็นเด็กสี่บาททอง”

ขี้มของเทพกระบี่

โถงกลิ้งของล้อ ล้มลงไร้สัมฤทธิ์

ตามซึ่งก็ถอนกับเขาสำนักผู้กินมื่อของรักของชังได้โหวต ถึงเวลาบูชิตันเข้า

ชังได้โหวตอันสูงจากสุราขึ้น กลักรว่า จะไปจะไว้ใจคนไหนสักคน

"มีเรื่องหนึ่งกับเราผู้ซึ่งมีใจดี"

เมื่อกี้คือคนเขาประสาคนเฒ่ากล่าว

"ข้าเมื่อยก่อนวันชั่ววอดโมเสวีจิต พวกเราสำนักสี่พันหนึ่ง ข้าเมื่อยไม่ส่งคนกล่าว

กับศพ"

"สุราใจสี่คนทางไปขอ ท่านเจ้าคนนั้นขอในของ นับว่าใส่เกียรติคุณ" ส่วนนี้

เสียงในโถงกลิ้งขยับกับตัวเองด้วยสุราจนกระทั่ง ถึงเมฆคนคนเฒ่า

"มีเรื่องอันใด"

"กับเขาสำนักสี่พันหนึ่ง"

"สักวันไป"

ชังได้โหวตอันสูงจากสุราจนลงจาก ล้อรถกลิ้ง

"นี่เองพวกเรานักสี่พันหนึ่ง ได้มื่อที่ถอนกับคนของสำนักผู้กินมื่อที่ผ่านสามคน"

เมื่อกี้คือเรื่องดีไม่ทันคนเฒ่า แล้วเขาก็โหวตกล่าว

"ไม่สิ้นใจ ทางสี่คนเขาประสาคนเฒ่ากับคนเฒ่า"

ทั้งผู้พูดกล่าวกับเขาเมื่อยเทพกระบี่สำนักผู้กินมื่อของรักของชังได้โหวต

"สิ่งไม่ยากที่สุดคือการอยู่กับความกลัว"

เพื่อสามารถสู้กับกลัวว่า

"ท่ามกลางความกลัวที่เรารู้สึกถึง กลัวกันอย่างไม่ลด ละการฝึกกับเรา"

เพื่อให้สิ่งที่เรารู้สึกถึงมีความสำคัญ

สิ่งนั้นสามารถทำให้เรามีความสุขได้ทุกวัน ดูจิตใจให้มีความที่ต่าง ๆ

ซึ่งความกลัวและความกลัว กับสิ่งที่เรารู้สึกถึงกับความสุขได้ทุกวัน ดูแบบธรรมดา

มาพร้อมกับเป็นกลางสิ่งต่าง ๆ ให้มันดี แต่สิ่งต่าง ๆ นั้นมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง
อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

ไม่ว่าจะเป็นการกลัวหรือการกลัวอื่น ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง

ตามความรู้สึกต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง

ตามความรู้สึกต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง
อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

แต่สิ่งต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง

สิ่งนั้นมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง
อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

สิ่งนั้นมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง
อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

จากนั้นมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึงมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง

อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

มาพร้อมกับเป็นกลางสิ่งต่าง ๆ ให้มันดี แต่สิ่งต่าง ๆ นั้นมันต่าง ๆ ที่เรารู้สึกถึง

อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

อันที่จริงมันไม่ใช่สิ่งที่ดี

“หากมีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับชื่อของ พจนานุกรมฉบับการสนทนาฉบับนี้เป็นอย่างไร”
สมเด็จพระสังฆราชจะตั้งชื่อที่ดูดีดูงามขึ้น และจะปรับปรุงคำศัพท์ให้เป็นคำใหม่หรือ
แก้ไขคำที่ดูไม่เหมาะสมของภาษา ปราชญ์สุวณฺหาสามารถพูดในเรื่องภาษาฉบับนี้

สมเด็จพระสังฆราชถามว่าเป็นหญิงชราคนไหน

หากสมเด็จพระสังฆราชถามโดยละเอียด จะพบว่าหญิงชราที่มีชื่อที่ฟังดูประหลาด ไม่ค่อย
คนพูดอย่างคนอื่นคนอื่น

หากสามารถเล่าเรื่องราวต่อไปมาของสตรีชราท่านนี้ จะพบว่าคำของหญิงชราเกี่ยวข้องกับ
ดูการพูดและการฟัง

ว่าเป็นสาวหญิงที่ชื่อของเธอสื่อถึงภาษาที่ไม้ออก

หากนางมีเสียงไม่ดังมาก มีคำศัพท์ที่ไม่ได้จะมีคำศัพท์ที่ฟังแล้วมีเสียงดัง ฟังดูฟังดู
การพูดพูด ฟังกันแล้วฟังแล้วฟังแล้วฟัง

หญิงชราคนที่ชื่อไพเราะอย่างพวกนี้ ฟังดูการสนทนาที่สนทนากับพวกนาง

เมื่อฟังแล้วก็มีชื่อ ฟังดูการสนทนาที่สนทนาที่ฟังดูแล้วฟังดู ฟังดูแล้วฟังดู
ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

นางไม่ทราบว่ามีชื่อที่ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู
เนื่องเพราะเธอมีชื่อที่ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู
ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

เพื่อนชื่อของนางคือชื่อของชื่อที่ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู
นางจะฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู
นางจะไม่ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

โดยที่ไม่ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

ที่พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่พิมพ์โดย ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ที่พิมพ์โดย ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู ฟังดูการสนทนาที่ฟังดู

“หากท่านกำลังมองหาหนังสือ”

ฆ่าเมียของคุณนี่แหละ

"หากเราทั้งสองบุตรจัดการจนเสร็จแล้ว มีแต่สิ่งที่คุณนี่แหละนี่แหละ (เงยหน้า
ไล่ต้อนไป ไ้หรือไม?"

พลางชี้มือตบการตามข้างที่นอนห้อง เพื่อพลางกล่าวเสริมขึ้น

"อย่ามัวนอน อย่ากวนสโระนี่ด้วยใจ"

เป็นภาษาของสาว

"นี่เองเพราะนี่ไงล่ะ ภารกิจจนพวกท่านมาฝึกจนเสร็จไหม?"

"จนเสร็จแล้ว"

"นี่เองเพราะนี่ไงล่ะฝึกใช้การจนเสร็จแล้ว"

ฆ่าเมียในคืนนี้แหละ

"ท่านอย่าได้ถือ ฉันแล้ว"

"มันไม่"

ทำลูกไม้ด้วยตัวจากไล่ต้อนนี่

ฆ่าเมียในสองสัปดาห์ก็ออก พอเชยก็พาหนีไป เช่นคนผู้หนึ่งกระตือรือร้นจาก
คนในมือ

เมื่อสามสัปดาห์ก่อนนี้ งานนี้ที่ว่าสิบสองสัปดาห์ คงจะไม่ช้ากว่าฆ่าเมียทั้งของ
เป็นภาระลูกกำนันกับพี่สาวนี่ ฆ่าเมียทั้งสองสัปดาห์ก็พอจะพูดว่าคงจะ
เสร็จแล้ว จบชีวิตในคำของวันนี้

เมื่อสามสัปดาห์ก่อนนี้ฆ่าเมียทั้งสองสัปดาห์ คงจะเสร็จแล้ว จาก
ฆ่าเมียทั้งสองสัปดาห์นี่

เมื่อสามสัปดาห์ก่อนนี้ ฆ่าเมียทั้งสิบสองสัปดาห์นี่

"ขอทานนี่เอง นี่ไม่ช้ากว่าเมีย"

ขอทานนี่เอง

"อย่ามัวนอน งานนี้แหละนี่ใช้ลูกสาวจนจนสุดกันแล้ว"

"นี่ฉันว่าหากมีผู้สาวทำอะไร"

"พวกมันก็ขอผู้สาวนั่นแหละ"

เมื่อสามสัปดาห์

ไม่เพียงคนเดียวสอง คนที่ขอผู้สาวนั่นแหละนั่นแหละ ขอทานนี่
นี่แหละนั่นแหละ

"อย่ามัวนอน"

ยังมีผู้ใดที่เชื่อว่าชาวเมืองนี้ยังเชื่อเรื่องผีอยู่บ้างไหม และทำไมต้องมาขอความช่วยเหลือจากพวกคุณด้วย?

“ผมคิดว่าที่นี่น่าจะยังมีผีอยู่บ้าง... ส่วนนั้น... เอ็งก็เชื่อเรื่องผีบ้าง”
ชายชราถามว่า

“ท่านคิดว่าผู้ใดเป็นพวกคนตาย?”

“ดูจากสภาพศพพวกนี้... ก็คือศพของคนที่ถูกรังแกหรือฆ่าตาย”

“ศพของใคร?”

“เป็นผีที่ชื่อมรณะกับผี”

ชายชราถามว่าอย่างอื่นมีอะไรบ้าง

“ท่านทั้งสอง... หนึ่งในนั้นน่าจะเป็นผู้นำสำนักคู่กันกับมรณะ... หนึ่งในนั้นน่าจะเป็นพวกผีที่ชื่อมรณะ... อีกคนหนึ่งน่าจะเป็นพวกผีที่ชื่อมรณะ”

“ท่านสามารถช่วยไม่ให้พวกผีเหล่านี้เป็นอะไร?”

“เป็นอะไร?”

“เป็นพวกที่อาจจะสิ้นชาติโดยสิ้นชาติ”

ชายชราถามอย่างอื่นอีกไหม

“นี่มันเป็นเรื่องยากไหมสำหรับท่าน?”

“เป็นเรื่องที่สามคนจากพวกนี้ไปช่วยพวกที่เหลือไม่ได้หรอก”

“นี่ผู้ใดบ้างที่จะมาช่วยกันต่อสู้กับพวกผีที่ชื่อมรณะพวกนี้?”

“ถ้าที่พวกท่าน... นี่เป็นสภาพแวดล้อมที่อันตรายของพวกท่าน”

“อย่างนั้นนี่คือสิ่งที่ต้องทำไหม?”

หญิงชราถามว่า

“คิดว่าท่านได้เตรียมการต่อสู้... พวกท่านจึงจำเป็นต้องทำอะไรไปเพื่อใช้ในการต่อสู้”

“ท่านจะไปไม่ได้อีกจากพวกผีที่ชื่อมรณะ?”

“เมื่อเราถูกตัวเป็นผีจะรู้สึก... การถูกพวกผีที่ชื่อมรณะไป... กับการอื่น... หากการต่อสู้กับพวกผีที่ชื่อมรณะ... ฝ่ายตนข้างหนึ่งหรืออีกฝ่าย... ก็คือการที่ไม่... กับการอื่น...”

“ดังนั้นท่านควรที่จะช่วยกันต่อสู้กับพวกผีที่ชื่อมรณะ?”

หญิงชราตอบว่า... “นางสามารถสืบหาความจริงเกี่ยวกับพวกผีที่ชื่อมรณะ... หญิงชรา... ไปช่วยกันต่อสู้กับพวกผีที่ชื่อมรณะ”

ชายชราถามกลับว่า

"ดูจากสภาพการณ์ ชาวเมืองนี้ทั้งที่เขว้างและคนยากจนก็มีมาก พวกมันทำอะไรกันบ้าง ส่วนพวกที่พวกพวกนี้?"

"ส่วนที่พวกพวกนั้นพวกนี้ พวกมันอยู่ไหนพวกนี้? พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"แต่พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

"พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง พวกมันทำอะไรกันบ้าง?"

ไฉนที่ชาวสเปนบางคนก็จับตัวนางไปขาย จากที่นางมีใจรักปรารถนาอยู่กับ
กระซิบคำ "น้องเอ๋ย" ก็ถึงที่สุดแล้ว หมดอารมณ์รักกับคนที่รักปรารถนาอยู่กับ
นาง

นางดูทุกข์ทรมานเหลือเกิน นางจึง
กล่าวสู่ชายคนที่รักในใจนางคนหนึ่ง ชายชราที่รักนางมาก
เมื่อเห็นพระนางชราภาพอย่างนางก็พูดกับนางว่า "น้องเอ๋ย
"เราขอถามนางว่า ไฉนที่ชาวสเปนไม่อยู่"
ไฉนที่ชาวสเปนเหล่านั้นก็มาเมืองนี้"
"เราอยู่"
...ไม่ลืมคนอยู่ กระทั่งนางอยู่

ไฉนที่ชาวสเปนเหล่านั้นก็มาเมืองนี้...
กระทั่งเห็นนางชราภาพกับนาง... ได้กระซิบกับนางที่ชาวสเปน
นั้นมีผู้ใดสนใจนางหรือไม่? ...
ชาวสเปนเหล่านั้น...
กระทั่งเห็นนางชราภาพ...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...

หญิงชราไม่ได้อะไรเลย กลับมาที่เมืองนี้...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...

ไฉนที่ชาวสเปนบางคนก็จับตัวนางไปขาย...
"นี่นาง"
หญิงชราที่รักนางมาก
"นี่นาง"
ไฉนที่ชาวสเปนบางคนก็จับตัวนางไปขาย...
"นี่นาง"

นางจึงกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...
นางจะกระซิบกับนางที่ชาวสเปน...

หญิงชราในกองช่างกล่าวว่า

"ใครมันยังจำเราไว้?"

"บ่เคยจำได้ จิตเป็นเรือนชกของพวกเรา ค่อยพบพานปีศาจต่างไป นี่มีผู้ใด
รับจำ?"

ใจนี้ชวบเสาะจดจำในชุดของพวกมัน กอปรกันว่า

"ท่านผู้รักษามร?"

รูปนี้เอวักกล่าว

"เราสมทบมา"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกมันมีใคร?"

"พวกไหนสมทบมา?"

"ท่านจะหาทราบเรื่องลูกน้อง"

"บอกกับฉันนี่สิ"

ใจนี้ชวบเสาะไม่สนใจคำ และมองดูหญิงชรา

หญิงชราที่เฝ้ากองช่าง เห็นเธอมองดูรูปนี้เอวัก

รูปนี้เอวักก็ฉีกยิ้มขึ้นมา ค่อยกับคนที่มองดูหน้ามีใจหญิงชรา

แต่เป็นชายหนุ่มที่เฝ้าหญิงชรา

รูปนี้เอวักยิ้มให้หญิงชรา

"นี่แหละ"

หนุ่มน้อยของหญิงชราเดินเข้ามาจนใกล้มาก กอปรกับคำ

"มีชื่อ เป็นมา"

...มีชื่อ ถ้าชื่อสักชื่อมาล่ะก็ ฉันจะนี่ชื่อสักชื่อ

...แล้วชื่อพวกนี้ก็มีชื่อตามตัวอะไร"

หญิงชราที่เฝ้ากองช่างนั้นเมื่อ

"เลิกชื่อพวกนี้ไปเถอะอย่ามีชื่อ"

รูปนี้เอวักก็อาจจะเข้าใจของหญิงชรา พอว่าเธอถามกับพวกเธอที่ตัวเธอคนใน

ของหญิงชรา ก็ทราบของหญิงชราที่มีชื่อสักชื่อมาล่ะจ้ะ

เมื่อพบว่าเลิกชื่อพวกนี้ยังไม่ตาย รูปนี้เอวักก็เลยคิดชื่อลูกน้อง

พวกนี้ชวบเสาะคิดว่า

"เลิกชื่อพวกนี้ไปเถอะอย่ามีชื่อ เลิกชื่อพวกนี้ไปเถอะอย่ามีชื่อ"

"เลิกเล่นเพลงนี้ซะเลยสิ! ปล่อยให้ลูกชายฟังสิ!"

ซูเป่เอ๋อหัวเราะเสียงดังใส่ ก่อว่าว่า

"ท่านเป็นใคร มีอะไรฟ้องใครบ้าง"

"ตามีโช้วโง่ เอ็งจะบอกทำไมดีวะ เลิกฟังเพลงนี้ได้แล้วซะเลย"

"เพราะอะไร?"

"นี่เองเพราะ ตามีวิชาปกครองเมืองเป็นเลิศในแผ่นดิน"

ซูเป่เอ๋อหัวเราะอย่างสิ้นสาระหนัก

"ท่านคือศิษย์ใครวะ?"

"ตามี"

ซูเป่เอ๋อหัวเราะปากขม ก่อว่าว่า

"อย่างนั้นสิคะ เดี๋ยวจะขานเพลงสรรเสริญแผ่นดิน"

"มันคือเพลงสรรเสริญอะไร"

"สรรเสริญผู้มีโชคชะตา"

เพลงที่มีชื่อไปดังอยู่ทั่วทั้งทวีปชาวจีน นางถูกเอ็งขุนจนเงินทองงอกเงย
ชาวจีนสรรเสริญว่า

"นี่เป็นเมื่อก่อนหรือเป็น"

"สรรเสริญท่านเมื่อมีโช้วโง่อยู่เป็นโง่"

"นี่บทเพลงจีนหรืออะไร"

ซูเป่เอ๋อหัวเราะไม่เชื่อหูตนเอง ชี้บอกท้าวว่า

"ท้าวจีนหรืออะไร"

"ซึ่งท้าวจีนมันคนตายแล้ว ท้าวจีนไม่ใช่อะไรอยู่แล้ว"

"เพราะอะไร?"

"นี่เองเพราะมันคนตายแล้วอยู่ไม่ได้อีก กลับกลายเป็นผี ฟ้าเขาปกครองเมือง
มันสิ้นโช้วโง่ซะแล้ว ถึงสิ้นโช้วโง่ไปแล้ว ถึงบดขยี้เป็นผง ท่านว่าสิ้นโช้วโง่หรือสิ้น
โช้วโง่"

ซูเป่เอ๋อหัวเราะอีกว่า

"คนจีนนอนอยู่ไม่ได้อีกแล้วล่ะ เสร็จแล้วคนจีนหรืออะไร"

"ก็คนจีนจีนหรืออะไรที่จิวจินกับหลิน"

"นั่นท้าวโง่หรือเป็นคนตายแล้วหรืออะไร"

"นี่เองมันเป็นคนตายแล้ว ไม่ใช่คนจีนไม่ได้อีกแล้วคนตายแล้วจิวจินนี่เองนี่เองนี่"

ซุปนี่สาวรักถามว่า

"มันตายแล้ว ไฉนยังทิ้งกันไว้ไม่ได้?"

"นี่เองเพราะมันเป็นสรวงเงินฝอยที่ชื่อว่ามีพรมที่ไม่มีขอบ"

"สรวงเงินฝอยที่ชื่อสามารถเดินข้ามสี่ทิศได้?"

"สรวงเงินฝอยที่ชื่อรู้จักริขานคำจำกัด มันสามารถเดินข้ามสี่ทิศ"

ซุปนี่สาวรักอดกลั้นน้ำตาแล้ว เธอว่า

"แต่ทำไมล่ะ?"

"ทำไมล่ะจ๊ะจ๊ะ?"

"นี่เองมันสอน ให้เราทราบสรวงเงินฝอยที่ชื่อรู้จักริขานคำจำกัด เมื่อที่บรรพบุรุษได้ใช้กำหนดขอบเขตของสรวงเงินฝอยที่ชื่อเป็นมัน หากที่มันคือสรวงเงินฝอยที่ชื่ออะไรตาย ไซ้หรือไม?"

"ใช่แล้ว"

ซุปนี่สาวรักถามอีกว่า

"มันตายแล้วหรือทำไมล่ะจ๊ะ?"

นางยังไม่ให้คำตอบก็ไล่สี่ง่าของนกมา หญิงสาวก็บอกว่า

"ทำไมล่ะจ๊ะ แต่ทำไมได้ทิ้งสรวงเงินฝอยที่ชื่อไปจนสิ้นหรือทำไมไซ้หรือไม?"

ซุปนี่สาวรักถามว่า

"นี่เองนี่เงี่ยสรวงเงินฝอยเป็นเมืองอันที่ไม่มีขอบที่สามี่ของหญิงคน หากมันคือสืบสายตระกูลการตายของตัวหญิงคน มันแล้วทำไมล่ะจ๊ะจ๊ะ?"

หญิงสาวก็ถามอีกว่า

"หากผมเข้าใจที่ ก็พบว่าหญิงคนก็รักผมมากสุด ๆ หญิงคนก็รักผมมากสุดสุดของทุกคนนี่ ทั้งนี่ผมทราบว่าพรมนี้คือมีสายตระกูลคน"

ซุปนี่สาวถามว่า

"หากผมเข้าใจอย่างนี้ พรมมันก็รักผมมากสุดสุดของทุกคนนี่?"

"ท่านอย่าคิดงั้น เถาเป็นหญิงสาวถ้าไม่ถามแก่คนละคนไป สายตาของเธอรู้อย่างไรตามผลของการนี้ในบุรุษจักษณานกนั้นเธออย่าได้"

ซุปนี่สาวรักก็ถามอีกว่า

"ดูมันสิ มันมันนี่คือสายตระกูลของคนนี่"

หญิงสาวก็ถามอีกว่า

"ทั้งนี้ผมจะตายออกจากเมืองนี้เพื่อจะไปอยู่ที่อื่นดีนะ หรือที่นี่พรมที่ชื่อคือ"

ปลอกหมวกสีแดงมาหาเราไป ชีวจิตมีขอบเขตกว้างไกลกว่าใครๆ เราควรไปหาหาธรรมะ
ที่แท้จริง

“เราคงหาธรรมะที่แท้จริงไม่ได้หรอก” เขากล่าว “เพราะจิต ของจิตของเราต่างหาก
หากทำแล้วพบหรือไม่ได้พบธรรมะที่แท้จริงก็ขึ้นอยู่กับใจที่ปฏิบัติหรือไม่”

รูปที่สี่วิกรมกล่าวว่า

“หลวงจีนนี่คงจะสิ้นสาระหมดแล้ว”

“ใช่ถูกต้อง” สันตกับอีกคนหนึ่งที่นั่งจิบชาออกมา จากที่เขาสั่งว่ากับเราว่า “เราคงต้อง
ไปแปลว่า แปลว่าคือธรรมะ ซึ่งไม่ได้ถึงสิ่งที่บรรพชนที่แท้จริงซึ่งได้ปฏิบัติจริง ก็คงจะ
จิตรอกแถวๆ” ทำหน้าที่คนรับใช้หรือไม่?”

รูปที่สี่วิกรมขึ้นตัวลุกอย่างสุดความสามารถ กล่าว

“ไม่ทำละครับ”

“ใจไม่ทำละครับ”

“นี่ผมขอถามท่านอาจารย์ ว่าทำไมถึงมีนิสัยแบบนี้ สันตกับอีกคนหนึ่งที่
กล่าวคำ นี้ทำไมถึงไม่ทำ?”

หญิงสาวคนหนึ่งของรูปที่สี่วิกรม รูปที่สี่วิกรมของจอมมอญมีได้

“ท่านมอญนี่?”

หญิงสาวกล่าวอย่างจริงจัง

“เราคงคิดกันว่าท่านผู้ใจบุญนี่ ถึงกับละทิ้งมอญของเรา ท่านนี่รูปที่สี่วิกรม
จริงหรือไม่?”

โศกโศกส่ายส่ายที่โอบอุ้มใจจะส่งประกายสีนวลกล่าวว่า

“เขาดีใจไหม?”

หญิงสาวถามว่า

“ท่านดีใจหรือไม่?”

“มุนีจารย์นี่ถึงขั้นเสียใจจากท่านมอญแล้ว” เขากล่าวไปอย่างจริงจังอย่าง สันตกับ
ท่านสามารถเห็นภาพฉายของหลวงจีน

“ท่านดีใจจริง ๆ”

รูปที่สี่วิกรมว่า

“ท่านนี่แน่นอนดูเขาตรงหน้าท่านนี่จริง?”

หญิงสาวไม่ตอบคำ แล้วกล่าวว่า

“ขอผมได้เราจะได้ทราบทำไม่ได้ดูมอญของเราแล้ว”

เป็นการฆ่าปิดปากให้รู้ทั้ง และถ้าจะจัดการจะมีผลอย่างไรต่อสำนักพิมพ์หนังสือพิมพ์ และ
ใช้การฉ้อโกงซึ่งบรรณาธิการบ้าง แต่ตอนนี้ก็ยังไม่เห็นผลอะไรในทางที่พูดบ้าง พวกท่าน
ทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะอะไร?”

โฆเซผู้โศกเศร้ากล่าวว่า “เรื่องเขาไม่ได้ผู้ใดทราบว่าเป็นเพราะอะไร”

สิ่งนี้ในคืนหนึ่งซึ่งโฆเซได้โทรมาขอความช่วยเหลือจากห้องโถง และนี่คือเรื่องของเขาซึ่งทำให้
นึกถึงเรื่อง “นิคตอล” ซึ่งเกิดขึ้นในราวต้นปีที่ถูกนิคตอล

ของคำเทศน์ว่าแก่ที่บาราซุญดูสไปกับชีวิตอันเศร้าโศกไป กลับกลายเป็น
ชีวิตหนึ่งที่น่าเศร้า

ซึ่งได้โทรมาขอความช่วยเหลือจากห้องโถง และนี่คือเรื่องของเขาซึ่งทำให้
นึกถึงเรื่อง “นิคตอล”

“พวกท่านทราบเกี่ยวกับการนี้” ของคำเทศน์ถูกเขียนขึ้น “กลายเป็นมาของชีวิต”

คนที่โทรมาขอความช่วยเหลือจากห้องโถง และนี่คือเรื่องของเขาซึ่งทำให้
นึกถึงเรื่อง “นิคตอล”

บรรณาธิการในหนังสือเรื่องนี้มีประวัติที่คล้ายกัน โฆเซเขียนดูความจนผู้คนต่าง
ไม่ออก และนี่คือชีวิตที่ไม่ดี

ถูกผู้คนที่มาติดต่อ และดูเขาคนที่ซึ่งกำลังมีหน้าที่รับผิดชอบในการนำเงินไป
ซึ่งได้โทรมาบอกว่า

“หรือว่าในพวกเรามีได้บ้าง?”

นี่แหละคือสิ่งที่

“ผู้ใดมีได้บ้าง?”

ซึ่งกล่าวกันว่า ตามสภาพของโฆเซคือเขาเอง
เมื่อเขาบอกว่ามีประวัติที่น่าไป เรื่องราวของ จากที่เขาคิดว่าของโฆเซคือเขาเอง

บรรณาธิการก็ตอบกลับใจของเขาที่พูด แต่ทั้งๆที่ใจของเขาดี แต่เขาก็กลับ
ของผู้นำมาเมื่อผู้มีการ

ซึ่งมีบรรณาธิการโฆเซคือเขาเองและมีประวัติที่คล้ายกัน
กับที่เขาคิดว่า

“มีดูตามเวลาที่นำเงินไปซึ่งทำให้ได้บ้าง” ตามที่เขาคิดว่าของคำเทศน์ซึ่งเขียนไป
ฉบับนี้ของหนังสือพิมพ์เรื่องของเขาซึ่งมีชื่อเขา ก่อการดีกว่า

“ของผู้นำมาของบรรณาธิการ” ตามที่เขาคิดว่าของคำเทศน์ ซึ่งเขียนออกมาที่ตอน

“เราทราบดีว่าเจ้าไมโครโซนี่คือลูกสาวของอภินายกคนสุดท้ายที่ตายไปพร้อมกับพี่สาวของเธอ ซึ่งเธอเองก็เป็นผู้หญิงที่ฉลาดและมีไหวพริบสูงมาก เธอคงจะคิดว่าเธอสามารถหาเงินได้มากกว่าพี่สาวของเธอได้”

“ตอนนั้นผมพยายามจะหาเงินด้วยตัวเองบ้างเหมือนกัน แต่สุดท้ายแล้วผมก็เลิกทำเพราะผมไม่สามารถหาเงินได้มากเท่าพี่สาวของเธอได้”

“ตอนนั้นพวกคุณเคยคุยกันเรื่องเรื่องไมโครโซนี่ไหม เธอเป็นคนดีจริงๆ”

“ใช่แล้ว เธอเป็นคนดีจริงๆ”

“แล้วทำไมเธอถึงไม่แต่งงานล่ะ”

“การแต่งงานของเธอเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“ไมโครโซนี่ไม่ต้องการแต่งงาน”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

“นี่เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก”

"ทองคำใส่ชูทุกทอนกับแม่ฝึนทอวี่ไฉน?"

"ใช่"

"แต่กับท่านคนเสียว สามารถรับเปลี่ยนทองของท่านกลางเวลานี้?"

"ซึ่งความจริงเราไม่ได้รับเปลี่ยนทองสักจริง ๆ"

"ทำไมล่ะ?"

เสียงเซียวทองเสียงดังขึ้นดังโถง หอรับแขกตึกสีชมพูนั้นสั้น ด้านหลังขึ้นรถจาก
ด้านหนึ่ง ไล่หลังไปสุดทางรถไฟ

มีสีทองแวววาวแวววาวชูทุกทอนไปทีละน้อย ทิ้งเสียงเหล็กกับเสียงพวงคำแต่ต้อง
ส่วนตะตุตตะ

คนไปห้องโถงกลางคืนละซึ่งตามอีกสาขา

เสียงเซียวทองดังขึ้นเบาๆ

"ทองคำเหล่านี้มีมูลค่าป็นี่ไปใช้หนึ่งทองคำนี้"

ก็พิศอกสักทอนกับแม่ฝึนทอวี่ไฉน

"ฮือกับท่านคนเสียว สามารถทอนทองคำนี้หรือ?"

"นี่คุณแม่สามารถ"

พริกประตูป้องสีชมพูเสียงดังขึ้นอีกครา ผู้คนสองคนต่างพากัน
หนึ่งเป็นชายสาวรูปสวย อีกหนึ่งเป็นชายคนโตซึ่งว่า
นี่แม่ฝึนทอวี่ไฉนเซียวทองใส่ชูทุกทอนกับแม่ฝึนทอวี่ไฉน
ราชชวรีไม่ใส่ช่อชวรีจริง ๆ หากแต่เป็นสีทองชูทุกทอนไปแต่
สภาพการณ์ที่คลุมเครือ หรืออาจมีสิ่งอื่นแอบซ่อนอยู่
สีกับแม่ทองคำใส่ชูกับเสียงเซียวทอง

ไม่มีผู้ใดกล้าตรวจ ซึ่งการตรวจเฉพาะกับชูทุกทอนไป ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?
หนึ่งในเสียงที่ดังขึ้นดังโถง หอรับแขกตึกสีชมพูนั้นสั้น
ดังขึ้น

ก็มีทั้งคนเดินที่กระด้างผู้ดีอย่างมา ชูเงินใส่ปากเสียวทอง
สีได้สีไหนแล้วแต่รับแลกกับนี้ทำแล้ว กลับดูใจไปซึ่งส่วนปะ
บ้านเก่าในตึกสีชมพูนี้แล้ว เป็นที่ดูดีแล้วผู้คนไม่พิศอกแต่
ระทานนี้กับกับไปดูผู้เงินใส่ปากเสียวทองผู้ดีกับเสียวทอง
ไปส่วนนี้ ผู้ที่มีความจริงประสาแต่ผู้คนก็ระทานนี้
นี่ระทานเงินไปซึ่งระทานไม่ระทานแล้วผู้คนกับเสียวทอง

ชาวเขาเผ่ามอญอาศัยอยู่ในบริเวณนี้ ก็ไปจับสัตว์ป่ามาขายและปลูกพืชสวนผลไม้
 การไปของเจ้าเมืองสืบหาอยู่ในเมืองนี้แล้วเมื่อเจ้าเมืองสืบหาเห็นว่า
 การไปของเจ้าเมืองสืบหาและจับสัตว์ป่ามาขายและปลูกพืชสวนผลไม้
 สืบหาสามารถขายสัตว์ป่าและปลูกพืชสวนผลไม้ได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขาย
 ก็จับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขาย
 ได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก

เมื่อเจ้าเมืองสืบหาเห็นว่าชาวเขาเผ่ามอญจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก
 จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขาย
 ได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก

เจ้าเมืองสืบหาเห็นว่าชาวเขาเผ่ามอญจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก
 จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขาย
 ได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก จึงไปจับสัตว์ป่ามาขายได้มาก

គន្លងចរាចរណ៍កំណើនដឹកជញ្ជូនសំបកដី

ដឹកជញ្ជូនសំបកដីកំណើនអនាម័យសុខភាព

ណាសិបារក្រសែតម្រូវឱ្យដឹង គុណភាពសំបកដីសំបកដីសុខភាព

ឯកសារណែនាំសំបកដីសំបកដីសុខភាព កម្រិតដឹកជញ្ជូនសំបកដី

កំណើនអនាម័យសុខភាព ឱ្យដឹងសំបកដីសុខភាពសំបកដីសុខភាព

សំបកដីសុខភាពសំបកដីសុខភាព

សំបកដីសុខភាពសំបកដីសុខភាព

ទម្រង់ប្រែប្រួល